Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGADA MONDENA

de Michel Brice

CRIMINALA ȘCHIOAPĂ DIN SAINT-TROPEZ

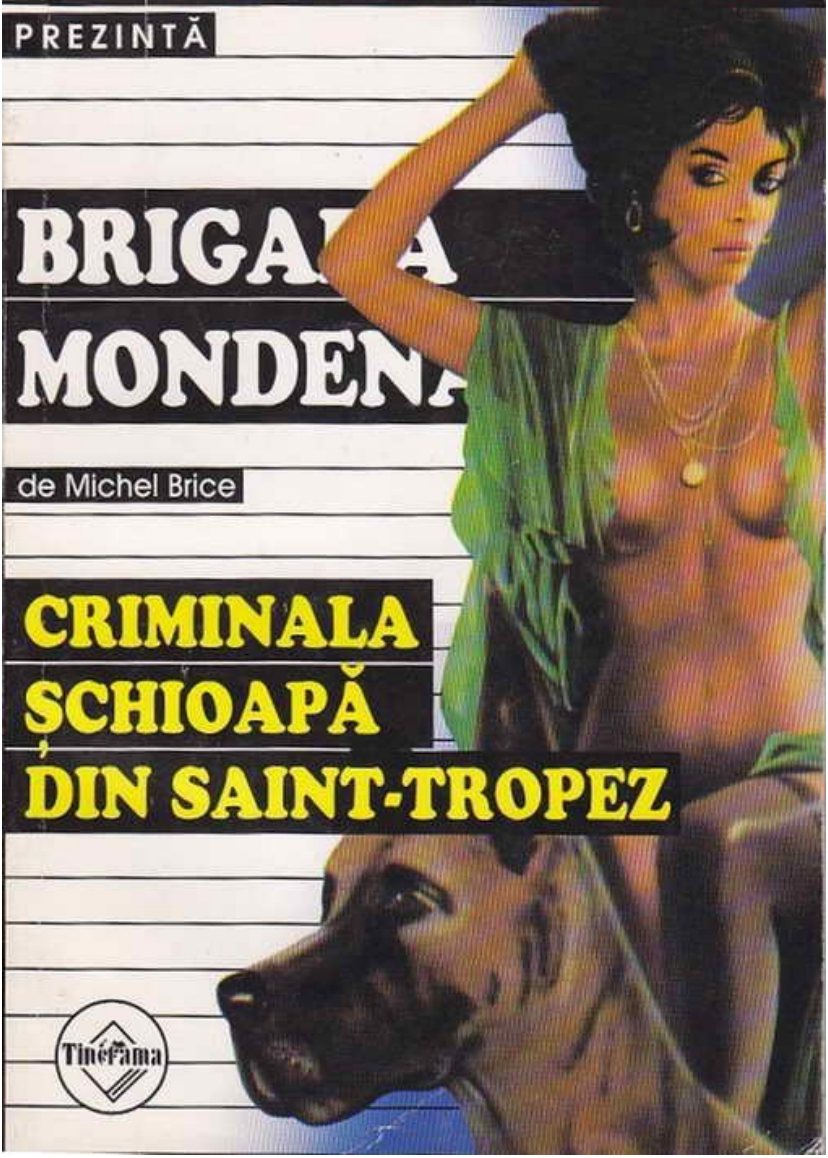

Tinerama

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Criminala şchioapă din Saint-Tropez

www.Virtual-project. Eu

V.1.0

ISBN:
973 – 597 – 119 – 4

Malko Productions – Paris.
La Mante religieuse
Michel Briche
TINERAMA 2002

Michel Brice

Criminala şchioapă din Saint-Tropez

În româneşte de
Marian Miu

2002

Capitolul I

Ceafa lui Errol Gimondi se contractă, până la durere, când ridică privirea. Rămase blocat: la douăzeci de centimetri de ochii lui, o figură de coşmar gâfâia chiar deasupra capului feţei cu care făcea dragoste. Câteva fire de bale tocmai picurară pe perna din mătase verde, şifonată după cele trei ore de tăvăleală. Albeaţa din jurul pupilelor pline de cruzime era injectată de un roşu sângeriu ca al pereţilor camerei. Limba fioroasă, flancată de caninii inferiori, avea o culoare roz, iar fălcile atârnau într-un rictus greu şi apatic de fiară domestică ce-şi aminteşte vag de vânătorile ancestrale.

Un intrus pe care Errol Gimondi l-ar fi trecut cu vederea dacă nu apărea chiar în clipa în care libidoul său era gata să se dezlănţuie. Avea şi de ce. Sub el, fata i se oferea în totalitate. Abdomen, piept, gură. Se ondula sub el, ca o fiinţă incredibilă animată de o sexualitate absolută. Una dintre cele mai frumoase fiare ale plăcerii, cum nu îi mai fusese dat să vadă de mult timp. Şi el era doar un cunoscător în domeniu!... Dar aceasta avea ceva rarisim. Un abdomen ca de lipitoare, atletic, care parcă n-ar fi fost creat pe lume în alt scop decât să-l invadeze cu totul. Şi mai mult, un bust ferm care se mişca într-un du-te vino în ritmul sacadat al mării pe timp de furtună.

Strânse din dinţi, făcându-i să scrâşnească, pentru a mai întârzia explozia pe care o simţea urcând în el ca lava unui vulcan.

Fata înţelese. Îşi încetini ondularea. El îşi lipi faţa de gâtul ei. Imediat, delirul simţurilor reîncepu. Aroma feminină... transpiraţia şi parfumul amestecate... Acel amalgam precis care

îl înnebunea mereu pe Errol Gimondi.

Nu găsi decât un singur mod, de această dată, pentru a se mai calma: să-şi distragă atenţia. Să se gândească la altceva. Uşor, pentru început. Era suficient să ridice capul şi să privească în spatele feţei.

Zâmbi: avea efect. Ceea ce vedea era exact opusul plăcerii!… Dar zâmbetul i se transformă repede în rictus. „Deruta” era prea perfectă. Simţi că era gata să abandoneze.

„M-am săturat până peste cap de monstru!” se gândi el furios.

Privi iar în jos.

— Zi-i să plece, izbucni el, doar nu te violez, Dumnezeule!…

În reflexiile amestecate ale draperiilor verzi şi pereţilor roşii de la lumina singurei lămpi rămase aprinse, jos, lângă pat şi acoperită cu un prosop – ritual imuabil care era respectat întotdeauna – faţa tinerei părea că radiază o lumină interioară, albicioasă şi mătăsoasă.

Errol Gimondi văzu apărând încet un minunat şir de dinţi albi. De o lună de când îşi petrecea cele mai frumoase clipe aici, admira aceşti dinţi ca de fildeş de fiecare dată când îi zâmbea. Manifestarea unei forţe animalice care îl bulversa. Ura femeile firave, graţioase. Aceasta era exact opusul lor: coapse largi, bust bogat şi totuşi suplă şi mlădioasă: una din acele miracole rare, pe care le întâlneşti atât pe terenul de sport, cât şi pe mocheta de lux de la cocktailurile internaţionale. Doar că, în acest caz, era ceva neobişnuit. Genunchiul stâng fragil, ce se mişca din articulaţie. Şi care pocnea, din când în când, ca şi cum această splendidă fiinţă trecută de treizeci de ani purta un semn al bătrâneţii care se apropia. O impresie care îl deranja mereu pe Errol Gimondi când se gândea la ea: constatarea, neplăcută, la limita obsedantului, că nimic nu este perfect, niciodată, chiar şi cea mai frumoasă femeie, cea mai dorită, cea mai expertă, ca aceea pe care o ţinea în braţe.

— Ah, ţi-e teamă de Lilith?

Vocea venea direct din gât, gravă şi surdă. Tonul era mai mult al unei constatări decât al unei întrebări.

El ridică din umeri:

— Este o idioţenie, făcu el, agasat. Ţi-am cerut de o sută de ori să o laşi pe hol.

Râse forţat.

— Dacă vrei să aibă grijă de casă, trebuie să se plimbe pe holuri.

Doi ochi negri se uitară înspre spate spre ochii injectaţi ai lui Lilith, care-şi freca nasul de părul scurt şi negru al stăpânei.

— Pe mine mă păzeşte, nu casa.

— Mersi de încrederea acordată, zise Errol Gimondi. Privi dezgustat botul căţelei. La douăzeci de luni, avea deja şaptezeci şi cinci de centimetri la crupă şi şaizeci şi cinci de kilograme… Trebuie menţionat că mânca cinci kilograme de carne crudă pe zi, fără a mai pune la socoteală porţiile de fulgi de porumb presărate cu vitamine pe care

le primea drept gustare. O fiară la fel de superbă ca şi stăpâna. Lilith, un dog german tigrat – negru cu arămiu – era de rasă perfect pură. Cele patru pagini ale pedigriului ei îi atestau originea. Şi nici nu făcuse prostia de a-i tăia urechile, obicei foarte folosit pe vremea romanilor, când dogii serveau drept câini de luptă, dar în prezent abandonat. Ceva nedorit de adevăraţii crescători ai acestor monştri numai muşchi şi nervi.

*

* *

— Lilith, culcat! ordonă sec Muriel Toscan.

Errol Gimondi văzu fremătând nasul enorm. O impresie de supunere trecu prin pupilele invadate de o reţea de vene roşiatice. Căţeaua se aşeză cu un oftat pe mochetă, în spatele patului.

— Să revenim… încă… murmură Muriel cambrându-se.

O presiune de nedescris îi cuprinse din nou abdomenul lui Errol. Se apropie de ea mergând pe coate. Ea simţi că-şi pierde cunoştinţa.

Nu se înşelase când îl remarcase, la sfârşitul lunii mai, la *Papagayo,* în port. Nu dansa, dar Muriel Toscan avea destulă experienţă cu bărbaţii ca să ştie că ăsta nu era un defect important în ce priveşte talentul la pat. Iar el abia începuse să bea din whishy-cola pe care îl comandase – un alt semn bun – când, după vreo douăzeci de minute de studiat, ea se hotărâse să treacă la fapte. Metoda clasică pentru ea: să-i ceară lui Mimi, ospătăriţa care îi cunoştea obiceiurile, să meargă să-i spună unui anume bărbat că o femeie, de la o masă anume, era dispusă la o conversaţie.

O anumită conversaţie.

Obiceiuri de vânător, dar care funcţionau mereu. Poate doar pentru că Muriel Toscan avea fler. Niciodată nu se înşelase în alegerea făcută. Nici în reacţia la avansurile ei, de un gen rar întâlnit la femei. De fiecare dată, bărbaţii pe care îi „agăţase” astfel se dovediseră aşa cum îi plăceau ei: simpli, încrezători, puternici. Amanţi excelenţi.

Errol Gimondi o uimise încă de când ea îl văzuse în acea seară în localul încă puţin frecventat în acea vreme: sfârşit de mai, Saint-Tropez era încă acel sătuc de altă dată, înainte de afluxul de turişti din toată Europa. Bineînţeles, fiindcă era vorba de Errol Gimondi, unul dintre primii şi cei mai celebri actori ai noului val al anilor ’60, care trecea de la western la Cinecittà cu un succes promiţător, dacă ştia să profite de porţile larg deschise ale Hollywood-ului. Dar cu totul altceva o uimise pe Muriel Toscan.

Fizicul care o făcea să-şi muşte buzele când se gândea la bărbaţi: un metru optzeci şi cinci sau chiar mai mult; numai muşchi şi fibră; părul des, negru, uşor înspicat; un aer de sănătate inatacabilă, dar care avea destulă experienţă în spate. Avea un fler infailibil pentru a ghici de la prima privire ceea ce putea un bărbat din punct de vedere sexual. Întotdeauna. Şi pe José, soţul ei, în urmă cu aproape doisprezece ani şi-l alesese la fel. După aceleaşi criterii. Fără să se înşele cu

nimic.

După aceea îşi dăduse seama că pentru ea doar anumiţi bărbaţi îi puteau fi adevăraţi amanţi: această rasă mare, osoasă dar atletică în acelaşi timp. Şi a cărui vârstă este în jur de patruzeci. Mai mult sau mai puţin, fără prea mare importanţă, dacă alura era aceea care trebuia. Din acest punct de vedere nu avea de ce să se plângă de alegerea făcută în luna mai. Errol era de neobosit.

*

* *

Sub mângâierea meticuloasă a degetelor lui, Errol simţea cum se întăresc puţin câte puţin sânii lui Muriel. Cele două globuri de carne brună se umflau puţin câte puţin. O tactică minunată, destinată plăcerii şi îndelung exersată prin practica zilnică. Când simţi sfârcurile întărite la maximum, Errol se opri. Lăsând pieptul, avansă spre gură. Cu ochii daţi peste cap, Muriel îşi oferi buzele, dar amantul ei se mulţumi doar să le atingă în fugă. Ceea ce voia era gâtul, apoi

urechea, cu totul.

Crucificată sub el peste pat, Muriel începu să tremure. Fără menajamente, mâinile lui Errol îi cuprinseră spatele, coborând spre fese.

Ea se oferi în totalitate. Se auzi un trosnet. Genunchiul stâng… Ea oftă, cu dinţii strânşi.

— Uşurel, aici… murmură Errol.

Ea se lăsă în voia lui iar.

— Aşa, da… făcu ea cu o voce răguşită.

Se freca de el, de abdomenul lui, dar numai pentru senzaţii. Voia să savureze cât mai mult clipele dinainte de punctul culminant. Se ştia cum era. Uluitor de rapidă. Dar cu Errol nu se temea să fie luată prin surprindere. Nu era niciodată brutal, mereu gata să ofere plăcere. Una din acele rarităţi la sexul bărbătesc. Cum era odinioară José, soţul ei…

— Când doreşti… zise Errol dintr-o suflare.

Ea îl cuprinse cu braţele de după umeri. Apoi vru să procedeze la fel cu picioarele în jurul mijlocului lui.

Genunchiul stâng trosni iar. Cu un zgomot aproape metalic în liniştea nopţii.

Muriel înjură şi se dădu în spate.

Atunci observă, timp de o fracţiune de secundă, în privirea lui Errol, ceva ce nu însemna altceva decât milă. Îşi dădu seama de îndată că, de la început, ştiuse asta: genunchiul avea proteză. Era drama ei ascunsă. Un fel de furie şi ură care îi rodea sufletul, fără încetare. Singurul subiect de discuţie ce nu trebuia abordat în prezenţa ei.

Nu fu nevoie decât de o singură privire.

De altfel, Muriel îi detesta pe aceia care îşi dădeau seama de asta dar nu spuneau nimic. Prefera mai degrabă sinceritatea. Sau cel puţin să abordeze subiectul. Tăcerea era cel mai greu de suportat. Era greşeala ce nu trebuia comisă sub niciun pretext.

*

* *

Când deschise ochii, Errol îşi muşcă buza, maşinal. Figura plină de dorinţă de dinainte se

transformase într-o mască a furiei. Doi ochi negri îl examinau încet. Avu impresia că această nouă privire îl tăia ca un laser.

— Nu te simţi bine? şuieră Muriel printre dinţi.

El râse forţat.

— Hai! făcu el alungându-şi cu o mişcare bruscă din cap coşmarul care îl domina, lasă-te în voia senzaţiilor. Te doresc.

Ochii negri se închiseră cu greutate.

— Nu mai vorbi, zise ea cambrându-se, cu sânii ridicaţi spre pieptul lui.

— Despre ce? făcu el sincer surprins. Nu-am vorbit de nimic.

Ţipă. Muriel tocmai îl muşcase de gât. Îşi duse mâna la gât şi înjură: degetele îi erau roşii. Şi pe dinţii de fildeş ai lui Muriel era o dâră de sânge.

Ridică o mână când, în spatele lui, o răsuflare răguşită îl făcu să se oprească. Lilith era acolo, cu fălcile deschise, mârâind. Renunţă.

— Muriel, zise el cu un râs forţat, dacă o dai afară, te iert. Şi o luăm de la capăt.

Ea îl privi de sus. Era şi mai frumos aşa, furios.

— De acord, făcu ea încet, deschide fereastra.

El se supuse. Când deschise canatul, un curent de aer fierbinte, încărcat de miros de pin, arbore de cauciuc şi cimbrişor amestecate, îl izbi. Îl apucară frisoanele când trecu pe lângă el o masă de muşchi. Lilith. Nu o auzise pe stăpâna ei spunând nimic, dar căţeaua ieşea. Era exact ceea ce voia.

*

* *

Muriel Toscan înţelese imediat cum amantul ei închisese fereastra şi obloanele, că făcuse o greşeală.

— Acum, îţi vei primi pedeapsa, şuieră Errol Gimondi venind spre ea.

— Încearcă doar, zise ea ridicându-se pe

coate. Pot să ţip. Lilith o să trezească tot cartierul.

El rânji:

— Înconjurat de cinci hectare de pădure de pin în cel mai îndepărtat colţ al peninsulei Saint-Tropez şi la malul mării pe deasupra, cred că glumeşti!

Se aplecă spre ea.

— Ştii ce. or să creadă puţinii şi îndepărtăţii tăi vecini, dacă Lilith începe să latre? Că nenorocita de căţea, care terorizează pe toată lumea din jur, latră după o coţofană sau o mierlă. Şi vor susţine încă o dată că îi sâcâi cu monstrul tău.

Ea râse acid.

— Ce vrei de fapt? îl înfruntă ea. Să te răzbuni? Şi cum? Mă vei muşca? Mă vei zgâria? Mă vei bate? Mă pot apăra.

El zâmbi în timp ce se apleca peste ea şi spuse apăsat:

— Te voi îmblânzi. Hai! Pe burtă. Repede!

Ea se ridică pe coate.

— Nenorocitule! făcu ea printre dinţi.

El rânji:

— Fă ce-ţi spun.

Ea începu să se întoarcă.

— Nu te aştepta să te implor sau să ţip, zise ea cu aceeaşi voce absentă. Nu îţi voi face această plăcere.

Oftă profund:

— Ce proastă sunt! Sunteţi toţi la fel. Nişte lepădături. Ah, este simplu când ai muşchi!

— Cel păcălit sunt eu, şopti el. Eu sunt drăguţ şi iată ce primesc în schimb.

Îşi şterse nervos gâtul care încă sângera.

— Ce naiba! reluă el cu o furie abia stăpânită, aruncându-se peste ea, ce vrea să însemnă asta, să muşti un tip care face dragoste cu tine? Eşti proastă sau ce?

Cu lovituri de genunchi, începu să-i depărteze picioarele, fără să mai ţină cont de genunchiul ei. În acelaşi timp, o apucă de încheieturi şi le răsuci la spate, ţinându-le între

omoplaţi cu o singură mână.

Când începu să o penetreze, ea tresări. Dar nu scoase niciun ţipăt. Se auzea de fiecare dată, când o penetra puţin câte puţin, doar un icnet înfundat în perna în care îşi înfipsese dinţii.

— Muşcă, târâtură, bombăni el.

O penetrase complet. Era atent doar la un singur lucru: să nu termine prea repede. Voia să o facă să sufere cât mai mult.

Se mişca apăsat, cu lovituri care începeau lent şi se terminau puternic. Ea era gata să izbucnească în plâns, dar nu ţipa şi nici nu încerca să se zbată.

Atunci, îi dădu drumul din strânsoare. Se întoarse cu faţa spre el şi fu cuprins de o bucurie sălbatică: plângea. Obrajii îi erau umeziţi de lacrimi, buzele erau mişcate de un tremur incontrolabil.

Îi mângâie părul scurt de la tâmple, umezit de transpiraţie.

— Ce a fost mai greu a trecut, murmură el cu

bucurie în glas.

Imediat după, o învinse: Muriel îi zâmbea printre lacrimi.

— Scuză-mă, zise ea dintr-o răsuflare. Sunt o scorpie.

Pentru o clipă crezu că se preface. Că făcea asta ca să-l mai calmeze puţin. Dar nu, era chiar sinceră… Sau… o actriţă bună! Imposibil…

Râse. Chiar aşa era. Femeile erau tot femei. Mai întâi, cu uşurelul, apoi cu dresajul. Cu Muriel, era la fel ca şi cu celelalte. După câteva zile va fi ca un căţeluş. Poate chiar reuşea să obţină de la ea ceea ce era singura plăcere adevărată în ce priveşte sexul opus? Nu ar fi fost prima dată când convingea o fată să lucreze pentru el. Trei dintre ele tocmai veniseră de la Paris, chiar aici, pentru „sezon” la Saint-Tropez. Iar una dintre ele era bogată ca şi Muriel şi nu lucra decât din obligaţie…

Se aplecă şi buzele lui le căutară pe ale ei.

— Vrei să mă întorc pe spate? zise ea cu o

voce schimbată, blândă şi supusă. Era vocea unei alte Muriel.

— Ştiu, insistă ea, că vouă, bărbaţilor, vă place totuşi să stăm pe spate când ne penetraţi aşa.

— Ei bine! făcu el. Ai experienţă!

Fără să se dezlipească de el, se răsuci, muşcându-şi buza inferioară. Din când în când, genunchiul îi trosnea. Atunci, o apucau frisoanele, dar continua.

În cele din urmă se întoarse toată, oferindu-i sânii. Îşi ridică picioarele la maximum.

— Cred că voi ţipa, se bâlbâi ea când îl văzu apucând-o cu amândouă mâinile de încheieturi.

— Nu te jena, făcu el împingând în faţă.

Ea ţipă.

Afară, căţeaua începu să latre. Se auzi râcâind în obloane. Errol luă perna şi o puse peste gura lui Muriel.

*

* *

Sprijinită pe umărul lui, Muriel lingea muşcătura care se umflase la gâtul lui Errol.

— Eşti uimitor, zise ea luând o mină sfioasă. Cu atât mai bine, reluă ea cu jumătate de gură.

Afară, lângă garaj, se auzi un zgomot de motor apoi o portieră trântindu-se.

— Se întorc, şopti Muriel.

— Cine? Ah da! Paznicii…

Ea se ridică.

— Aşteaptă, trebuie să merg să le spun să o ia şi pe Lilith cu ei.

Îşi luă un halat şi ieşi, cu mersul ei specific, uşor legănat, format de-a lungul anilor pentru a ascunde la maximum „problema” ei.

Imediat după ce se întoarse se auzi din nou zgomotul de motor şi de portieră.

— Pleacă? întrebă Errol, intrigat.

Ea avu un gest evaziv.

— Da şi-a uitat actele la barul *Gorila.*

Se lipi de el.

— Nu pleca încă, zise ea, în timp ce se ridica

pe coate. Eşti obosit. Este drum lung până la Garde-Freinet. Chiar dacă mergi cu Porsche-ul…

El îşi trecu mâna peste faţă:

— Ai dreptate. Chiar voiam să-ţi zic că voi rămâne… Dar trebuie neapărat să fiu mâine acolo. Mă cheamă de la Paris…

Îşi încruntă sprâncenele.

— Sunt probleme? întrebă ea.

El flutură mâna prin aer.

— Câteva… îţi voi povesti. Dar se vor rezolva.

Ea îi luă mâna şi îl forţă să o mângâie.

— Mâine, zise ea, să vii să te instalezi aici.

El o privi, surprins:

— Ia te uită. Te-ai răzgândit? Nu voiai.

Ea râse:

— Acum, vreau.

Se întoarse spre masa de lângă perete.

— Ora trei… Dormi o oră. Te voi trezi.

El îşi culcă faţa pe sânii ei şi închise ochii:

— Ştii, îi şopti ea la ureche, poţi să începi din nou când vrei…

Încă o dată, crezu că se prefăcea. Că îl minţea. Ca mai devreme, când păruse că îi face plăcere ceea îi impunea el. Şi că se cambrase de furie la început... îşi trecu mâna peste ochi şi căscă. Nu, divaga. Oboseala. Ochii lui Muriel îl devorau cu şi mai multă pasiune.

— Cred că o s-o iau de la capăt, bombăni el satisfăcut. Vei vedea că îţi va plăcea.

Ea îl sărută pe sprâncene şi pe frunte până ce adormi.

Capitolul II

Spatele maşinii Mehari se ridică atunci când cutia mare argintie fu luată de pe bancheta din plastic. Silueta slabă care o ridicase se aplecă sub greutate.

— Tot o s-o păţesc, mai mult ca sigur…

Bărbatul hurducăia acum prin pietrişul din şanţul care ducea spre râpă. Cu un zdrăngănit metalic, ca şi cum ar fi avut buzunarele pline de

mărunţiş.

Parcaseră maşina pe o cărare pietruită sub nivelul şoselei, chiar înainte de viraj. Dedesubt, o pantă de şaptezeci de metri adâncime până la nivelul râului, care era secat, bineînţeles, la acest sfârşit de iunie.

Fata îi ghida paşii însoţitorului său cu o lanternă de buzunar. În lumina slabă, prizele, siguranţele, toate legăturile electrice ale aparatului scoteau sunete înfundate. Firele atârnau peste tot, pe jos.

Bărbatul aşezase cutia, un paralelipiped de şaizeci pe treizeci şi cinci, exact în aliniamentul virajului. Pe partea cu panta cea mai înaltă a râpei.

— Dă-mi nişte pietre, zise el.

Fata se supuse. Îi trebuiră cinci minute întregi pentru a aranja cutia la orizontală.

— Caută furca şi umbrela, zise el.

Ea plecă până la maşină.

Când se întoarse, însoţitorul ei îşi aprindea

furios o ţigară.

— La naiba! înjură el. Liniile electrice sunt mai sus decât credeam.

Ea ridică din umeri, nepăsătoare.

— Schimbăm locul.

Bărbatul clătină din cap.

— Prea târziu. Trebuie să ne descurcăm cum putem.

După ce îşi scoase haina verde de vânător începu să desfacă firele în care se încurcase. Nişte fire negre, cu prize la un capăt şi cu cleşti cu arc la celălalt. Apoi desfăcu bucla de la centura de siguranţă pentru a se elibera de ceea ce atârna până mai devreme şi făcea acel zgomot metalic în timp ce mergea. Tălpile speciale de electrician. Cu gheare dedesubt. Şi le ajustă pe încălţăminte şi, verificând dacă a prins firele care trebuie, începu să se caţăre pe stâlpul aflat chiar în curbă. Îi trebuiră încă cinci minute ca să ajungă sus, aproape de izolatori. Apoi, cu gesturi obişnuite, agăţă cleştii. Primul pe cel mai înalt fir din cele

patru de pe stâlp. Nulul. Apoi agăţă al doilea cleşte chiar pe firul de dedesubt. Faza.

— Iată! zise el cu o strâmbătură. Exact 220 volţi!

Coborî. Cât fusese acolo sus, fata nu stătuse degeaba. Acum, o furcă telescopică se înălţa fixată în cutia argintie. La partea de sus avea patru becuri cu cuarţ, pentru orientare. Bărbatul coborî furca telescopică.

— Merge, făcu el, satisfăcut. Acum umbrela.

Ea îi întinse un obiect care nu semăna deloc cu umbrela clasică, în afară de formă: spiţele care întindeau materialul textil, ca la toate umbrelele. Dar aceasta era din staniol, lucind în lumina lanternei de buzunar şi era mult mai mică: în jur de cincizeci de centimetri în diametru.

După zece minute, în curba şoselei era instalat un mecanism ciudat. O cutie peste care era fixat un fel de captator cu patru lămpi, orientate înspre centrul umbrelei de staniol fixate în faţă. Şi, peste tot, fire electrice, legate cu cleşti

de stâlp.

— O.K! făcu bărbatul, urcă pe şosea, să verificăm înălţimea.

Ea începu să urce. Odată ajunsă pe asfalt, verifică mai întâi ca aparatul să fie aşezat pe axul liniei drepte care preceda virajul. Apoi se aplecă.

— Ridică furca, zise ea. Până la nivelul ochilor mei.

Ansamblul umbrelă-becuri se ridică spre ea.

— Stop! strigă ea înfundat, când umbrela ajunse la cincizeci de centimetri de asfalt. Este înălţimea corectă.

Jos, bărbatul scoase cu o mână o rolă de scotch roşu din buzunar, menţinând furca cu cealaltă mână. Lipi o bucată de scotch în jurul furcii, lângă cutie.

— Gata? întrebă fata, de sus.

— La fix! zise el. Du-te să păzeşti.

Ea începu să urce printre măslini. În urma ei, el îndoise furca telescopică în jos pentru a nu deranja o altă maşină decât cea care îi interesa.

Când, de sus, lanterna de buzunar îi dădea semnalul, era destul timp pentru a ridica furca la nivelul dorit pentru a îndrepta umbrela reflectorizantă spre şosea. Şi asta datorită scotch-ului lipit.

El se aşează pe pietriş lângă cutie şi îşi aprinse o ţigară. Liniştit. Nu era niciun motiv pentru care să nu funcţioneze becurile. Îşi luase toate măsurile de precauţie. Nu era niciun motiv pentru care să nu funcţioneze proiectorul. La două sute de metri mai în jos, pe şosea, în virajul dinaintea celui în care se instalaseră, fata smulsese o plantă. Acum, aplecată pe o parte, sugea sucul acrişor. Cu urechile ciulite, spre vale, înspre Saint-Tropez şi de unde trebuia, teoretic, să se audă în mai puţin de o jumătate de oră, sau cel puţin înainte de răsărit, zgomotul celor şase cilindri răciţi cu aer ai unui Porsche. Un zgomot care nu era dificil de recunoscut. Adorase întotdeauna maşinile Porsche. Doar că nu îi făcea plăcere, în acea noapte, să participe la ceea ce

urma să aibă loc. Dacă nu intervenea nimic altceva.

Se auzi un motor, jos, spre Grimaud. Fata nu îi dădu nicio atenţie. Era un 2 CV. Desigur. Un brutar care făcea primele lui livrări. Din precauţie coborî în spatele unui trunchi de măslin înainte de a trece camioneta. Brutarul nu văzu nimic. Nici la două sute de metri mai departe, în coborârea dinainte de Garde-Freinet, în curba în formă de potcoavă pe care o ştia cât de periculoasă este, dacă ar fi fost beat.

*

* *

Errol Gimondi se hazarda, cum îi era obiceiul. Adora să conducă noaptea. Nu erau limite de viteza. Se distra în viraje. Cu farurile verifica dacă drumul era liber sau nu. În mâna dreaptă, schimbătorul de viteze se agita ca o giruetă nervoasă. Pe cadranul turometrului, sub ochii lui, acul sărea fără încetare de la cinci mii la opt mii de turaţii pe minut la fiecare debreiaj

dublu făcut cu forţa muşchilor înaintea fiecărui viraj.

— Piciorul! bombăni el ajungând pe drumul de la ieşirea din Grimaud.

Încă zece kilometri de distracţie… Era fericit. O noapte plină aşa cum îi plăcea lui. O leoaică îmblânzită… Râse. Muriel devenise o altă Muriel. Supusă şi blândă. Îl trezise cu sărutări, aşa cum promisese, la timp. Scuzându-se încă o dată pentru accesul ei de nebunie. Şi promiţând multe pentru zilele următoare. Mâine, la prânz, după ce va da câteva telefoane pentru a aranja afacerile de proxenet parizian, îşi va schimba locuinţa. Gata cu casa închiriată din Garde-Freinet. Prea departe de Saint-Tropez. Ceea ce îi trebuia lui era un cartier general la faţa locului. Proprietatea lui Muriel era exact ce trebuia. În plus, locul era impunător. Vilă de lux. Piscină olimpică. Plajă şi debarcader particular cu iaht… Smulse două debreieri duble succesive pentru a aborda al cincisprezecelea viraj în forţă. Radioul la maximum. Relaxat, aşezat în

scaun. Total refăcut după scurta odihnă de o oră în braţele lui Muriel.

— Afurisită de şchioapă, îmi placi, ce să mai! mormăi el, angajându-se în linia dreaptă care îi plăcea la nebunie: două sute de metri de coborâre abruptă chiar înainte de virajul în potcoavă care îi plăcea să-l ia de fiecare dată în derapaj controlat.

„De fapt, se gândi el, va trebui să-mi explici ce-i cu genunchiul acesta ciudat. Din naştere? Accident? Am putea discuta, nu, acum că subiectul a fost abordat?”

Apucă mânerul schimbătorului de viteză râzând.

O glumă veche din facultate îi revenea în minte. „Pe ce ai lipit timbrul poştal”, zicea unul dintre colegii săi de fiecare dată când revenea din weekend.

La acea vreme, se considera a fi vulgar să vorbeşti despre ce făceai cu fetele. În această noapte, subit, după faza cu Muriel, găsea, totuşi, că era o imagine demodată complet.

*

* *

Jos, silueta slabă se ridicase brusc la semnalul lanternei: trei semnale scurte, abia perceptibile, de departe, ca un muc de ţigară. Furca se ridică la înălţimea fixată. Bărbatul se aruncă spre cutie, cu degetul pe întrerupător.

Errol Gimondi apăru după o secundă la şaizeci de metri de viraj. Turaţia: opt mii cinci sute. Viteza: o sută la oră. Urma să accelereze şi să ajungă la o sută zece-o sută cincisprezece la intrarea în viraj. Apoi, doar cauciucurile bune şi sângele rece la volan mai contau.

Cele zece fulgere de blitz, în mai puţin de cinci secunde, totalizau o energie electrică de o mie două sute de jouli. Altfel spus, cu puterea de reflexie a aluminiului de la umbrela îndreptată la nivelul farurilor Porsche-ului, de zece ori mai puternic decât lumina soarelui, în plină noapte, chiar în locul în care se fixează privirea şoferului: bucla virajului.

Cu retinele masacrate pentru cel puţin zece minute, Errol Gimondi avu impresia că o spumă albicioasă presărată cu stele în mişcare tocmai i se aşezase pe parbriz. Două gânduri îi trecură prin minte cu iuţeala fulgerului. Primul era plin de pesimism: nu îşi pusese centura de siguranţă, după prostul său obicei. Dar al doilea dădea dovadă de un optimism debordant: virând spre stânga, după ultima imagine a şoselei care îi rămăsese în memorie înainte de inexplicabila explozie de lumină, era mai mult ca sigur că, în coborâre, va sfârşi prin a se lovi de munte.

Spatele făcu să scrâşnească arcurile scaunului când se apăsă în volan, cu piciorul drept apăsat la maximum pe pedala de acceleraţie.

Norocul nu era de partea lui Errol Gimondi, chiar dacă o merita: din reflex, să accelerezi înaintea unui viraj strâns când oricine ar spune să frânez de multe ori realitatea îşi spune cuvântul.

Dar chiar înainte de asta Errol Gimondi comisese greşeala ireparabilă: când discurile de

ambreiaj intrară în contact, apăru o problemă de nerezolvat în domeniul mecanicii, chiar şi în cazul uni Porsche. Errol Gimondi nu văzu că acul turometrului lui se blocase în zona roşie, dar, după zgomot, îşi dădu seama că cedase cutia de viteze.

Porsche-ul, lipsit de priza motrice; sări în gol, e pneurile din faţă pierzând tot cauciucul de pe ele. Trecu la milimetru pe lângă umbrela de aluminiu.

Apoi, se auzi un urlet de motor scăpat de sub control, iar după câteva secunde, scântei de metal şi piatră amestecate la un loc.

*

* *

Când jandarmii sosiră, cu carneţelul de note î mână, pe la ora opt dimineaţa, în jurul unei carcase strivite de maşină sport, nu mai era nicio urmă de proiector cu umbrelă şi furcă telescopică, nici de fir legate la reţeaua electrică.

Fu nevoie de o oră pentru a scoate dintre fiarei contorsionate corpul lui Errol Gimondi.

Retinele îi reveniseră la normal. Dar asta nu avea importanţa. Cel puţin, cât priveşte centura de siguranţă, se înşelase. Prinsă sau nu, rezultatul ar fi fost acelaşi. Când aterizase cu roţile în sus pe fundul râpei, maşina îi strivise cutia cranianã.

Capitolul III

Boris Corentin se ridică vioi de pe scaun. Se simţea în formă. În acea dimineaţă la Faralicq, pe stadionul poliţiei din Pantin, făcuse o adevărată cursă de cinci mii. Adică, pe înţelesul lui, o cursă de cinci mii alergată împreună cu tineri. Nu doar simple ture de teren de unul singur. Şi într-un ritm mai apropiat de o cursă de competiţie decât de jogging. Profitase de probele sportive ale unei grupe de stagiari de la poliţia de penitenciare şi încercase şi el. Era satisfăcut de rezultat. La cei treizeci şi cinci de ani împliniţi, nu făcuse altceva decât să urmeze plutonul. Trecuse în frunte abia la a opta tură. Însă nu rezistase sprintului final al

unui martinichez de douăzeci şi patru-douăzeci şi cinci de ani. Dar totuşi ajunsese al patrulea. Destul de bine pentru vârsta lui.

Acum, avea o foame de lup. În apropiere era sala de mese a popotei Ministerului de Interne din strada Aguesseau. Era dificil de găsit popota din stradă – o intrare banală, o curte interioară clasică şi la stânga, un hol cu uşi de sticlă groasă cu balamale din alamă. În spatele lor, un plafon imens model 1900, bârne portocalii pe zidăria pictată în roşu. Model asemănător cu un fel de turn Eiffel aplatizat.

Ajunsese, zâmbind condescendent, în hol, la u fel de garderobă unde o femeie îi verifica din privi pe cei ce intrau fără a fi nevoie să prezinte legitimaţia de acces. Apoi, ca de fiecare dată, fu dezgust; de mesele din placaj stratificat gri cu striuri şi scaunele din plastic negru mulate în tije de oţel, care nu se potriveau cu decorul învechit. Dar două lucruri înveseleau mereu: lustrele demenţiale – nişte baloane de sticlă suspendate

peste tot ca nişte ciorchini – şi, mai ales, ospătăriţele – toate îmbrăcat cu bluze roz, cu un număr la rever, foarte machiaţi fardate şi coafate exagerat şi, bineînţeles, foarte descurcăreţe. (Nu se acceptă bosumflarea la poliţişti, când sunt între ei).

— Îl aştepţi de Brichot? se nelinişti Lucie Dormaz.

Corentin ridică ochii din meniul special de douăzeci de franci. Tarif unic, în afară de vin şi e servire, bineînţeles, dar care garanta mese pe cât de copioase, pe atât de accesibile.

— Nu. Nu cred că ar vrea aşa ceva. Îmi este prea foame.

După câteva amabilităţi cu ospătăriţa, se sprijini pe coate.

— Mulţumesc pentru că ai avut ideea de a veni să discutăm probleme de serviciu aici, decât în cuşca ta.

Sprâncenele stufoase ale lui Lucien Dormaz se încruntară într-o încreţitură dublă a pielii. Era

foarte adevărat ceea ce zicea Corentin: biroul său, dând spre curte, cu şase etaje deasupra până la un petic du cer cu latura de trei metri, nu se putea numi altfel decât cuşcă.

— Tu ai zis-o, făcu el râzând. Prea puţin mă interesează. Din fericire, peste şase luni, vine pensionarea.

Corentin tresări:

— Este cam devreme, remarcă el cu blândeţe.

Celălalt izbucni în râs:

— Opreşte-te, te rog!

Apucă cu mâna robustă sticla de vin de casă.

— Nu ţi-am adus dosarul, începu el, mestecând cu poftă o bucată enormă de piftie de iepure, fiindcă nu conţine atât de multe date câte ştiu eu, în legătură cu ceea ce ne interesează.

Corentin se strâmbă întinzându-şi picioarele. Simţea o uşoară durere în spatele genunchiului stâng. Poate că forţase cam tare, la sfârşit. La următorul antrenament, va trebui să fie mai atent.

— Am înţeles, zise el, te-ai limitat la esenţial, ca şi mine. Dar dă-i drumul, ascult. Pentru a vedea dacă sunt în concordanţă.

În acelaşi timp, mişcă brusc din mâna stângă. Ochii negri îi sclipiră.

— Ce s-o fi întâmplat cu Meme? mormăi el. Deja o oră. Pariez că a uitat unde servim masa…

Celălalt dădu evaziv din mână.

— Scuze, reluă Corentin, că te-am întrerupt.

— Nu e nicio problemă. Iată ce gândesc eu: nu pe linia lui Roger la Gaffe trebuie să cercetezi. Mai întâi, pentru că a îmbătrânit, nu mai are iniţiativă, îşi vede de treabă. Crede-mă, în acest caz cu reţeaua de fete traficate pentru Napoli, nu se leagă… în fine… vreau să zic: ştie ceva, bineînţeles, dar nu esenţialul.

Buzele subţiri ale lui Corentin se crispară.

— Până aici, suntem de acord. Aşa este, Roger la Gaffe este scos din afaceri. Dar nu este un motiv pentru a-l lăsa în pace.

Mâna păroasă a lui Lucien Dormaz se agită.

— Te nelinişteşte faptul că îl urmărim îndeaproape.

Strâmbătura lui Corentin se accentuă:

— Şi noi, făcu cu o privire fulgerătoare.

Dormaz oftă.

— M-aş fi mirat să fie altfel… Ah… eterna concurenţă între poliţii!

— Cum vrei! exclamă Corentin, ilar. Ia spune, proxenetismul, este competenţa noastră sau nu? Ministrul tău ne-a botezat Brigada Mondenă. Brigada de stupefiante şi proxenetism, B.S.P., ai uitat?

Dormaz clătină din cap râzând.

— Nu. Aşa cum nu am uitat şi de faptul că inspectorul principal Boris Corentin. Ajutat de coechipierul său Aime Brichot, între paranteze, pierdut în natură, a fost însărcinat cu ancheta de care ne ocupam şi noi, este atent supravegheată de şeful tău. S-ar părea că voi, cei de pe cheiul Orfevres, sunteţi vedetele, nu?

Corentin îi fură o bucată întreagă din piftie

cu o singură mişcare.

— Asta, ca să-ţi aminteşti că nu e de joacă cu mine. Dar să revenim la ipoteza mea. Mă interesează.

Dormaz recuperă o bucăţică de piftie cu o rapiditate surprinzătoare pentru un poliţist aflat cu şase luni înainte de pensie.

— Gimondi, articulă el. Errol Gimondi.

Corentin puse paharul jos fără să mai bea.

— Ia te uită, zise el, masându-şi bărbia.

— Ah! Şi voi?

Privirea lui Lucien Dormaz arăta de parcă s-ar fi dat de gol.

— Nu aveţi nici măcar dosarul despre acoperirea traficului cu dolari de la Flota americană din Napoli. Este şi asta de resortul nostru!

— Poate, răspunse Corentin, dar am fost şi noi informaţi, la Mondenă.

Dormaz oftă:

— Bine, deci nu mai foloseşte la nimic să

reiau.

Corentin luă o gură de vin.

— Ba da! Aşa aş putea să te completez.

— Haide, Boris! Bine… Noi, credem că Errol Gimondi se află în fruntea lor, împreună cu nişte fete. Am înţeles. Ştii la fel de bine ca şi mine că fostul actor de mâna a doua a devenit o mare vedetă în Italia. Că este din aceia, cum ziceam pe vremea mea, care nu pot rezista la o fustă…

— Piesă vestimentară căreia îi vei regreta pentru totdeauna dispariţia, bătrâne fustangiu! i-o tăie repede Corentin.

— Exact, aprobă Lucien Dormaz privind cu poftă la fundul bombat al ospătăriţei care pleca după ce le servise două fripturi.

— În al treilea rând, Errol Gimondi a fost întotdeauna un specialist în proxenetism.

— Trei luni cu suspendare, în cazul din strada Traversiere.

— Patru. Avea un sistem încrucişat, fete într-un sens, devize în celălalt. Atât de complex, de

altfel, încât nici voi nu cred că v-aţi fi descurcat. Ceea ce ştim sigur, cel puţin, este că are o legătură la Saint-Tropez.

— Unde exact? Nu ştim… făcu visător Corentin.

Degetele sale lungi cu unghii tăiate scurt, puţin bombate, începură să aranjeze firimiturile de pâine pe masă.

— Ori, este chiar acolo în acest moment…

— Da.

Corentin zâmbi:

— Mulţumesc că mi-ai spus. Nu ştiam.

Lucien Dormaz ridică privirea.

— Şmecherule. Pe scurt, colaborăm, ce zici?

— Absolut. Cam cum crezi că vor evolua lucrurile în zilele următoare?

Un gâfâit de animal fugărit la capătul puterilor îl făcu să se întoarcă.

Aime Brichot. Verde, cu nările fremătând, chelia lucind, haina de alpaga sintetică lipită de spate de atâta transpiraţie.

— Alergi după fete, sau ce? exclamă Corentin râzând.

Mustaţa lui Aime Brichot tremură. De când cu cazul Claudine, de tristă amintire, având în vedere blenoragia pe care o contactase în singurul – şi ultimul, după cum jurase – pas greşit din căsnicia lui, „şeful” nu rata nicio ocazie să-l ia peste picior de fiecare dată în legătură cu subiectul. Dar niciodată când era de faţă Jeannette Brichot. Lui Corentin îi plăcea prea mult cuplul lor pentru a-l umbri cu povestea unei slăbiciuni, pedepsite îndeajuns.

— Tu vorbeşti? tuşi Brichot prăbuşindu-se pe scaun. Mi-am pierdut ochelarii într-o gură de canalizare.

În acelaşi timp arăta spre noii lui ochelari, o montură veche cu lentile rotunde, la modă în urmă cu cincisprezece ani.

— Numai ţie ţi se poate întâmpla aşa ceva, mărturisi Corentin cu o compasiune sinceră. Cum ai reuşit?

Brichot îşi puse o gură de vin.

— La pasajul subteran, colţ cu Poliţia Judiciară, o trecătoare şi-a scăpat geanta. M-am aplecat să i-o ridic. Un puşti care alerga în urma mea m-a lovit. Ochelarii mi-au sărit chiar în gura de canalizare.

— Ai reuşit să recuperezi geanta totuşi?

Brichot zâmbi trist.

— Bineînţeles. Apoi, vrând-nevrând, a trebuit să urc la birou să-mi caut ochelarii vechi.

Aime Brichot avea o miopie medie, ceea ce însemna că, fără ochelari, viaţa era o problemă pentru el.

— Asta nu explică de ce ai întârziat trei sferturi de oră, îi reproşă Corentin.

Brichot lăsă deoparte meniul.

— *Of course, my dear.* Doar că am aflat un lucru interesant la birou.

Corentin rămase blocat.

— Ce anume? făcu el nerăbdător.

— Ştii cine este Errol Gimondi?

Corentin aruncă o privire piezişă lui Lucien Dormaz.

— Bineînţeles, Meme. Ia spune…

— Ei bine, Errol Gimondi a murit. Noaptea trecută. Accident de maşină la Saint-Tropez. Ghinion, nu? Îmi plăcea mult tipul. Îţi aminteşti de el în *La peau des autres?* Dumnezeule! Ce bine conducea Alfa Romeo în urmărirea finală. Nu era dublat niciodată, ştii…

Ochii mici de dihor musculos ai lui Lucien Dormaz începură să clipească.

— Zici, Brichot, că a murit în maşină?

— Da, a ratat un viraj, mai sus de Garde-Freinet. Avea capul bucăţi. Curios, nu, pentru un campion al volanului, care îşi petrecea weekend-urile, concurând la Montihery…

— Curios, de fapt, zise încet Lucien Dormaz.

Se întoarse spre Corentin:

— Boris, o mică întrebare. Nu l-ai pus la curent pe coechipierul tău cu poziţia lui Errol Gimondi în ancheta pe care aţi fost puşi să o

faceţi?

Corentin, jenat, începu să bată cu degetele în masă părând că este absorbit de alte probleme.

— Nu am văzut raportul, zise Brichot privind pe deasupra sticlelor de la ochelarii care îi dădeau mai degrabă o figură de Pierrot chel şi cu mustaţă.

Lucien Dormaz îi puse mâna pe umăr.

— Eu da! făcu el. Vezi, şeful tău, acolo, în dreapta ta? Este un nemernic.

— Hei! sări Brichot, neliniştit, ori ţi-a furat vreo gagică?

Ceea ce era posibil: Lucien Dormaz încă nu renunţase la aşa ceva.

— Nu, râse poliţistul de la Interne. În privinţa asta este corect. În ce priveşte munca este o lepădătură.

Corentin se făcea că nu aude.

— Îţi doresc şi ţie acelaşi lucru, reluă Lucien Dormaz. Mă face să-i povestesc tot ceea ce am în dosar, lăsându-mă să cred că ştie la fel de multe ca şi mine! Pe Errol Gimondi, habar nu aveaţi, la

Mondenă, că este implicat în caz. Iar eu, i-am căzut în capcană ca un fraier!

Izbucni în râs.

— Cred că glumeşti, nu?

Corentin oftă, liniştit: celălalt o luase drept o glumă.

— Scuză-mă, era chiar culmea.

Se scărpină la tâmplă.

— Mulţumesc oricum pentru urmarea ordinelor superiorilor: „colaborare frăţească între poliţii”.

Lucien Dormaz dădu din cap, învins.

— Ce mai aştepţi… în orice caz, iată că am avansat. Asta schimbă totul, nu?

Corentin şopti.

— Tu ai zis-o. A fost lichidat?

Lucien Dormaz aprobă dând din bărbie.

— Roger la Gaffe este mai implicat decât credeam? Are metodele lui, până la urmă.

— Cam aşa, făcu gânditor Corentin. Dar dacă este adevărat, va fi greu de probat.

Lucien Dormaz începu să se joace cu furculiţa.

— Ce vei face?

Corentin îşi frecă bucuros mâinile.

— După cafea, zise el, Meme şi cu mine, vom merge la Baba.

Poliţistul de la Interne zâmbi:

— Uşor de păcălit un şef, ca întotdeauna?

Corentin ridică din sprâncene.

— Trebuia să plece în concediu lunea trecută. Directorul de la Poliţia Judiciară l-a făcut să amâne până la 15 iulie. Îţi dai seama ce atmosferă este în biroul Empire… Se fac farse. Ghiceşti de ce gen?

Capitolul IV

Charlie Badolini reuşi să zâmbească. Efectul: o contracţie de maxilar parcă smuls din formol. Exact aşa era. Ochii bulbucaţi, ieşiţi din orbite, că ai unui peşte scos din adâncuri la lumina dură şi

seacă de iunie canicular care domnea peste Paris. Şi, în jurul maxilarelor agitate în căutarea poziţiei optime a chiştocului pe care îl masacrau, nici urmă de obraji plini. Nişte gropiţe. Pe lângă acţiunea tabagismului înrăit, faptul că fusese nevoit să-şi amâne cu cincisprezece zile concediul de vară, îl făcuse pe şeful Brigăzii Mondene să piardă două kilograme în mai puţin de o lună. La limita acceptabilă, cât era îmbrăcat în vechiul lui costum bleu cu gri petrol de şef de serviciu. De altfel, de cinci zile, doamna Badolini nu mai dormea. Dintr-un motiv pur tehnic, în afară de neliniştea că îl vedea pe Charlie al ei distrus: greutatea bărbatului ei venea să încline periculos balanţa în patul conjugal – Charlie Badolini începuse să cântărească mai puţin decât Suzanne Badolini. Nu chiar aşa de mult, şapte, opt sute de grame. Dar era suficient. De câteva nopţi, Charlie aluneca spre Suzanne, mai grea, deci care apăsa mai mult salteaua, făcând astfel pantă spre ea. Nicio chestie pentru şeful Brigăzii mondene.

Bătrânul, contrar viciului său tabagic, dormea ca un copil. Dar Suzanne, ajungea încet-încet la insomnie cronică: Charlie ajungea invariabil cu bărbia pe umărul ei stâng, pe care îl apăsa fără ca ea să îndrăznească să se mişte, atât de teamă îi era să-l trezească. Atunci, îşi petrecea restul nopţii în chinuri groaznice. Înghesuită, suportând respiraţia de tutun. Şi numărând cu mâna dreaptă, singura rămasă liberă, un şir de merişor, cumpărat la târg şi care o ajuta să suporte rigorile căsniciei.

*

* *

— Foarte ciudat, sublinie şeful Brigăzii Mondene.

Boris Corentin se abţinu să râdă chiar şi înfundat.

Charlie Badolini era foarte atent la orice mişcare.

— Aţi fost totuşi cam prea sever cu Dormaz, reluă Badolini. Îl cunosc, este un tip grozav.

Privi prin fumul albăstrui al ţigărilor Gitanes

Internationales, noua sa toană în materie de fumat.

— Am participat amândoi la examenul de intrare în poliţie.

Râse, iar Corentin crezu că visează: părea o manifestare care trăda vivacitate la Badolini.

— Chiar dacă mi-a corectat o greşeală de ortografie care m-ar fi ridiculizat.

— Care? se arătă interesat Corentin cu o politeţe avidă.

Şeful Brigăzii Mondene se legănă până la fereastră pe ghetele sale înalte, un articol cumpărat de la Old England la sfatul lui Aime Brichot, uimit de faptul că este întrebat de unde ar trebui să-şi cumpere încălţăminte. Uimit şi foarte flatat, *of course* cum spunea acest incorigibil angloman Brichot.

— Ştiţi, reluă Charlie Badolini, la Nisa, pe vremea mea, se învăţa „după ureche”, cum spune nepotul meu, care are cincisprezece ani.

Începu să ciocănească în geam înainte de a

se răsuci pe călcâie ca la antrenamente.

— Să nu mai spuneţi la nimeni, Corentin, dar am scris „gendarme”: „Jean d armes”… Da! Prenumele, apoi „d”, apostrof şi „armes” la plural.

— Înţeleg… răspunse spontan Corentin, nu este ceva banal.

Şeful său ignoră replica.

— Doar că, m-am revanşat faţă de Dormaz, a doua zi. La concursul de tir, nu ştia diferenţa dintre pistol şi revolver. L-am salvat la timp.

— De aceea a ajuns într-o cuşcă, constată Corentin cu blândeţe.

Charlie Badolini îl fulgeră cu privirea.

— Hei! Nu este o cuşcă, aici! făcu el cu un gest al mâinii drepte. Chiar poate acoperi o familie ca Guerini.

Boris Corentin îşi examină superiorul cu curiozitate.

— Scuzaţi-mă, domnule comisar divizionar, zise el glumeţ. Dar de ce Guerini?

Charlie Badolini îl privi ca şi cum îl vedea

pentru prima dată în viaţă.

— Nu vedeţi legătura?

Corentin se lăsă pe spate în fotoliu.

— Este un clan foarte numeros, deci?

Badolini ridică din umeri de mai multe ori, sacadat.

— Deci? Roger la Gaffe a fost însurat o vreme cu Marie-Susy Guerini, nu ştiaţi? Tonul era suav. Boris Corentin îşi zise că, hotărât lucru, şeful lui o luase razna din cauza concediului amânat.

— Nu, mărturisi el cu o falsă umilinţă. Dar nu văd importanţa.

Charlie Badolini reveni cu paşi mici la biroul său.

— Cunoaşteţi într-adevăr bine regiunea Midi, domnule Corentin?

— De ce nu spuneţi unde vreţi să ajungeţi, şefu?

Şeful Brigăzii Mondene schiţă un zâmbet.

— Veţi merge să faceţi un mic tur acolo, împreună cu inspectorul Brichot. Doar două sau

trei zile, ar trebui să fie suficient, în principiu. Pentru a aduna câteva informaţii despre moartea acestui Errol Gimondi.

Strânse cu grijă câteva foi de hârtie din faţa lui.

— Errol, reluă, era un prenume de cinema, evident. Dar, Gimondi, era numele specific regiunii Midi. Guy Gimondi se numea şi era din Carqueiranne. Nu departe de Saint-Tropez, după cum ştiţi.

— Din ce în ce mai ciudat faptul că a murit pe o şosea pe care trebuia să o cunoască din copilărie, remarcă Corentin.

— Bine văzut, Corentin, şoseaua din Saussaies a fost mai rapidă ca noi asupra lui Gimondi, este de domeniul trecutului, v-aţi şi dat seama. În prezent, trebuie să fim primii. Atunci, vă voi ajuta.

Corentin se clătină în fotoliul său.

— Aşa mai merge, şefu'…

Badolini tresări:

— Traduceţi, mormăi el.

— Mi-aţi explicat specificul mediteranean.

Şeful Brigăzii Mondene se cambră.

— Iată lucrul pe jumătate făcut deja, zise el. Fiindcă înţelegeţi că este o diferenţă.

— Şi îmi imaginez, reluă Corentin, că nu este o problemă legată de accent, de greieri, de turmele de capre şi de ciorba pescărească şi alte banalităţi pentru turişti.

Charlie Badolini închise pe jumătate din ochi.

— Nu aş vrea să vă zic asta în contextul muncii, dar mă amuzaţi.

Reluă.

— Midi, Corentin, este o mentalitate întunecată, severă, secretă.

Râse.

— Şi cu mai multă minte decât lumea voastră imbecilă de parizieni.

— Nu sunt parizian, sunt breton, replică Corentin, glumeţ.

— Este adevărat, am uitat. Excelent detaliu.

Sunteţi de la periferie şi dumneavoastră. În fond, nu vă va fi mai uşor.

Îşi luă o ţigară cu un gest mecanic.

— Să nu vă încredeţi în orice, Corentin. Vă veţi amăgi. Bun, dar de ce? Ce vă trimit să faceţi? Să mergeţi la morgă să discutaţi cu medicul legist. Atenţie! Este şi el din aceeaşi regiune. Midi înseamnă Mafia, adesea!…

Corentin şopti:

— Şefu, se riscă el, credeţi că nu mă pricep?

Badolini primi răspunsul aşa cum trebuia. Cu demnitate.

— Aveţi dreptate. Acest caz mă face să-mi aduc aminte de aerul de acasă.

Zâmbi trist.

— Mai am cincisprezece zile până ajung la Nisa…

— Nisa, nu este Saint-Tropez, sublinie placid Corentin.

— De acord, dar, ambele sunt la mare.

Privi spre Sena, în jos.

— Aici, nu este decât un canal de scurgere care trece pe sub ferestrele noastre.

Îşi examină unghiile.

— Când ajungeţi acolo, zise el, căutaţi-l din partea mea pe şeful Serviciului Poliţiei Judiciare din Saint-Raphael. Este un prieten din copilărie.

— Cealaltă faţă a Mafiei, comentă Corentin.

Şeful îi zâmbi.

— Nu vă va refuza nimic, reluă el ignorând întreruperea. Se numeşte Joseph Aubert.

Se opri o clipă şi în cele din urmă mărturisi esenţialul, ceea ce făcea ca Boris Corentin să nu aibă nicio problemă la faţa locului:

— Cumnata lui, zise el repede, este nepoata mamei mele.

— O.K., şefu, exclamă bucuros Corentin, este ca şi făcut.

Charlie Badolini deschise un sertar în dreapta lui:

— Nu se ştie niciodată. Poate că veţi avea nevoie de un mic supliment. Iată aici nişte bani.

Corentin apucă plicul cu bani.

— Dumnezeule! zise el. Este din belşug!

Charlie Badolini scoase un fluierat discret.

— Fiţi atenţi, doar în caz că se prelungeşte treaba.

— Permiteţi-mi, domnule comisar divizionar, se formaliză Corentin, s-ar spune că ne trimiteţi pentru câteva săptămâni acolo, pe mine şi pe Brichot.

— În Midi, făcu el grav, nu ştii niciodată ce întorsătură iau lucrurile.

Se ridică, ceea ce însemna că briefing-ul se încheiase.

— Oricum, zise el, un weekend la Saint-Tropez, în ultima săptămână din iunie nu este ceva neplăcut, nu? Aveaţi alte planuri?

Corentin îşi aminti de câteva telefoane pe care trebuia să le dea în acea perioadă, dar nu conta.

— Nimic precis, şefu'…

Privirea superiorului său se ascuţi şi mai

mult.

— Nu vă schimbaţi niciodată… Mereu gata. Vulpoi! Nu vă veţi căsători niciodată.

Corentin izbucni în râs:

— Nu mâine seară, zise el mişcându-şi muşchii umerilor.

Badolini îşi aranjă parcă o mustaţă imaginară.

— Joseph Aubert vă va da cele mai bune piste de urmat, este un tip cuceritor, veţi vedea…

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus că îi pot vorbi despre ce ne interesează fără grijă, făcu Corentin, retrăgându-se cu o rigiditate reglementară.

— Şi vă rog să nu vă bateţi joc de mine acolo, nici măcar în gând.

— Am înţeles, şefu, aruncă vorbele euforic Corentin, înainte de a dispărea.

*

* *

— Ei, s-a umflat în pene, Bătrânul? întrebă Brichot, neliniştit.

Corentin îl măsură.

— Ce? Ori îmi lipseşte vreun braţ?

Aime Brichot îşi ridică ochelarii de schimb cu un bobârnac.

— Nu spune prostii. Eşti prea glumeţ ca să nu ascunzi ceva.

Corentin îl împinse cu degetul în piept.

— Telefonează-i lui Jeannette să-ţi pregătească costumul de baie, Meme, vom petrece weekend-ul la Saint-Tropez.

Aime Brichot încruntă din sprâncene neliniştit: tocmai se gândea că nu are nimic în garderobă care să se potrivească cu moda de acolo.

— Hei! făcu el neliniştit, ai ceva bani de cheltuială, măcar?

Şeful lui îi arătă plicul. Brichot fluieră admirativ.

— Ce s-a întâmplat cu Baba?

Corentin se aplecă.

— Nu ai înţeles, idiotule, că Gimondi, este

vânatul cel mare, chiar şi mort?

Urmară cinci sau şase povestiri, nepublice, cu nume nu tocmai celebre.

— Înţeleg, admise Aime Brichot, roşu în obraji. Trebuie să perseverăm.

Oftă:

— Ai ordinul de misiune semnat de director, cel puţin?

— *Of course, my dear.* Şi te vei grăbi să ajungi la Parchet pentru a alcătui o comisie rogatorie fără a uita, între timp, să iei şi banii alocaţi pentru aceasta.

Brichot se ridică, scuturându-se de scamele care umbreau eleganţa reverului de la veston.

— Bineînţeles, Boris, făcu el plictisit. Pentru tine partea de gândire, iar pentru mine problemele strict materiale.

Sughiţă: şeful său îl bătu pe umăr cu o lovitură un pic prea amicală, din punct de vedere al forţei.

*

* *

Lucien Dormaz îşi descheie nervos gulerul cămăşii şi trase de nodul cravatei. Era leoarcă. Nu numai din cauza caniculei, terifiante la acel început de zi de vară la Paris. Ceea ce avea sub ochi era şi mai înăbuşitor.

Una din acele mici favoruri personale pe care şi le acorda doar o dată pe lună, având în vedere veniturile sale foarte modeste. O seară, acasă cu una din acele prostituate specializate în „Bătrâni”. Foarte scump. Nu îndrăznea să recunoască nici măcar pentru el preţul. Dar merita.

Fata venise îmbrăcată exact cum erau fetele pe vremea când avea el douăzeci de ani. Altfel spus, moda de pe vremea Ocupaţiei. Mulţumită proxenetei care ştia să se ţină de promisiuni. Totul era pregătit.

Fusta plisată, centura din imitaţie de crocodil, cămaşa din mătase artificială cu umeri în carouri şi mâneci bufante cu manşete de muşchetar. Unde găsise ciorapi de nailon atât de

perfecţi şi sandale cu talpă de plută care emanau un aer atât de retro, era un mister pe care Lucien Dormaz ar fi vrut să-l afle. Dar, pentru moment, avea altceva de făcut. Cu sprâncene pensate, gura rujată puternic, strălucitor, genele pline de rimel, o perucă grea din păr blond-platinat, fata realiza în garsoniera lui înghesuită din strada Taitbout unul din visele de nerealizat în tinereţea lui: o Michele Morgan gata să facă un striptease superb.

Lent. Foarte lent.

Era doar în lenjerie. Minunată: sutienul cu cupe roz, chilotul şi portjartierul de aceeaşi culoare erau din materialul folosit la acea vreme. Iar târfa, după ce îşi lăsase să cadă neglijent bretelele de pe umeri, se juca cu chilotul, luat pe deasupra portjartierului şi nu pe dedesubt, aşa cum fetele din ziua de azi nu mai ştiu să o facă.

Când chilotul îi atinse pubisul, mâinile cu unghii vopsite în roşu aprins parcă ezitară.

— Raymonde, abdomenul mai supt, făcu Dormaz, cu ochii bulbucaţi.

Raymonde... Era tot un nume de împrumut la fel de retro.

Ea se supuse, mişcând din coapse, în lumina slabă a abajurului pe care bătrânul poliţist, întins pe divanul său, îl întoarse spre ea.

Îşi simţi limba uscându-se: deasupra elasticului chilotului care cobora încet, începea să se vadă părul pubian. Bogat. Intact, o adevărată pădure, atât de diferit de micile triunghiuri epilate ale fetelor din ziua de azi.

Raymonde consideră că era suficient, în privinţa chilotului. Ca o vampă care îşi cunoaşte bine meseria.

Se aplecă, cu gâtul ridicat, faţa îndreptată în sus şi făcând să-i salte sânii între antebraţele apropiate, începu să gâfâie ca un submarin în căutarea unei ultime guri de oxigen înainte de asfixia totală.

Centimetru cu centimetru, cele două cupe ale sutienului începură să coboare. Lucien Dormaz gâfâia şi el. Oftă adânc atunci când sânii apărură

în cele din urmă. Grei, tremurând.

Raymonde se îndreptă brutal, ridicându-se. Cu amândouă mâinile, desăvârşi expunerea sânilor fini şi voluminoşi care păreau că îşi atrag clientul. Lucien Dormaz se gândi iar cu recunoştinţă la matroană: era interzisă bronzarea fetelor care erau specializate în retro.

Grăbite, dar la timp, unghiile roşii începură să se mişte în jurul areolelor până ce le excită la maximum. Raymonde nu se grăbea. Nu se opri decât atunci când se simţi înfierbântată bine. În timp ce îi excita se înfierbânta aşa de tare încât, când o făcea, ţipa fără să se prefacă, privind la imagini nemărturisite: tatăl ei. Singura pasiune adevărată din copilărie. De nerealizat însă. Dar pe care şi-o satisfăcea, destul de bine, făcându-i fericiţi pe alţi bătrâni din generaţia lui.

Când ea începu să-şi ducă mâinile la chilot, Lucien Dormaz o opri cu un gest frenetic.

— Nu! izbucni el. Pe la spate, bine cambrată, depărtată.

Ea se întoarse, ascultătoare, depărtându-şi picioarele.

Când chilotul ajunse la nivelul genunchilor, întins, oferind un fund roz, Lucien Dormaz nu mai putu aştepta.

— Nu mişca! Deloc!…

Soneria telefonului răsună chiar în momentul în care o penetra.

Ezită, vru să o ignore.

— Dumnezeule, blestemă el, ridicându-se, nu mai poţi să ai linişte.

Fata întoarse faţa spre el, cu o privire întrebătoare.

— Rămâi aşa, făcu el răspunzând la telefon…

— …

— Ah, Boris, oftă el. Nu, nu mă deranjezi…

— …

— De acord, distrează-te bine la Saint-Tropez. Şi ţine-mă la curent, da?

Închise cu plictiseală.

— Cine era nenorocitul? întrebă Raymonde,

aflată în aceeaşi poziţie.

— Nu era un nenorocit, de data asta, gemu el.

Coborî privirea şi se privi. Ruşinat.

— Hai, o luăm de la capăt, făcu el cu disperare.

Ea se ridică şi veni spre el, cu mâna întinsă.

— Gata, făcu el, supărat. Eşti o târfă pricepută, dar ştii ce ai de făcut.

Ea râse, îmbrăcându-se.

— Încep de la capăt? Adică: ies pe hol, sun iar…

El râse, învins.

— Evident, zise el. De la început.

Privi în altă parte când ea se îmbrăca.

— Raymonde… reluă el cu voce joasă.

Ea tocmai termina de încheiat cămaşa.

— Da, domnule?

Ezită.

— Este prea târziu. Vecinul meu este în pat. Nu este niciun risc să iasă. Dezbracă-te pe palier.

Ea dădu din cap.

— Ia te uită şi tu, făcu ea, amuzată.

El se miră.

— Ce vrei să spui?

Ea îşi verifica pieptănătura în oglinda de la intrare.

— Mi se cere adesea aşa ceva.

— Atunci, nu te mira, remarcă el cu o falsă veselie.

Ea se aplecă şi îşi lipi ochiul de gaura cheii.

— Merge. Vei vedea totul.

El roşi puternic. Se întoarse spre el şi îl mângâie cu afecţiune.

— Uite, cât de mult te iubesc, zise ea cu un zâmbet. Nu te voi priva de suplimentul prin gaura cheii.

El întoarse capul.

— Raymonde, reluă el cu efort, complet, nu-i aşa?

Ea râse iar:

— Da, nu te mai saturi. Când voi suna voi fi în

piele goală. În afară de ciorapi şi de sandale, bineînţeles.

El îşi muşcă buzele.

— Şi portjartierul îl păstrezi, reluă el, în culmea ruşinii.

Ea aşteptă să iasă pe palier, atentă la locul întrerupătorului, pentru a nu fi nevoită să-l caute pe întuneric.

— Ai noroc, remarcă ea, pe un ton profesional, palierul este lung, voi face striptease din capăt până la uşa ta.

El închise încet uşa în urma ei şi se aplecă, cu ochiul privind prin gaura cheii.

Nimeni de la serviciu, nici din toată poliţia, nu se gândea că Lucien Dormaz, mare poliţist, vestit anchetator, cu un activ de mai multe cazuri celebre, era voyeurist… O slăbiciune de care îi era şi lui ruşine.

Şi care îl înfricoşa: simţea că devine senil. La cincizeci şi cinci de ani, e cam devreme…

Tresări. Acolo, în lumina slabă a palierului,

Raymonde începea să-şi desfacă unul câte unul nasturii de la cămaşă.

Capitolul V

— Hei! făcu Aime Brichot cu o voce mirată, vă muiaţi croissantul în crema mea.

Comisarul Pascal Cordoliani îşi retrase brusc croissantul.

— Scuzaţi-mă, zise el, am încurcat ceştile.

Avea o burtă rotundă, faţa plină şi părul stufos.

Strâns într-o cămaşă cu mâneci scurte care dezveleau nişte antebraţe vânjoase şi mult mai sportive decât alura generală, purta un pantalon din pânză albă cu pantofi de aceeaşi culoare. Fără şosete. Aime Brichot studie cu interes această ciudăţenie: un poliţist fără şosete. Pe lângă faptul că aşa-zisul poliţist îşi muia cornul în crema altora, detaliul i se păru puţin serios.

Corentin ghici întreg procesul intelectual

dintr-o privire. Se aplecă la urechea coechipierului său.

— La sud de Loara, numai negri, nu? murmură el. Dar adăugă imediat corecţia necesară fără de care Aime Brichot s-ar fi simţit deranjat:

— Cu excepţia celor din Berrichon, *of course.*

Pascal Cordoliani contemplase numărul cu placiditate. Poliţiştii din Paris, îi cunoştea de destul timp, pentru a-şi face o părere despre ei: nişte proşti obositori. Mereu gata să scotocească zona la ora două după-amiaza şi încercând să schimbe lumea când era mai inteligent să laşi lucrurile să curgă de la sine. Altfel spus, primise un telefon, seara trecută, pe la 20.40 când pleca trenul care urma să ajungă la el pe la 6.45, o oră nu prea plăcută, în gara Saint-Raphael. Ce nu ar fi făcut Pascal Cordoliani pentru şeful său Joseph Aubert? Chiar să se trezească la răsăritul soarelui ca să vină până la gară şi să-l primească pe un chel cu ochelari rotunzi? Pe moment blestemase.

Dar chelul se arătase a fi atât de drăguţ încât îi plăcu. Cu atât mai mult cu cât era urmat de un animal. Optzeci şi cinci de kilograme de muşchi pe o înălţime de un metru optzeci şi cinci. Şi de cincizeci de ori mai frumos decât Errol Gimondi a cărui moarte îl trezise la ora la care de obicei se întorcea în linişte acasă, încercând să nu o trezească pe Angele, soţia sa.

Boris Corentin studie cu atenţie obiectul neobişnuit care bara golful Saint-Raphael cu faţa spre mare. La ieşirea din gară, Pascal Cordoliani îi condusese aici, pe această terasă de hotel, singura deschisă la acea oră, pentru micul dejun. Vântul începea să agite palmierii. Se încălzea deja. Mirosul Mediteranei, puţin acru, ajungea până la ei. În depărtare, bărcile pescarilor începeau să se întoarcă în port cu zgomote înfundate de motor. Midi. Extrem de deconectant după ce, cu o seară înainte, trebuia să suporte gazul de eşapament din Paris…

— Ce este? zise el, doar pentru a face

conversaţie, arătând spre vaporul ciudat.

— American, zise poliţistul din Saint-Raphael. Port-helicoptere. Aşa pare un ansamblu de cutii de conserve uriaşe, dar când începe să lucreze, împroaşcă în toate direcţiile fluturi care zumzăie.

— Aşa, înţeleg acum.

Avea exact acel accent pe care Brichot şi-l imaginase. Fără complexe. Total.

Boris Corentin îşi aminti sfatul lui Charlie Badolini: nu trebuie să ai încredere în aparenţe. Midi este dur, secret, sever. Căscă ochii, ca şi cum încerca să se trezească din vis. Dar acest vis era realitatea pe care o vedea: un soare care ardea de la ora şapte dimineaţa. Şi de la prima briză care se ridica, palmierii se legănau ca valurile moi, matinale, ale mării.

O fată trecu prin faţa lor. În picioarele goale, fesele strânse într-un şort croit dintr-o pereche de jeans. Deasupra, o cămaşă înnodată pe abdomen, iar sânii se balansau în deschizătura acesteia, liberi. Corentin îşi muşcă buzele. Nu era aşa de

rău Midi-ul…

— Vă mulţumesc că v-aţi trezit aşa devreme, zise Corentin, luând un al treilea corn. Dormise ca un rege în tren. La fel şi Brichot: din cauza unei mese prea bune servite la vagonul-restaurant. La iniţiativa lui Brichot. Voise neapărat să-şi înece în vin şi whisky ciuda că mergea la Saint-Tropez fără Jeannette, soţia sa, care nu fusese niciodată. Ca şi el, de altfel.

Pascal Cordoliani lăsă să se înţeleagă din agitaţia degetelor că nu se aştepta la politeţuri. Reacţie care îi merse drept la inimă lui Corentin.

— Cum procedăm împreună? făcu el, urmându-şi rolul de om politicos.

Reacţia nu îl surprinse.

— Ascultaţi, domnule Corentin, vom discuta direct. Sunteţi prietenii lui Charlie Badolini, deci nu vă ascund nimic. Sunt la dispoziţia dumneavoastră în privinţa pistelor de urmat, dar nu contaţi pe mine să merg în teren. Sunt ars de soare. Atunci vom proceda cum spuneţi

dumneavoastră mai bine. Nu am avut timp încă să stabilim detaliile, dar se va rezolva în timp ce veţi merge spre Saint-Tropez. Maşina: avem un cabriolet 504 V 6 la dispoziţie. Este al dumneavoastră atât cât veţi avea nevoie. Cazarea: când veţi ajunge în peninsulă, mergeţi direct la Ramatuelle, la Marius. L-am anunţat din timp, este un prieten. Ancheta, nicio problemă. La fel telefonul. Medicul legist, jandarmii, mă ocup de tot.

Se răsuci în fotoliul său din material plastic:

— În schimb, nu vă cer decât un lucru. Linişte.

Corentin zâmbi. Exact ceea ce voia el. Nu era ceva complicat să colaborezi cu localnicii în aceste condiţii. Bineînţeles în interes comun.

— Vom fi corecţi, zise el. Puteţi avea încredere.

Pascal Cordoliani răsuflă uşurat. Problema era rezolvată dinainte. De o lună, era înnebunit după o vânzătoare de la supermarketul de pe

strada Saint-Aygulf. Nu se putea întâlni cu ea în timpul zilei.

Serviciul era serviciu. Iar Ginette lucra şi ea. Ca şefă de raion. Se întâlneau seara, în camera ei închiriată de la o bătrână, pe strada Saint-Aygulf, pe faleză. Scuza servită doamnei Cordoliani: începând din iunie, serile nu îi mai aparţineau. Fără a menţiona că îi aparţineau unei brunete cu numele Ginette.

Pascal Cordoliani se uită la ceas.

— Aproape ora opt. Trebuie să ajung la birou.

Boris Corentin înţelese invitaţia de a pleca. Până la urmă ei îl treziseră. Chemă ospătarul. Poliţistul de la serviciul local luă nota din mers.

— Sunteţi la mine acasă aici, făcu cu mărinimie.

Corentin îl lăsa în pace. Era ceva ce ţinea de natura lucrurilor.

— Nu mi-aţi spus nimic de Errol Gimondi, făcu el cu o urmă de reproş în glas.

Prietenul prietenului lui Badolini se opri.

— Este necunoscut nouă, vă jur, zise el.

Oftă.

— O să aveţi de lucru.

„Începe totul bine, gândi plictisit Corentin. Dacă nici prietenii nu spun nimic…”

Se întoarse spre Brichot.

— Meme, nu uita să validezi ordinul la judecătorul de instrucţie. Nu e momentul să avem probleme cu magistratura.

*

* *

Fata îl privea pe Aime Brichot cu o veselie făţişă.

— Vă vine foarte bine, vă asigur, exclamă ea cu o voce încântătoare.

Brichot se răsuci pentru a-şi studia spatele în oglinda minusculă a magazinului, închise ochii. Era prea greu de suportat ceea ce vedea.

Încă de la sosirea în peninsulă, şeful său îl dusese cu autoritate spre primele magazine deschise în port. Puţine la acea oră. Le mai trebui

ceva timp până serviră câte un suc la Senequier, unde Brichot visase că ajunge yachtman, în timp ce admira palatele plutitoare legate de chei.

În prezent, înota într-un pantalon bufant dar strâns la glezne, din serj decolorat. Fata trecu în spatele lui pentru a înnoda cordonul.

— Sunteţi subţire în talie, cântă ea. Trebuie să evidenţiaţi asta.

— Iar în partea de sus ce ne sfătuiţi? se arătă neliniştit Corentin studiind-o pe fată, din punct de vedere anatomic.

Ea coborî privirea şi se gândi: la zece şi zece dimineaţa, într-o sâmbătă de sfârşit de iunie, un atlet de treizeci şi cinci de ani în blugi bleu-ciel şi tricou negru îi spunea fără cuvinte că dacă voia şi când voia ea…

— Bluzon din crepon alb, hotărî ea făcându-l pe Brichot să se răsucească.

Aime Brichot aruncă o privire disperată şefului său din spatele ochelarilor rotunzi.

— Boris, scânci el, nu o lăsa să mă deghizeze.

— Lasă vorbele, hotărî Corentin, aici, toată lumea îţi vrea binele. Domnişoara, eu şi trandafirii frumoşi.

— Trandafirii frumoşi? întrebă fata, intrigată.

Corentin îi zâmbi cu blândeţe.

— Este un cod între mine şi prietenul meu. Nu vă temeţi.

Arătă spre etajere cu degetul.

— Trebuie şi încălţări, zise el.

Brichot trebui să se încalţe cu galoşi cu talpă din lemn.

— Iar dumneavoastră? zise fata privind pieptul lui Corentin.

— Fiecare la rândul său, zise el. Mai întâi prietenul meu.

*

* *

Dr. Brault îl examină atent pe chelul cu ochelari demodaţi care îşi chinuia degetele în galoşii noi-nouţi. Fără niciun spirit critic din partea lui, de altfel. Poliţistul arăta exact ca un tip

venit în vacanţă. Nimic care aduce aminte de uniformă. Doar că nu era bronzat. Dar nu era ceva neobişnuit în acea perioadă a anului, când vara abia începea. Şi nu toată lumea poate sta la Saint-Tropez toată perioada anului.

Îşi îndreptă atenţia spre celălalt, uriaşul brun cu jeans şi tricou sport negru. Acesta, era şeful, după cum se vedea. Un tip de toată lauda. Şi o culoare de bronz natural. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, dacă ar sta două sau trei ore la soare, ar semăna cu unul care trăieşte de o viaţă la Saint-Tropez.

— Comisarul Cordoliani tocmai m-a sunat, zise ol. Da, eu sunt cel care a făcut autopsia.

Corentin parcurse cu privirea cabinetul chirurgului. Un amestec savant de Knoll şi de mobilă veche pe fondul pereţilor văruiţi. De cealaltă parte a ferestrei deschise, o explozie de plante înflorite care ascundea cu greu panorama minunată: golful Saint-Tropez în întregime, cu castelul Grimaud pe fundal şi, la dreapta,

contraforturile Sainte-Maxime. Vizibil, mai ales când reţineai holul de la intrare cu dale de marmură purpurie, dr. Brault era medic legist doar din plăcere pentru meserie. Scund şi uscat ca un mediteranean ce era, mergea pe şaizeci şi cinci de ani, cu toate eforturile depuse pentru a ascunde trecerea anilor: faţa refăcută, fără pungi sub ochi şi nici guşă, păr închis la culoare, dar, ce să mai, rar…

— Spitalul nu este departe, zise medicul. Putem merge pe jos până acolo, e de preferat. Circulaţia devine deja o problemă.

— Am remarcat, făcu Corentin, care fusese nevoit să parcheze în parcarea din port, la cinci sute de metri de cabinetul doctorului.

Acesta din urmă oftă.

— Să nu ne plângem. Astfel merge totul bine.

Corentin se gândi încă o dată la salariile mizerabile ale medicilor legişti. Ciudaţi tipi. În general, niciodată grăbiţi să finalizeze expertizele. Ca şi cum le ajunge plăcerea de a ciopârţi

cadavre. La limită poate, erau plătiţi doar de faţadă. Societatea ce a făcut în fond: nişte vicii legale. Necesare, fără îndoială, dar totuşi este ceva ciudat să mânuieşti bisturiul în carne moartă...

*

* *

Culorile erau cele din toate spitalele de provincie, dar era ceva în plus, total neobişnuit pentru doi parizieni: soarele care încălzea prin luminatoarele deschise larg, mirosul de eter amestecat cu cel de bucătărie. Mirosul obişnuit dintr-un spital.

— Morga este chiar aici, zise dr. Brault împingând o uşă vitrată.

Subit, mirosul se schimbă. Formol.

La fel şi temperatura. Brichot avu frisoane. Morgi văzuse destule, cu zecile, dar niciodată nu intrase fără haină şi cravată. Avea impresia că săvârşeşte un sacrilegiu.

— Dacă vreţi haine mai groase... făcu evaziv

Brault.

Corentin dădu din mână, nervos.

— Să facem repede formalităţile, zise el.

Medicul dădu ordine unui angajat.

— Imediat, domnule doctor, se grăbi cel vizat. Corentin simţi frisoane, dar nu de frig. Din nou, cuvintele lui Charlie Badolini îi veneau în minte. Midi era un teritoriu dur. Şi diferit de ceea ce se crede. Dar pentru moment, ceea ce era mai dur, era să auzi vorbind relaxat un om a cărui muncă era să scoată cadavrele de la frigider.

*

* *

Rotiţele căruciorului încetară să mai facă zgomot pe pardoseala verde cu alb. Dr. Brault trase cu un gest sec cearşaful care acoperea corpul. Un piept puternic, păros, apăru, cu ceva oribil în partea de jos: lipsea partea dintre stern şi coapse.

— Vreţi să-i vedeţi faţa? făcu medicul legist cu o voce calmă.

Brichot privi cârpa pătată care acoperea locul unde, în mod normal, ar fi trebuit să fie un craniu.

— Boris, gemu el, de ce suntem aici, poţi să-mi spui?

Corentin întoarse şi el privirea.

— Ca să zicem că am venit, înţelegi?

Se întoarse spre medic.

— Băgaţi totul la loc, făcu cu o voce schimbată. Aveţi un birou aici unde puteţi să ne explicaţi rezultatul muncii dumneavoastră?

Dr. Brault abordă o expresie de politeţe în timp ce întindea lui Corentin raportul.

— Vreţi să citiţi dumneavoastră sau vă fac un rezumat?

Corentin apucă bricheta pusă pe birou şi îşi aprinse o Gallia. O abatere rară de la obiceiurile sale. Nu fuma niciodată dimineaţa.

— Rezumaţi, dar strict esenţialul, zise el.

Medicul îşi trecu mâna peste cap. În spatele lui, de cealaltă parte a peretelui pe care un tablou

prezenta „expertizele” sale, un ventilator începu să zumzăie în surdină.

Ridică vocea pe un ton mai mult strigat.

— Nu avea nicio picătură de alcool în sânge, zise el. În stomac, practic nimic. Resturile unei cine obişnuite. Analizele efectuate înaintea morţii: mai mult decât satisfăcătoare. Tipul putea trăi până la o sută de ani.

Agită creionul.

— Acum, vă voi spune singurul lucru care poate să vă intereseze cu adevărat.

Corentin se aplecă în faţă.

— Errol Gimondi, reluă medicul cu un aer important, prezenta o puternică congestie a prostatei cu inflamarea canalului deferent. În plus, testiculele erau plate. În limbaj mai clar: în orele care au precedat moartea, acest bărbat a făcut dragoste în exces, până la punctul, scuzaţi-mi expresia, de a se goli complet. Înţelegeţi ce vreau să spun? Practic nici cea mai mică urmă de spermă în el! Golit!

Corentin dădu din mână.

— Bun, a avut un sfârşit fericit, asta-i tot… nimic deosebit! Dar este adevărat, aveţi dreptate, ar fi interesant să aflăm cine l-a golit, cum spuneţi dumneavoastră.

Dr. Brault se ridică să închidă o fereastră. Zgomotul ventilatorului se mai linişti.

— Aţi înţeles perfect, domnule Corentin, reluă el. Dacă v-am povestit acest detaliu, am făcut-o pentru că, după părerea mea, are importanţa lui.

— O.K! făcu Corentin, aprinzând încă o ţigară. Am înţeles că nu sunteţi din categoria celor care le-ar plăcea să fie violaţi.

— Cum spuneţi! exclamă medicul râzând.

Maxilarele i se crispară.

— Oh! Ştiu bine că nici chiar poliţia nu ne agreează pe noi, medicii legişti. Totuşi, vă înşelaţi să ne consideraţi ca fiind nişte profitori. Şi noi putem. Fi utili actului de justiţie.

— Unde vreţi să ajungeţi? îl întrerupse

Brichot mişcând din umeri pe sub bluza de crepon alb.

Medicul îl studie cu atenţie.

— Aici, domnule: am remarcat ceva. Pentru a noua oară. Sunt nouă cazuri în total. Să vă arăt dosarul pe care l-am pregătit pentru dumneavoastră: Errol Gimondi este, în aproape doi ani, al nouălea mort în accident rutier petrecut în zona Saint-Tropez, neelucidat, noaptea şi caracterizat de un amănunt: acelaşi rezultat la examinarea organelor sexuale. Absenţa cvasitotală a spermei în testicule, cu o congestie a prostatei şi inflamarea canalului deferent.

Se opri, măsurând cu satisfacţie efectul declaraţiilor sale.

— Aş mai adăuga un lucru, care nu ţine efectiv de competenţa mea, dar, ca medic legist, ceea ce nu descoperă bisturiul văd ochii.

— Nu ne măi fierbeţi, zise Corentin, care simţea că Brault se joacă cu ei.

Medicul legist puse la loc creionul cu

meticulozitate într-un bol destinat iniţial florilor.

— Acei opt morţi aveau, ca şi acest actor de cinema, între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani şi toţi erau bine făcuţi, solizi…

Oftă:

— Şi bruneţi, adăugă el.

Începu să râdă gutural şi Boris Corentin îşi dădu seama imediat că legistul era homosexual.

— Exact ca dumneavoastră, domnule.

Aime Brichot îşi desfăcu fermoarul de la bluză.

— Îmi imaginez, doctore, zise el cu condescendenţă, că nu avansaţi ipoteze fără a le susţine?

Brault se îndreptă:

— Explicaţi-vă!

— Este simplu, replică Brichot. Unde sunt dosarele acestor opt morţi?

Dr. Brault trase un sertar gata să-l smulgă.

— Iată! strigă el, scoţând un teanc de hârtii.

Boris Corentin prinse totul din zbor.

— Nu sunteţi un oarecare, doctore, zise el din pragul uşii. Mai rămâne de probat cele spuse de dumneavoastră.

Capitolul VI

Albastrul luminos al apei clipocea lovindu-se încet de mozaicul roz pal al bordurii, agitată de briza care începea să legene pinii de pe vârful Moutte, la cinci sute de metri de terasă. În depărtare, spre nord-est, masivul Drumont, care domină Saint-Raphael. Mai departe, golful Cannes şi capul Antibelor şi, dominând orizontul, rocile calcaroase ale versanţilor Alpilor. Saint-Tropez era undeva în spatele vilei, spre vest, ascuns de dealurile Capon. Lungă şi joasă, vila era o minunată reconstituire, fără lipsă de gust, un somptuos cadou de nuntă, ticsită de mobile rare şi tablouri de maeştri, pe care José Toscan i-o oferise lui Muriel, când se însurase cu ea la optsprezece ani. Piscina fusese săpată anul următor. Imensă,

aproape douăzeci pe zece, pe una din laturi cu o rotunjire care o făcea să semene cu termele antice. Peste tot plante agăţătoare, yucca întinzându-se spre cer cu florile albe, cârciumărese, pansele şi begonii, rododendroni şi. Pe pereţii dinspre nord, hortensii enorme roz şi albe, în armonie perfectă cu piscina. Copacii – unii fuseseră aduşi cu camionul din Spania de José Toscan gata dezvoltaţi la aproape zece metri – erau atât de înghesuiţi, pini stufoşi, tuia, stejari de plută, eucalipţi plantaţi cu grijă, încât nu se vedea nimic dincolo de zidurile care împrejmuiau proprietatea. Un paradis la capătul lumii cu cea mai frumoasă privelişte de pe coastă: pe parapetul de la marginea piscinei, un gazon des, peste care se învârteau stropitori cu jeturi de apă, care curgeau până într-un mic golf, la care se ajungea pe nişte trepte. Acolo jos, în apa verde-albăstruie transparentă, în care algele de pe fund se vedeau, atât de limpede era marea, o şalupă se balansa, legată de flotorul din plastic roşu aprins prins cu

un lanţ de un paralelipiped mare din beton pe jumătate invadat de cochilii. Tufele de cimbrişor, lavandă şi rozmarin degajau amestecurile grele de parfum, după ce adierea vântului aducea valuri de miros de pin şi eucalipt. Greierii se dezlănţuiră. Imediat, zgomotul era atât de puternic încât Muriel Toscan trebui să dea sunetul mai tare ca să audă discul cu Beatles care cânta în răcoarea salonului cu ferestrele deschise spre piscină şi spre mare.

*

* *

Muriel Toscan se aşează pe spate. Depărtă picioarele şi le aşează pe rând pe pernele de bumbac ale fotoliilor de grădină aflate în faţa ei de o parte şi de alta. Se strâmbă puţin când mişcă piciorul stâng. Genunchiul... Dar imediat, cum se linişti, scârţâitul de la rotulă se potoli. Mâna dreaptă căută lângă ea, una din pernele mici de caşmir roşu, galben şi verde, aflate peste tot prin preajmă. Odată găsită perna şi-o aşează sub ea

cambrându-se, apoi se lăsă cuprinsă de razele soarelui, cu braţele depărtate şi picioarele în echer.

Muriel era complet goală. În afară de o bijuterie: un smarald mai gros ca inelarul la care îl purta fără să-l dea jos vreodată. De câţiva ani nu îşi mai cumpărase nici cei mai simplu costum de baie, nici măcar un slip. Avea oroare de tot ceea ce o încorseta. Acasă la ea, de când se încălzea vremea, umbla numai goală. Când trebuia să iasă sau să primească pe cineva, îşi lua o vestă lungă din mătase, se încălţa cu sandale şi asta era tot. Uneori, îşi punea o centură din piele, fiindcă, totuşi, este mai plăcut să aibă talia pusă în evidenţă, dar ca regulă absolută nu purta niciodată haine care să nu poată fi scoase imediat. Chiar şi iarna, îmbrăcămintea era la fel, spre disperarea croitoresei sale, care nu mai ştia ce să facă să o mulţumească. Ca şi slipul şi sutienul, pantalonii dispăruseră din dulapurile lui Muriel Toscan. „O femeie, zicea ea. Este făcută pentru a

oferi. Nu pentru a se acoperi”.

Aplica aceeaşi regulă şi la băile de soare. Fiind atentă să-şi expună părţile cele mai intime ale corpului. Rezultatul era un bronz extraordinar de uniform. Când stătea în picioare, Muriel Toscan era ca o statuie de bronz cald, fără un petic de piele mai deschis la culoare decât altul.

*

* *

Muriel apăsă un buton. După o jumătate de minut, o fată slabă, cu părul lung blond, veni la ea. Însoţită de Lilith, gâfâind cu limba în soare. Fata, îmbrăcată cu un şort din jeans mulat şi o cămaşă bărbătească înnodată în faţă, era în picioarele goale. Ochi foarte deschişi la culoare, gură nervoasă, avea pielea uşor bronzată, mult mai puţin decât Muriel. Cearcăne mari îi umbreau privirea, fără a o îmbătrâni. Mâinile erau mici, degetele foarte lungi cu unghii tăiate scurt. Fără ojă, fard, ruj de buze, colier, brăţară sau altă bijuterie.

— Ambră solară, zise Muriel Toscan cu o voce seacă.

Fata se aşeză în genunchi, luând flaconul cu cremă.

Acum, mâinile ei se mişcau într-un du-te-vino pe pielea elastică a şefei ei. Cu limba scoasă puţin, făcea gesturi experimentate, fără a neglija ceva, insistând pe zonele mai sensibile.

Foarte repede, Muriel Toscan respira mai sacadat. Depărtată, cu braţele înspre spate, începu să-şi mişte capul în stânga şi în dreapta. Fata se aplecă între picioarele ei şi, cu amândouă mâinile, masă interiorul coapselor, insistând în zona inghinală, lângă părul pubian ale cărui bucle luceau în soare.

— Poţi… zise Muriel Toscan cu o voce schimbată.

Fata se aplecă imediat, cu buzele întinse. Şefa ei se cambră când limba caldă îi atinse intimitatea.

— Juliette, unde este fratele tău? gâfâi ea.

Juliette se ridică şi, dându-şi părul la o parte din ochi, cu o mişcare scurtă arapului, privi în spatele ei.

— Schimbă stropitorile.

— Cheamă-l.

Fata se ridică:

— Rene! ţipă ea, vino aici. Este nevoie de tine.

Rene lăsă stropitorile şi urcă greoi panta de gazon. Slab şi uscat ca sora lui, avea aceiaşi ochi spălăciţi, dar părul era castaniu, scurt, ridicat la frunte.

O dezmierdă pe Lilith pe spate. Câinele îi linse afectuos mâna, încercând să-l muşte uşor. Se lăsă în voia ei, cu încredere, în ciuda monstruozităţii caninilor care îi prindeau încheietura. Dogii germani sunt nişte fiare pentru duşmani, adică pentru străini. Dar când sunt cunoscuţi, sunt ca nişte mieluşei blânzi şi afectuoşi.

— Hei! bombăni Rene; vrei să-mi rupi mâna?

Accesul de afecţiune fusese cam grosolan.

Răsplătită cu o mângâiere pe cap, Lilith se lungi şi îşi ascunse capul între labele cu pernuţe groase cât două degete de om.

Rene se ridică.

— Ce este? făcu el, deloc surprins de poziţia şefei lui şi a surorii.

Muriel Toscan îl fixă cu ochii ei negri.

— I-o vei trage surorii tale, în timp ce…

Juliette privea în altă parte.

— Fă-o să plângă, reluă ea. O face să fie mai tandră.

Rene se strâmbă satisfăcut.

— Contaţi pe mine, zise el.

Puse mâna pe umărul Juliettei.

— Dezbrăcarea, surioară, vrei?

Juliette se supuse, în genunchi. Când fu dezbrăcată, se aplecă sprijinindu-se pe coate, cu faţa cufundată în Muriel şi sânii frecându-se de saltea. Avea fese nervoase şi bombate iar când îşi depărtă picioarele, apăru tatuajul: o inimioară, pe

partea stângă, în mijlocul căreia era scris cu majuscule: „REZERVAT LUI RENE…”.

Până să ia flaconul cu cremă de soare, fratele ei şi începuse să se dezbrace. Tricoul ajunse pe pavaj, urmat de pantalonii strâmţi. Acum era numai în slip. Un mini-slip ciudat din piele neagră mulat, cu doi nasturi din sidef. Când se desfăcură nasturii, căzu şi slipul. Rene avea un piept slab şi dur numai fibre de muşchi, abdomen plat, coapse înguste. Era uimitor de subţire. Nu avea niciun fir de păr pe piept iar în zona pubiană câteva. Iar sexul, lung şi gros, se ridica deja. Chiar înainte să se aşeze în spatele surorii lui, semăna, în lumina soarelui, cu un faun imberb şi monstruos cu membrul lui supradimensionat în comparaţie cu corpul.

Juliette plânse fără reţinere în următorul minut. Prinsă de talie de mâinile slabe, suporta loviturile însoţite de cambrări bruşte care o trimiteau cu gura în intimitatea lui Muriel. Aceasta îi luase mâinile şi cu autoritate i le pusese

pe sâni.

— Cu degetul mare şi arătătorul, ordonă ea. În acelaşi ritm.

Muriel lăsă mâinile în spate şi se abandonă. Lacrimile Juliettei o invadau. În faţa ei, Rene îşi penetrase sora care începuse să urle.

De jos, Muriel nu îl slăbea din priviri pe Rene, care se interpunea între soare şi ea. Discul se oprise. Apa din piscină clipocea în spatele lor, greierii parcă înnebuniseră.

— Priveşte-mă, zise Muriel.

Rene îşi îndreptă ochii spre ai ei. Ea zâmbi cu indiferenţă. Nu îi dăduse voie niciodată să i-o tragă. Tot ceea ce îi permitea, era să viseze, prin sora sa interpusă, că pe ea o penetra.

Râse.

— Toţi odată, zise ea, când vă voi spune.

Gâfâiră în acelaşi ritm.

Deodată, Muriel dădu capul pe spate.

— Juliette, murmură ea. Imediat…

Ţipară împreună. Toţi trei.

*

* *

Zece minute mai târziu, Juliette aşeza pătura pe verandă iar Rene, mai încolo, în spatele gardului de tuia, închidea puţul din care, în fiecare dimineaţă, timp de trei ore, scotea, cu ajutorul unei pompe, apa necesară la stropit. Un puţ forat la instrucţiunile lui José Toscan. Adânc de douăzeci de metri. Apa din el provenită din topirea zăpezii, ajungea din Alpi până acolo, trecând pe sub golful Sainte-Maxime, printr-unul din acele capricii ale cutelor geologice. Era de o puritate absolută şi toată casa trăia după urma ei, mulţumită unui rezervor aflat în pod. În perioada când era folosită la stropit, ca în acest sezon, puţul se golea în fiecare zi, dar, de fiecare dată, la răsărit, era plin: cincisprezece metri cubi de apă.

Când se aşezară la masă, doar Muriel mai era dezbrăcată. Nu permitea asta lui Rene şi lui Juliette decât când avea nevoie de ei. De fiecare dată în acelaşi mod. Nici nu se punea problema să

nu-i fie ascultate ordinele. Când îi „agăţase” în port, în urmă cu cinci ani, erau doi puşti pierduţi şi gata de orice, veniţi cu autostopul de la Paris, cu te miri ce, până să ajungă să facă ceea ce fac toţi cei care vin să se îmbogăţească la Saint-Tropez: să se vândă celui care oferă mai mult. Cea care le oferise cel mai mult fusese Muriel Toscan. Îi angajase la ea. De atunci, erau proprietatea ei. Fericiţi. Devotaţi. Şi recompensaţi la fiecare sfârşit de lună cu un salariul triplu decât cel obişnuit.

Muriel îi făcu semn lui Rene să-i toarne vin. El luă carafa de Tribouren, vinul făcut de cooperativa din Ramatuelle.

— Hai! făcu Muriel muşcând dintr-o bucată de ţelină. La câţi aţi ajuns?

— Puţin peste zece, pentru moment, zise Juliette înnodându-şi cămaşa.

— Vreau cincisprezece sau şaisprezece cel puţin, răspunse Muriel dur.

Rene oftă:

— Nu este uşor, sunteţi exigentă…

Ea râse agasată.

— Ce concepţii idioate! Ştii ce gusturi am, nu?

El întoarse capul:

— Da! Ce este mai bun, mereu. Tânăr, frumos, neobosit şi bisexual.

Muriel Toscan îşi goli paharul dându-l peste cap şi i-l întinse iar.

— Asta este bună de spectacol. Iar eu, ce voi avea în pat?

— Nimic încă, mărturisi Rene, abătut.

Se lăsă pe spate.

— Mai avem trei zile, nu?

Muriel îl fixă, cu sprâncenele arcuite.

— Nu mai este mult şi ştii că eu ţin la dată.

El dădu din palme.

— Nu vă neliniştiţi! zâmbi, conciliant, o să găsim ceva, o pasăre rară.

Dădu din cap.

— Treizeci şi cinci, patruzeci. Mare. Atletic,

brunet de preferinţă. Şi campion la toate categoriile în pat... Dumnezeule, mergeţi puţin noaptea prin localuri şi îmi veţi spune dacă este uşor să găseşti aşa ceva!...

Muriel Toscan se rezemă nervoasă de spătarul fotoliului ei. Sânii i se balansară, depărtaţi, greoi, lucind încă de la crema pentru bronzat.

— Inutil să căutaţi prin baruri. Plajele unde sunt? Şi străzile, terasele cafenelelor.

Se întoarse spre Juliette:

— Contez pe tine, înţelege. Tu îi racolezi. Şi tot tu îi încerci. Sper măcar că faci treabă bună la cabană.

Pe platoul Pascati, între Chapelle-Sainte-Anne şi Ramatuelle, Muriel Toscan avea o fostă cabană de podgorie pe care o amenajase. Aici Rene şi Juliette testau „vânatul” înainte de a i-l aduce. Nu voia decât ceva sigur. Detesta munca de tatonare. Angajaţii ei făceau asta! Pe de altă parte, nimic nu o amuza mai mult decât surpriza.

Avea încredere oarbă în Juliette şi Rene. Rareori ea însăşi plecase singură la agăţat. Errol Gimondi fusese o excepţie.

Din nefericire, de altfel. Fiindcă era mort…

*

* *

Turbanul de mătase verde crud ajungea până pe umărul stâng, pe broderiile marocane ale vestei Dior. În picioare, Muriel Toscan purta sandale înnodate greceşte în jurul gleznelor. Închise în urma ei portiera maşinii Aston Martin gri şi înaintă pe chei. În faţa ei, hangarele de iarnă avea numele ei scris cu litere mari, „ŞANTIERELE TOSCAN”. Puţin mai încolo, rampele de reparaţie cu troliile de ridicat. Muncitorii se întoarseră. Şefa era acolo. Nu le plăcea asta. Moştenitoare a tuturor bunurilor lui José Toscan, fondatorul afacerii şi reprezentant exclusiv, Muriel Toscan, văduva sa, era la fel de dură cu personalul ca şi în afaceri.

Ea se îndreptă spre biroul administrativ.

Dreaptă, cu un mers lent.

Încercând să ascundă defectul cât mai mult posibil.

Capitolul VII

Aime Brichot se încolăci.

— Hei! ţipă el. Mă doare.

Boris Corentin avusese iniţiativa de a-l unge cu Bergasol. Urgent, având în vedere roşeaţa pielii după doar o jumătate de oră de stat la soare.

— Trebuie să aibă efect, bătrâne, insistă Corentin, nemilos.

Brichot gemu, cu dinţii strânşi.

— Gata, întoarce-te. Pe faţă acum, zise Corentin.

Se opri:

— Meme, mi-ai ascuns asta?

— Ce? făcu Brichot ridicându-şi ochelarii rotunzi.

Corentin fluieră admirativ:

— Te menţii în formă, pentru un bătrân!… Trebuie să recunosc că nu te-am văzut în pielea goală de multă vreme.

Brichot se uită la slipul mov, cumpărat de la vânzătorul de pe plajă imediat cum ajunsese.

— Trebuie să recunosc că, pentru decenţă, este destul de mic…

Corentin îi turnă cremă pe cap.

— Aici, este cel mai expus, zise el masând zona.

Râse.

— Ştii, Meme, eşti un fals slăbănog. Adică: eşti chiar musculos, sub înfăţişarea ta de englezoi. Cred că te antrenezi pe ascuns, altfel m-aş mira.

Brichot coborî privirea modest:

— Un sfert de oră cu halterele şi exerciţii abdominale în fiecare dimineaţă, dacă nu ţi-am spus până acum.

— Ai uitat să-mi spui… Dar te iert. Un Meme musculos, este o plăcere să-l arăt pe plaja de la Pampelonne.

Se ridică cu alura lui de statuie vie.

— În apă, Meme!

*

* *

Brichot gâfâia. La treizeci de metri mai în faţă, şeful lui înota puternic spre larg.

— Boris! strigă el, am un cârcel.

Corentin se întoarse spre el.

— Unde? zise el.

— La picior… bolborosi Brichot.

— Ridică piciorul, încet, dar cât mai repede.

Brichot se supuse.

— Ah, gata! A trecut! oftă el, nu era decât un cârcel.

— Nu mă îndoiam, concluzionă filosofic Corentin plecând iar în larg.

*

* *

Dosarul cu copertă gri stătea la umbra parasolarului. Corentin se şterse bine pe mâini înainte să-l deschidă.

— Meme, zise el aruncându-se pe burtă pe saltea, uită-te bine la asta.

Brichot se concentră.

— Ei bine? întrebă el.

— Ei bine, aceste dosare oferite de doctorul Brault ne vor face ca, după toate probabilităţile, să ne instalăm la Saint-Tropez.

Imaginea lui Jeannette îi veni în minte lui Brichot. Cu dragoste: mereu visase la Saint-Tropez unde nu ajunsese niciodată. Şi iată că soţul ei era acolo fără ea…

— Mi-a plăcut mereu să-mi dai amănunte, zise el mângâind nisipul cu o oarecare plăcere, cu gândul la soţia sa.

Corentin se întoarse pe o parte, făcând să-i tresară pectoralii.

— O să ne implicăm complet, Meme. Cazul Gimondi nu este aşa cum am crezut. De acord cu traficul de carne vie. De acord cu traficul de devize. Dar bănuiesc că primii surprinşi de moartea sa au fost camarazii lui de proxenetism.

Brichot privi o pereche de sâni goi de prima calitate plimbându-se de-a lungul plajei. De când era aici, era o plăcere pentru el, ca bărbat, care derapa înspre nebunie. Peste tot, fete splendide şi aproape goale. Fâşia îngustă de ţesătură dintre fese nu se putea numi slip. Şi trebuia să recunoască, spre nefericirea lui, că şeful îl dusese pe plaja privată ce urma să devină cea mai selectă şi cea mai aglomerată din toată Pampelonne: Panaquier-Plage. Plaja care începea să le declaseze pe celelalte, inclusiv faimoasa *Club 55.* Şi care era, în ochii devoratori ai lui Aime Brichot, cea mai frumoasă concentrare de corpuri feminine din Pampelonne.

— Cu tine vorbesc! îi atrase atenţia Corentin, râzând.

Brichot se smulse din contemplarea unui fund de optsprezece ani, etalat la trei metri în stânga lui.

— Ce ziceai? întrebă greoi soţul lui Jeannette Brichot.

Corentin, cu o mână puternică, îl obligă pe coechipierul său să se întoarcă spre el. Cauză pierdută. Vecina lor din stânga, aşezată pe saltea, se pieptăna după baie. Cambrată, lucind de apa mării, cu sfârcurile încă tari din cauza apei reci.

— Bun, mergem la bar, concluzionă Corentin, resemnat. Te vei trezi.

Se ridică. Blonda care se pieptăna îl urmări cu privirea.

— Ai şi agăţat una, şopti Brichot în timp ce se legăna prin nisipul fierbinte cu eleganţa unui specialist în mersul în străchini.

*

* *

În spatele tejghelei, sub acoperişul de stuf al barului, Marc şi Philippe, cei doi patroni ai plajei, ştergeau pahare. După obiceiul lui, Marc purta o banderolă înnodată peste părul blond. Banderola era de aceeaşi culoare ca slipul. Uniforma de zi pentru lucrătorii de pe plajă. În fiecare dimineaţă, îşi schimbau culoarea slipului: Marc şi Philippe şi

cei doi angajaţi ai lor, tineri solizi veniţi doar pentru sezon, care curăţau plaja la asfinţit, aranjau saltelele şi umbrelele, serveau clienţii iar seara strângeau totul într-un hangar de lângă bar.

Antebraţul noduros al lui Marc se îndreptă spre umărul lui Philippe.

— Uită-te la tipul cel nou! făcu el privind la Corentin din depărtare. L-aş angaja, ce zici? Cred că poate să-şi ducă cele douăsprezece saltele o dată, nu?

Philippe trase un fum din ţigara sa Gitane cu filtru dându-şi părul pe spate. Mai mic decât Marc dar numai fibră, musculatură de trapezist, fină şi tare. Asociaţi de câţiva ani, erau pe plajă vara, iar iarna, după ce plaja era curăţată şi pregătită împotriva furtunilor, deveneau tăietori de lemne. Tăietor de lemne, fusese prima meserie a lui Marc, în Ardeni, pe vremuri. Se şi vedea: bine făcut, era genul pe care cu greu ţi-l închipuiai cu costum pe el.

— Chelul nu este nici el mai prejos, sunt

sigur, estimă Philippe uitându-se la Brichot. Îi cunosc pe aceşti saci de oase, sunt solizi.

Luă o gură de Ricard.

— Cine sunt tipii ăştia doi? Ai vreo idee?

Nasul acvilin al lui Marc începu să adulmece.

— Miroase a poliţai, făcu el.

Philippe încruntă din sprâncene.

— Ar putea fi, ai dreptate…

Marc luă un pahar şi-l băgă în apă.

— Şi ce dacă. Dacă sunt liniştiţi şi ne lasă în pace!

Boris Corentin puse coatele pe tejgheaua din lemn.

— Două Tribouren, vă rog!

— Imediat, şefu'! strigă Philippe, Iată! Domnul este servit…

Corentin zâmbi luând paharele. „Şeful", va să zică: „Am ghicit cine sunteţi, amândoi" Dar fără nicio ostilitate în glas. Duse paharele până la o masă aşezată pe nisip, în faţa barului, sub un umbrar de frunze de palmier.

— Meme, reluă el, încearcă să te concentrezi. Nu ţi se par ciudate aceste nouă morţi asemănătoare şi, toate, după o noapte fierbinte?

Brichot ridică din umeri evaziv.

— Eu, făcu Corentin, cu ochii pierduţi în valurile mării unde practicanţii de schi nautic se strecurau printre vasele cu pânze, cred că, dacă reuşim să aflăm cu cine şi-a petrecut Errol Gimondi ultima noapte, riscăm să mergem din descoperire în descoperire.

— Nu cred să fie aşa de dificil, aprecie Brichot.

Corentin îşi arătă deznădejdea.

— Nu cred! Dimineaţă, când tu dormeai, am telefonat la Cordoliani. Pe cât de ciudat pare, Gimondi era un tip foarte secret. Nimeni nu ştie unde şi-a petrecut noaptea. În orice caz, nu în vila închiriată în Garde-Freinet, evident, fiindcă Porsche-ul său mergea în acea direcţie.

Închise ochii.

— Venea din Grimaud. Ori, înainte de

Grimaud este intersecţia dinspre Foux. Apoi Saint-Tropez.

— Sau Sainte-Maxime, îl întrerupse Brichot, dacă vii din cealaltă parte, apoi Saint-Aygulf, Saint Raphael, Cannes etc.

Corentin se întinse.

— Da, Meme, o să fie dificil.

Se uită la ceas.

— Este deja ora unu şi jumătate. Mergem să mâncăm? Este un restaurant în spate. Renumit după cum spunea Cordoliani. După aceea îl voi suna pa Baba. Va trebui să ne mai trimită nişte bani de cheltuială.

*

* *

Boris Corentin se ridică de pe saltea plictisit.

— Bine, făcu el, voi mai încerca o dată. Incredibil că sunt ocupate mai mereu liniile telefonice. Din fericire cei de la restaurant sunt înţelegători.

După o masă excelentă – Cordoliani avea

dreptate – încercase în van să vorbească cu Charlie Badolini la telefon. Era aproape ora cinci. Numai bine pentru baie şi plajă, dar exasperant pentru muncă.

Corentin tocmai trecea pe lângă bar şi o lua pe cărarea de dale care ducea la restaurant când se opri: chiar în spatele Land Rover-ului vechi al lui Marc, barmanul, un Aston Martin tocmai trăgea pe nisip. Corentin admiră, uimit, această crimă automobilistică: un cabriolet preţios ca o bijuterie de la Cartier, era chinuită prin nisipul din Pampelonne.

Portiera stângă se deschise şi înţelese imediat de ce maşina venise până aici. Piciorul lung care apărea din maşină era ţinut drept. Iar fata, pentru a ieşi din maşină, trebui să se agaţe cu mâna de stâlpul portierei, cu o mişcare ce trăda obişnuinţa.

— Mică, deci! murmură el.

Tipa care şchiopăta spre el pe dalele pline de nisip era una dintre cele mai frumoase femei pe

care le văzuse. Cu turbanul ei de mătase verde şi vesta brodată, avea o alură de regină. Sânii, uşor lăsaţi, liberi, întindeau materialul vestei. Chiar şi acest săltat uşor din coapsa dreaptă, când fata se sprijinea pe piciorul stâng, avea, o eleganţă ascunsă numită „rasă”.

Tânăra se sprijini cu umărul de stâlpul barului.

— Bună, Marc! făcu ea cu o voce răguşită.

— Muriel! exclamă barmanul. Te credeam moartă.

Muriel Toscan zâmbi cu amabilitate. Îl adorase dintotdeauna pe Marc. Pentru ea, era una din acele personalităţi adevărate ale acestui loc numit Saint-Tropez. Pentru nimic în lume, nu i-ar fi dorit răul. Nici măcar să-l atragă în patul ei. Era unul dintre bărbaţii de care nu voia să se folosească.

Marc îşi aprinse o Philip Moris de la Muriel.

— De obicei, vii pe mare, cu şalupa. Mă rog, când vii. De mult…

Ea zâmbi.

— Marc, am o problemă cu şalupa.

El izbucni în râs.

— Doar nu vrei să zici că lucrătorii tăi nu i-au găsit defectul.

Ea clătină din cap de sus în jos, iar Boris Corentin mângâie cu privirea ceafa de sub turban.

— Oamenii nu ştiu meserie, zise ea, dezgustată. Nu am putut să plec, mai devreme. Am fost să-l caut pe mecanic. Imbecilul! Nu a găsit nimic.

Ea se sprijini cu coatele de bar şi întinse mâna după o carafă de vin roze.

— Ai nişte mâini pricepute, tăietorule de lemne, zâmbi ea.

Iarna trecută, Marc îi curăţase parcul lui Muriel şi nu îi luase decât trei zile.

El clipi din ochi, distrat.

— Mereu m-ai fermecat. Totuşi, ştii că sunt în plin sezon, nu? Nu pot pleca de aici, nici măcar noaptea!

Ea îi mângâie pieptul, atentă la muşchii care i se mişcau sub degete.

— Fă asta pentru mine, Marc. Am nevoie de şalupă.

El oftă.

— Dumnezeule, făcu el, de ce nu sunt homo ca tipii ăia de acolo?

Mâna lui prinsă într-o brăţară de piele arătă spre dreapta, la *Aqua Club.*

Ridică ochii, atenţionându-l pe Corentin, care observa scena, distrat.

— Iată! făcu el ridicând din umeri. Sunt prins la mijloc, încă o dată!

Muriel Toscan se întoarse spre bărbatul cu care vorbea barmanul.

Nici nu mişcă.

Era acolo, la doi metri de ea, exact ceea ce incapabilii de Rene şi Juliette nu reuşeau să găsească în tot Saint-Tropez. Un bărbat. Era perfect. Un fizic de model la Academia de Arte şi, în plus, acest detaliu care trăda cel mai bine

calitatea persoanei: atletul o privea în ochi. Hotărât. Fără să clipească. Pe când majoritatea bărbaţilor îşi lasă încet privirea de-a lungul corpului, acesta ştia să se facă dorit de o femeie. Care, la rândul ei, ştie că din privire şi nu altfel poţi şti dacă promisiunile fizicului vor fi ţinute sau nu.

Ea nu zise nimic şi îşi întoarse repede faţa spre mare. La ce bun să prelungească examenul? Decizia era luată deja şi era sigură că nu se înşală: în trei zile cel mult, acest bărbat va fi în patul ei. Trebuia.

Boris Corentin, ca şi ea, nu insistase. Din punctul lui de vedere, îşi dăduse seama că fata nu era dintre acelea pe care le „vrăjeşti”. Oricum, barmanul o cunoştea…

Îşi continuă drumul. Merse să telefoneze din restaurant.

Abia dispăruse după Land Rover că Muriel se aplecă peste bar.

— Cine este? întrebă ea, aparent

dezinteresată.

Marc desfăcu o sticlă de Orangina pe care o blondă mică o aştepta de un minut cu ochi tânjind.

— Gata! gemu el, te-ai şi îndrăgostit.

Ea râse:

— Frumos tip, nu?

El aprobă dând din bărbie.

— Este prima dată când îl văd, explică el. Uită-te la chelul cel slab, acolo. Este prietenul lui.

Trase un fum din ţigară.

— Lasă-mi timp să fac cunoştinţă. Nu este un tip prea vorbăreţ, nu ţi-ai dat seama?

— Semn bun, făcu ea visătoare.

Ea zgârie tejgheaua.

— Şi dacă nu se mai întoarce? Este duminică. Poate este o pasăre de weekend.

Marc se aplecă peste tejghea:

— Te nelinişteşte, puştoaico, mă ocup eu de problema ta.

Ea râse.

— Şi şalupa mea? Ai două lucruri de care

trebuie să te ocupi.

Aruncă o coajă de lămâie stoarsă cu un aer dezgustat în pubela de la bar.

— Mă exploatezi, este tot ce-mi dau seama.

— Mă iubeşti mult… Când vii să cinăm?

El ridică mâinile în aer.

— Eşti culmea sau ce? Nu ţi-am spus că în sezon nu pot să plec de pe plajă?

Îşi accentuă forma migdalată a ochilor strângând pleoapele.

— Mai degrabă vino tu să servim cina aici, într-o seară. Este ca în paradis când nu sunt clienţi. Aruncăm undiţele şi punem grătarul! Uite, nu mai târziu de ieri, acolo unde clipoceşte, apa acum, am prins doi lupi de mare de patru livre. Ce înseamnă asta? Că poţi să prinzi mai mulţi, de pe şalupa ta?

Ea se întoarse spre drumul placat cu dale.

— Şi eu vânez lupul. Dar nu în felul acesta…

Smaraldul ei ciocăni în tejghea.

— Gata, plec. Şi te aştept, pentru şalupă?

Râse.

— Şi pentru cealaltă defecţiune…

*

* *

Boris Corentin încercă să scape de necazurile profesionale. Charlie Badolini fusese foarte neplăcut la telefon. Gata să-l bănuiască că trage de timp ca să mai stea la Saint-Tropez…

— De obicei, eu sunt cel care agăţ, zise el evaziv.

Marc începu să râdă.

— Vă plângeţi! Este o tipă bună, nu?

Corentin aprobă cu o mimică admirativă.

— Cine este? întrebă el pe acelaşi ton cu care Muriel Toscan o făcuse în urmă cu o oră.

Barmanul privi marea.

— Văduva Toscan. Soţul ei, José Toscan, a murit, acum zece ani. O afacere bună Şantierele Toscan.

— Era bătrân, soţul ei?

— Nu chiar! Avea patruzeci şi cinci când a

murit. Marc îşi scoase pachetul de Gauloises.

— Totul din vina lui. Bea cam mult, José Toscan, într-o noapte, a căzut în puţul de apă.

Corentin închise ochii.

— Parcă văd scena, zise el.

Marc se aplecă spre el.

— Scuzaţi-mă, reluă el, dar… sunteţi aici în vacanţă?

Corentin îl fixă cu ochii lui negri.

— La lucru… Sunt poliţist.

Marc zâmbi.

— Ştiam.

Corentin se înclină.

— Domnul are fler!…

— Este ceva grav? întrebă barmanul.

Corentin dădu din cap.

— Mie îmi spui, încerc să aflu pur şi simplu de ce a murit Errol Gimondi.

Marc se lăsă pe spate.

— Dar a fost un accident!

— Se poate…

Aime Brichot întinse o mână timidă spre tejghea.

— Pot şi eu să particip la discuţie?

Corentin îl atinse cu degetul arătător.

— Se vede că mergem ca racul?… Dar ca să răspund la întrebarea ta, răspunsul este da.

Acceptă ţigara pe care Marc i-o întinse. Apoi arătă cu mâna spre plaja particulară. Acolo, era una dintre cele mai alese adunări nu numai de frumuseţi ci şi de oameni celebri în regiune. De când se afla aici, Corentin recunoscuse trei sau patru cineaşti şi actori celebri, un bijutier parizian, un editor de succes, fără a mai socoti eternii redactori de ştiri mondene care ştiau să străbată locurile unde se petreceau lucruri ce meritau relatate în presă.

— Sunteţi un local căutat, zise el. Errol Gimondi venea desigur la dumneavoastră.

Ochii lui Marc se strânseră.

— Niciodată, zise el. Mergea la *Club 55.*

Corentin păru că este absorbit de imaginea

vârfului incandescent al ţigării.

— Nu mi-aţi spus că această tânără…?

— … voia să facă cunoştinţă cu dumneavoastră, făcu Marc, glumeţ. Chiar v-o repet.

Corentin îl privi în faţă.

— Dacă, din nimereală, ea insistă în această privinţă, vă deranjează să-i spuneţi că nu mă opun?

Barmanul puse trei pahare pe tejghea şi scoase o carafă de roze.

— Este rândul meu să dau de băut, zise el.

*

* *

Andre, ospătarul de la *Marius,* în Ramatuelle, se aplecă spre Corentin ţinându-se de falcă.

— Scuzaţi-mă, mormăi el, dar m-a luat iar durerea de dinţi. Sunteţi chemat la telefon.

Corentin puse şervetul pe masă şi se ridică, curios: nu putea fi decât Charlie Badolini. Nici nu mai aştepta vreun telefon de la Cordoliani. La

ultima lor convorbire îi dăduse de înţeles că din partea serviciului judiciar local se dorea ca totul să se desfăşoare în linişte.

La telefon, vocea lui Marc, barmanul.

— A muşcat repede!... Dacă ţineţi să o revedeţi, mergeţi să beţi ceva la *Papagayo,* pe la miezul nopţii. Întrebaţi de Mimi la bar. Vă va îndruma ea.

Corentin zâmbi.

— Iar şalupa, s-a reparat?

Vocea gravă a lui Marc deveni jovială.

— Delcoul era stricat, făcu el. Mi se pare că mama Toscan a fost trasă pe sfoară de mecanic.

— Cam nasol totuşi, nu? remarcă Corentin.

Se auzi un râset în receptor.

— Nu căutaţi sudul la ora paisprezece. Aici este Midi (Sudul). Mecanicul nu o prea agreează pe patroană, asta e tot.

— Îl va concedia, nu?

— Asta ar fi cel mai simplu pentru el. Nu merge cu o Toscan, când cineva intră în

colimatorul ei… Hai… distraţi-vă bine!

— Meme, zise Corentin revenind, nu te supăra pe mine. Dar, în această seară, o să ies singur.

— Cu atât mai bine! făcu el cu efort. Nu sunt împotriva unei nopţi liniştite.

— Pe burtă, nu? făcu Corentin amical.

Aime Brichot îl privi prin lentilele rotunde.

— Pe burtă, aprobă el. Numai pe burtă.

Capitolul VIII

Boris Corentin se folosi de coate ca să-şi facă loc prin mulţime. După îndelungi căutări, reuşise să găsească, ca prin minune, strada Allard, în apropierea portului. Era aproape de miezul nopţii, dar circulaţia era încă intensă. La terasa Senequier era aglomeraţie, ca şi în celelalte localuri din jur. În urmă cu o zi, maşinile fuseseră interzise în port: începuse sezonul. Totul se distingea cu uşurinţă. Copiii de familii bune erau

îmbrăcaţi în bumbac şi pulovere de caşmir aruncate neglijent pe umeri. Aveau un aer nonşalant, râdeau condescendent. Vechii localnici veniseră să admire ce mai era nou: artişti neafirmaţi sau scriitori abia instalaţi în zonă, aflaţi în căutarea unui pretext pentru a mai întârzia în demararea unor proiecte de lucrări care să-i facă cunoscuţi. Din când în când se zărea şi câte o figură cunoscută.

Boris Corentin o luă la stânga, unde cheiul nu era atât de luxos. Vapoare modeste, chiar vechituri, în faţa magazinului Hediard, lumea hippie începea să apară. Un adevărat festival al cozilor, pandantivelor, pantalonilor decupaţi şi al bluzelor peticite. Negustorii de tablouri. Turiştilor le plăceau toate acestea. Uneori, în faţa unei tarabe cu bijuterii făcute manual, o fată cu părul ondulat căzându-i pe umeri, aşezată turceşte, trăgea dintr-o „iarbă” cu poftă şi cu ochii împăienjeniţi. În faţa caselor Popoff, bătrânul negustor rus care vindea îngheţată la cornet, se

chinuia, ca de obicei, să verifice banii ca să nu fie păcălit cu monede străine. Un amestec de fluier indian, tamburină şi chitară dezacordată îi atrase atenţia lui Corentin spre un grup. Aşezaţi pe jos, trei hippie cântau la instrumente. În spatele lor, cocoţată pe o bancă de piatră, dansa o fată.

Şaisprezece ani sau mai mult, mulată într-un şort atât de tare decupat încât jumătate din fese i se vedeau când se răsucea. Purta în picioare sandale cu talpă de plută presată incredibil de înalte. Sânii, deja mari, tresăltau sub bluza brodată atât de transparentă încât sfârcurile i se vedeau ca şi cum ar fi fost dezbrăcată. Cu faţa cufundată în păr, mâinile încurcate de brăţări de deşeuri, mima dragostea.

Brusc, se opri, cu ochii îndreptaţi undeva în spatele lui Corentin. El se întoarse: doi jandarmi veneau spre ei.

Până să ajungă lângă ei, cei trei muzicanţi îşi strânseră instrumentele iar fata sări jos şi se pierdură toţi în mulţime.

— Circulaţi, hai! strigară jandarmii.

Dispărură şi ei în huiduieli.

Corentin o luă la dreapta. În capăt era portul cu şantierele pline de vase scoase pe uscat. Chiar înainte, spre stânga, o terasă iar în spatele ei, la primul etaj, o vitrină lungă luminată în roşu de neoanele firmei. *Le Papagayo.*

Se uită la ceas. Cinci minute după miezul nopţii. Dacă această Muriel Toscan întârzia ca majoritatea femeilor, mai avea de aşteptat câteva zeci de minute.

*

* *

Muriel Toscan îl privi ca o cunoscătoare. Mocasini din piele albastră, pantaloni de poplin albastru cu o croială perfectă, cămaşă Lacoste albă, o ţinută perfectă. Elegantă chiar. Plină de gust. Îi plăcea.

Îi arătă lui Boris Corentin canapeaua de piele neagră din colţ.

— Mulţumesc, Mimi! zise ea ospătăriţei în

rochie neagră, care se înclină, zâmbind.

Corentin se tolăni pe canapea.

— Îmi cer scuze, zise el. Aţi venit prima.

Muriel Toscan dădu din mână.

— Îmi place acest loc, zise ea. Nu aţi întârziat. Am fost aici cu mult înainte.

Ea era în picioarele goale. În sus, o rochie de satin verde mulată strâns şi foarte decoltată, în două bretele fine înnodate. Unghiile de la mâini şi picioare date cu un roşu închis, puţin machiată. Nu purta altă bijuterie decât smaraldul de pe inelarul stâng. De fiecare dată când trăgea din ţigară, sânii ei, liberi, îşi ridicau sfârcurile pe sub rochia de satin. Piciorul drept era îndoit sub stângul, care era ţinut întins. Corentin remarcă la genunchiul stâng, prin bronzul pielii, o cicatrice foarte fină, ca o urmă de operaţie veche.

— Vă mulţumesc că aţi venit, făcu ea, ce vreţi să beţi?

El ezită.

— Aici, făcu ea arătând spre paharul ei,

băutura naţională este whisky-coca.

— Whisky-coca, zise el.

Ea dădu comanda unei fete.

— Suntem mai deoparte aici, reluă ea întorcându-se spre ringul de dans, dar cel puţin putem vorbi.

El studie sala, foarte mare, mărginită de stâlpi acoperiţi cu oglinzi care îi dădeau dimensiuni şi mai mari. O uzină de dans. Şi de agăţat. *Le Papagayo* era plină ochi. Unul din cele mai căutate locuri de către ambele sexe de pe Coasta de Azur. Inclusiv homosexuali. Nelipsitele târfe veneau şi plecau. Minunate. Majoritatea ar fi trecut în ochii unui naiv drept fete de familie bună în căutarea fratelui mai mic. Dar un ochi format… Erau la vânătoare.

În spatele lui Corentin, la bar, peştii. Cu cămăşi descheiate, beau placizi din paharele în care aveau mai degrabă coca, decât whisky. Fără să le scape niciun gest al protejatelor lor.

— Sezonul se anunţă strălucitor, făcu el

luând paharul.

Ea râse.

— Dar pentru dumneavoastră?

O privi în ochi.

— Totul depinde de cum va începe.

— Întotdeauna mi-a plăcut începutul, replică ea fără să clipească.

El aprobă dintr-o clătinare a capului.

— Văd că suntem făcuţi să ne înţelegem.

Tocmai voia să răspundă când un bătrân o prinse de umeri cu amândouă mâinile. Ea ridică privirea.

— Alfonso! exclamă ea. Eşti deja aici! Ai venit mai devreme decât în alţi ani.

Foarte prezentabil încă deşi avea tâmplele albite şi burtă, Alfonso se aplecă să o sărute pe gât. Muriel Toscan se lăsă sărutată râzând.

— Alfonso Urbino, zise ea întorcându-se spre Corentin. Alfonso este armator la Castellamare. La Napoli! Un fel de confrate, până la urmă.

Corentin se prezentă.

Italianul nu prea fu de acord cu confreria.

— Şi dumneavoastră lucraţi în domeniu? întrebă el cu un accent mai mult cultivat decât natural.

Corentin clătină din cap.

— Nu chiar. Eu, cheltuiesc o moştenire, făcu el cu un aer de regret.

Se aplecă.

— Tatăl meu era un geniu, mărturisi el. Când a înţeles că medicul îl minţea că nu are cancer, a vândut toate imobilele, portofoliul de acţiuni şi fabrica de bumbac. Apoi a virat totul în dolari pe numele meu la Manhattan Bank.

Oftă.

— Cu o clauză, chiar precisă: nu pot scoate din ei decât pentru cheltuieli.

Italianul prinse păcăleala.

— Şi până la ce vârstă vă ajung banii?

Corentin încruntă disperat din sprâncene.

— Am făcut calculul. Obligatoriu ar trebui să trăiesc până la o sută douăzeci de ani.

Muriel dădu din cap, amuzată.

— Spuneţi-mi, ce a trebuit să facă tatăl dumneavoastră…

Corentin duse degetul la buze.

— Ssst! şopti el. Secret de familie.

Italianul îl privea cu atenţie. În cele din urmă se ridică.

— Bine, făcu el mângâindu-se pe stomac, vom face un mic tur de recunoaştere.

— Cum merge *Daphne III?* zise repede Muriel Toscan pentru a nu părea că vrea să scape de el.

Daphne III, era iahtul lui Alfonso Urbino. O fiară de curse numai din lemn de tec şi suprastructură din bronz lustruit, echipaj de nouă oameni, fără a mai pune şi bucătarul. Unul din cele trei sau patru vase cu trei catarge din Mediterana. Cu o cochetărie specială din partea proprietarului ei: motorul era oprit după ce se lansa în larg. Alfonso Urbino nu suporta să navigheze decât cu pânze. Ceea ce îi complica

viaţa uneori: era imposibil de exemplu să intre în vechiul port din Saint-Tropez. Imposibil. Fusese nevoit să ancoreze în larg.

Fluieră admirativ.

— *Daphne* este fermecătoare, zise el. O ador.

Un braţ energic îl lovi pe spate. Dispăru, după un mic gest de scuze false şi se lansă într-o conversaţie frenetică cu un alt bătrânel de vârsta lui.

— Alfonso! oftă Muriel. Eram înnebunită după el la optsprezece ani.

Un film foarte intim, cu zbenguieli pe puntea vasului care se legăna în valurile Mării Tireniene, îi traversă memoria.

— Astăzi, este neputincios! Evident, se vede cu ochiul liber, concluzionă ea cu o mimă filosofică.

Faţa i se crispă brutal, iar Corentin îşi zise că atunci când se înfuria era teribilă: orchestra începu să cânte. Cinci negri, la bustul gol, în pantaloni de mătase roz fosforescent, plini de

găuri. Purtau toţi ochelari cu lentile albe. Ca şi pe afiş. Se numeau simplu, „Der Kaiser Magnificat”.

Muriel se aplecă.

— Domnul cheltuitor de moşteniri, ţipă ea, dar numai Corentin o auzi, înainte să vină orchestra, aveam o conversaţie serioasă.

El râse.

— Să mergem, zise el.

Ochii negri ai lui Muriel Toscan se măriră plini de satisfacţie.

— Ah, bine? Cum aşa direct? îl sfidă ea.

— Aşa direct! aprobă el.

Ea se ridică.

— Urmează-mă, zise ea.

*

* *

Muriel ajunsese sub un basorelief uriaş, stuc din bronz care lucea sub lumina slabă. Reprezenta un fel de ansamblu de intelectuali preistorici. În stânga, scările duceau spre ieşire. Muriel păru că ezită, apoi întoarse subit din mers şi o luă în

direcţia opusă. Cea înspre toalete. În mers, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Boris Corentin.

El o lăsă să meargă şi îşi aprinse o ţigară oftând.

După treizeci de secunde, se mustră singur.

— Dumnezeule! Sunt regele nerozilor.

Se grăbi.

Spre toaleta femeilor.

Fără ca femeia să facă altceva decât să-i zâmbească.

*

* *

Sprijinită de uşa îngustă, închisă în spatele ei, Muriel Toscan se oferise în întregime. Poalele rochiei se ridicaseră în jurul centurii, partea de sus cu bretelele atârnând în jur. Se cambra, oferindu-se în totalitate. Boris Corentin îşi imprimă în memorie imaginea sânilor mari şi drepţi, bronzaţi de soare şi, mai jos, între coapsele musculoase, triunghiul negru încă închis care se ondula ca un val.

— A fost nevoie să te aştept, murmură Muriel întinzând buzele.

Ea gemu când o ridică cu o mişcare lentă a spatelui: spatele ei gol se lipise de uşă. Ea se agăţă.

Cu amândouă mâinile în jurul gâtului lui şi începură să salte ca în cele mai frumoase vise. Gurile şi respiraţiile li se amestecau.

— Eşti puternic, gemu ea.

El îi căută gâtul şi îl acoperi cu buzele sale. Avea un abdomen cum rar văzuse. Un fel de pompă aspirantă care parcă era separată de restul corpului. Se simţea înghiţit, devorat. Ceva care se deschidea şi se închidea în ritmul exact al propriilor sale senzaţii, îl strivea, îl abandona, îl cuprindea iar. Stupefiat, îşi dădea seama că nu era el cel activ, în ciuda aparenţelor. Avea impresia că a căzut într-o plantă devoratoare de oameni.

În acelaşi timp, îi distrăgea atenţia totuşi în imensul delir sexual în care se afundau ca într-un vârtej, lovindu-se de pereţi: peste gemetele lor şi

notele muzicii îndepărtate, era un trosnet sec care se repeta de fiecare dată când se lipeau unul de altul. Ca un trosnet de degete. Înţelese totul deodată: genunchiul.

Atunci, încetini.

— Ce te-a apucat! bombăni ea, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Te rănesc…

Ea râse.

— Idiotule!

— Nu, o corectă el. Piciorul…

Zece unghii care voiau intenţionat să-l facă să sufere i se înfipseră în spate.

— Te preocupă! se răsti ea, nu am menţionat nicio clauză în contract.

Gura ei o cuprinse pe a lui. Se abandonară amândoi imediat după aceea.

*

* *

Noaptea era caldă, fără nicio adiere de vânt. În depărtare, un yachtman noctambul mergea pe

punte. Parcarea portului nou era cufundată în linişte.

Boris Corentin se dădu înapoi. Muriel se ridică pe coate sprijinindu-se de portbagajul cabrioletului.

— Te opreşti atunci când trebuie să începi iar? bâigui ea, leşinată, lăsându-şi la loc rochia peste coapse.

El îi mângâie blând tâmplele. Erau ude.

— Am un pulover în portbagaj, zise el. O să răceşti.

Ea se lăsă în voia lui. În lumina slabă a unui stâlp de iluminat public, la douăzeci de metri, cearcănele de la ochii ei îi dădeau un aer de fetiţă care era moartă de oboseală, după prima ei petrecere.

Puţin câte puţin, lumina de la stâlp pălea, pânzele iahturilor se agitară, apa începu să clipocească sub mal, o bufniţă trecu ţipând.

— Priveşte, zise Boris, răsăritul.

În depărtare, în golf, se conturau deasupra

apei clădirile din portul Grimaud, apoi se iviră colinele dinspre Garde-Freinet cu un vârf întunecat: ruinele Castelului Grimaud. În golf, lămpile pescarilor se legănau.

Se lipiră unul de altul. Acum se priveau cu satisfacţie.

— Este bine, iubitule, zise ea. Eşti frumos.

El zâmbi şi o sărută scurt pe buze. Prieteneşte.

— Ai fost minunată, făcu el.

Se ridică.

— Mi-e foame.

Ea dădu din cap.

— Vino, mergem la *Gorille.*

În port, o maşină stropea asfaltul cu jeturi mari de apă. Iahturile de lux dormeau, dar mateloţii deja spălau punţile. Un brutar îşi opri camioneta în faţa barului *Cafe de Paris,* în stânga lor. Cufundaţi în fotoliile din lemn, devorau croissante.

— Încă două creme? zise Corentin.

Nu erau singurii pe terasă. Cinci sau şase hippie visau în faţa câte unei cafele. Trei fete se clătinau. Tinere, palide, privind spre ei cu aviditate. Nu găsiseră un loc de odihnă. Acum, vor trebui să găsească ceva în sat sau pe dune, în spatele plajelor.

Muriel luă pixul Bic de pe tava ospătăriţei.

— Îmi permiteţi? zise ea autoritară.

Ea scrise un număr de telefon pe spatele notei de plată.

— Sună-mă, azi, zise ea întinzând hârtia amantului ei.

Ea îl luă de braţ.

— Abia aştept, reluă ea.

Apoi se corectă cu o privire fugară.

— Nu mai devreme de ora două sau trei după-amiază.

El râse:

— Pasăre de noapte…

Ridicându-se, se clătină. El o sprijini puţin. Trebui să se sprijine de el şi merse legănându-se

uşor până la maşină.

— Eşti nebună, murmură el ajutând-o să se aşeze pe scaunul maşinii.

Oftă.

— Ascultă, nu-mi plac ascunzişurile, zise el cu brutalitate. Ai avut un accident la genunchi, nu este o ruşine. Nu te uita urât la mine când vorbesc de aşa ceva.

Se mai calmă.

— Mai bine îmi spui cum trebuie să mă mişc pentru a te răni cât mai puţin posibil, nu?

Ea se uită la el cu o privire tăioasă. Ca de bisturiu.

— Boris, spuse ea cu o voce ascuţită, îţi mulţumesc că abordezi direct problema. Sun secole de când nu mi s-a mai întâmplat asta…

Ea arătă cu degetul spre genunchiul stâng.

— Adică nu sunt supărată pe tine. Dar să facem un pact. Tratează-mă ca şi cum nu ar fi, problema. Şi nu mai abordăm subiectul niciodată.

El o luă în braţe:

— Ce imbecil sunt! murmură el. Nu înţelegi e este exact ceea ce voiam să spun?

Ea îi puse degetul pe buze.

— Îţi voi face o mărturisire, şopti ea. Înainte eram campioană la schi nautic.

Ea privi spre mare.

— Aşa am fost remarcată de soţul meu. Să-i fie ţărâna uşoară!

Ea se cambră.

— Du-mă la şantiere. La o sută de metri de *Papagayo.*

*

* *

Zumzăitul celor cinci sute de cai putere se transformă brusc în urlet. Muriel Toscan apăsă şi mai tare pe maneta de gaz:

— Sună-mă curând! strigă ea.

Riva se dezlipi de chei într-o explozie de spumă. Boris Corentin văzu şalupa îndreptându-se spre ieşire, răvăşind natura superbă, apoi dispăru printre barei. Urletul şalupei o luă înspre dreapta,

spre Golful Canoubiers.

Muriel Toscan se întorcea acasă.

*

* *

Aime Brichot se cufundă în pernă.

— Baba a sunat aseară, făcu el cu o voce plictisită.

— Ceva nou? întrebă Boris Corentin aruncând cămaşa Lacoste pe un fotoliu la întâmplare.

— Nu! Aştepta ceva noutăţi.

Corentin se aruncă pe pat.

— Să aştepte să mă trezesc.

Adormi în razele soarelui care treceau prin draperii.

*

* *

Muriel Toscan verifică cu grijă dacă toate perdelele camerei erau trase, în special cele dinspre est. Se clătină până la patul ei şi se băgă strâmbându-se în aşternutul de satin. Jos, lângă

ea, Lilith începu să sforăie încet. Fericită. Stăpâna ei se întorsese.

Cu un gest maşinal, Muriel începu să se maseze pe genunchi.

„Ciudat tip, îşi zise ea. Mi-a vorbit de asta cu simplitate. Primul… Ce-mi place!”

Se băgă uşor sub cearşaf.

— De ce trebuie să-i semene atât?… zise ea cu voce tare.

Nu adormise până când Rene nu pornise pompa de la puţul de apă. Un zumzăit blând, obsedant, care avea pentru Muriel Toscan o căldură plăcută ca a unei complicităţi secrete.

Capitolul IX

O urmă de compasiune, stăpânită cu repeziciune, îi scăpă lui Roger Cezanne, zis Roger la Gaffe. Se străduí să nu ia în seamă decorul sărăcăcios în care se afla. O oroare. Să revină el într-unul din aceste birouri jalnice de poliţişti, ca

pe vremuri, înainte de a deveni bogatul castelan de Blanzy, aproape de Montceau-les-Mines, oraşul său natal, unde începuse ca ucenic la o patiserie, acum cincizeci de ani! Un drum parcurs până la bogăţia actuală, cu mijloace *din umbră,* suficient de dureroase când şi le amintea, bineînţeles, dar care fuseseră plătite. Doar că fusese, ca pe vremuri, nevoit să răspundă la o convocare. O primise încă de la venirea sa la reşedinţa parizianã, din strada Monceau. O adresă cu un nume special ales, din plăcere personală. Şi unde, de două-trei ori pe lună, fără să ştie soţia sa Josiane, venea să se distreze cu fete sub cincisprezece ani.

Lucien Dormaz bătu de trei ori, apoi de două în biroul său. Un vechi tic de pe vremea ultimei lui manifestări politice: Al-geria fran-ceză…

— Roger, reluă el, vezi că sunt constant. Afacerile tale cu puştoaice, nu sunt prea bune, dar în fine, în schimb ne furnizezi nişte date confidenţiale. Nu pentru a te critica în privinţa

asta te-am chemat aici.

În Paris, câteva fetiţe fuseseră livrate unor nemernici de genul lui Roger la Gaffe, iar poliţia trecea cu vederea. În schimbul, bineînţeles, unor informaţii. Fiindcă fostul borfaş, între două afaceri sexuale, ţinea legătura cu lumea interesantă. O complicitate secretă mai puţin întâlnită, încât era greu de crezut. Lumea politică, chiar şi la niveluri înalte, era plină de astfel de exemple.

— Îţi aduci aminte de ce ţi s-a dat această poreclă? zise brusc poliţistul de la Interne.

Roger Cezanne se încruntă. O treabă care îl urmărea de când avea douăzeci de ani. Mâna dreaptă a unui spărgător renumit al vremii de atunci şi interogat împreună cu el, nu înţelesese că nu trebuia sub nicio formă să vorbească despre cheie cu poliţiştii care îl interogau.

— Cheia de acasă de la domnul Raymond? zisese el.

Domnul Raymond se descurcase şi un lăcătuş neautorizat îi făcuse aceeaşi cheie, de la

apartamentul anticarului pe care voia să-l jefuiască, ca şi cum ar fi fost a sa. *Hazard* care, rămas ascuns, nu fusese niciodată dovedit.

Şi care, dezvăluit de tânărul neexperimentat, îi dăduse şase ani de puşcărie. Mulţumită reduceri pedepsei pentru bună purtare.

Gafa tinereţii lui Roger îl urmărise toată viaţa. Ca fierul roşu.

— Recidivezi, reluă Lucien Dormaz. Când ai reuşit în afaceri financiare, de ce te întorci la treburi murdare?

Dădu din deget:

— Începi să-ţi meriţi porecla.

Roger Cezanne înţelese că nu mai trebuia să meargă pe ocolite. Apoi, era bătrân, iar poliţistul spunea adevărul: nu a putut rezista propunerilor pentru această afacere cu devize de la Napoli, aduse în continuu la Saint-Tropez cu ajutorul unui vas cu trei catarge de lux.

Un loc plin de minore… Asta mai ales, nu numai mirosul banilor, l-a făcut să se decidă luna

trecută. Nu avea de ce să se plângă, cel puţin acum. Acest porc bătrân de Alfonso Urbino era cel mai priceput în racolarea celor mai bune fete din târgurile napolitane, abia ajunse la pubertate, gata de orice pentru o nimica toată. Cei slabi caută mereu să se asocieze: Roger la Gaffe era atât de indispensabil italianului pentru filiera lui cum era el pentru traficul cu fete.

— Pot să vă jur două lucruri, zise el cu plictiseala caracteristică bătrânilor. Mai întâi, că nu sunt decât foarte puţin implicat în afacere. Doar la stadiul de contact. Nimic mai mult. Nu am dat încă un răspuns. Şi nici nu le voi da.

— Asta, rămâne de văzut după importanţa minciunii, îl întrerupse Lucien Dormaz, râzând. Doi?

Roger la Gaffe îşi contemplă curios mâinile, presărate cu o serie de mici cicatrice cu o coajă neagră. Un tratament făcut cu o zi în urmă: îşi eliminase colesterolul. O ultimă cochetărie descoperită de el.

— Vă jur că nu ştiu nimic despre moartea lui Errol Gimondi, făcu el cu o voce tremurată.

Oftă.

— Aş plăti oricât ca să aflu…

Lucien Dormaz proiectă cu un bobârnac un păianjen care urca spre telefonul său.

— Joci dublu, Roger.

Celălalt râse satisfăcut.

— Semn că nu sunt băgat în afacere, nu inspectore?

Poliţistul clătină din cap.

— Nu.

Fostul spărgător protestă.

— Hei, este nasoală treaba, reluă Dormaz, fără milă, să observi că nu mai eşti capabil decât să fii folosit?

— Dumnezeule! se răsti Roger la Gaffe. La ce foloseşte să-l elimini pe Gimondi? Porsche-ul său era cea mai frumoasă bijuterie aranjată de mine vreodată.

Imediat după aceea, îşi muşcă buzele.

Lucien Dormaz privi afectuos păianjenul care se întorcea la treabă.

— Ţi-am spus-o bine, Roger, dai în mintea copiilor. Nu există gafeur mai tare ca tine.

*

* *

Nota micului dejun de la *Gorille* flutura în curentul de aer printre degetele lui Boris Corentin.

— Fiţi drăguţă, zise el, vă deranjează dacă mai încercaţi încă o dată să sunaţi la numărul acesta?

Fata garajistului din La Foux zâmbi. De când acest poliţist ciudat, atât de puţin asemănător cu jandarmii care treceau pe acolo, sosise, nu avea decât o singură dorinţă, să plece din garajul părintesc, să dea drumul la uleiul uzat, să-şi abandoneze pentru totdeauna destinul de puştoaică pipăită în spatele trestiilor, în serile de bal, de către adolescenţi îndemnaţi de părinţii lor, care luau în calcul drept zestre garajul. Era

singurul copil.

— Nimic nu mă deranjează, domnule, când este cerut atât de politicos, cântă ea.

Coborî ochii.

— Trebuie să întreb tot de doamna Toscan?

Corentin dădu din cap afirmativ. Ea făcu o mutră geloasă: o cunoştea pe doamna Toscan. Frumoasa amazoană cu un Aston Martin la care făcea plinul fără să verifice vreodată dacă o păcălea la pompă…

Fata plecă mişcându-şi atent coapsele în mini-slipul ei de baie. Furioasă că este obligată să poarte un tricou pe deasupra. Ce morală mai era şi asta care îi permitea lui Gaston, mecanicul, să-şi arate pieptul turistelor iar ei îi interzicea să facă la fel. În faţa bărbaţilor, cu sânii ei care o obligau să-şi ia un sutien cu o mărime mai mare decât slipul!

Corentin privi cu amărăciune la mecanicul poliţiei locale pe care i-l trimisese Cordoliani de urgenţă. Flacăra trosnea tăind tabla carcasei.

— Bravo, Cordoliani, bombăni Brichot. Aş putea spune că ai făcut treabă bună.

Avea în mână copia raportului celor din Saint-Raphael. Nu-şi dăduseră silinţa decât să numere îndoiturile caroseriei.

Doar Boris Corentin, şeful său, era un poliţist de altă factură.

Chiar în acea dimineaţă, îl trezise şterpelindu-i croissantele calde.

— Meme, nu te intrigă această carcasă de Porsche de care se pare că nimeni nu se interesează?

Meme izbucnise:

— Dă-mi înapoi croissantul meu!

Corentin i-l dădu. Discuţia era deschisă.

— Eu da! zisese el. O să analizăm asta.

Mecanicul opri repede flacăra.

— Hei! Arde ceva înăuntru!

Corentin se precipită la găleata cu care se spălau parbrizele şi o goli peste Porsche, din zbor.

Băgă mâna între tablele ude ale aripii din

faţă. Perete dublu. Calculat exact pentru a putea băga degetele.

Scoase vreo zece bancnote de douăzeci de dolari arşi pe care îi lăsă să cadă pe jos.

— Continuaţi! comandă el. Toată caroseria trebuie să fie ticsită de aşa ceva.

Se dădu înapoi şi îşi aprinse o Gallia.

— De neînţeles, Meme, nu? mormăi el. Gimondi cu maşina plină de bani. Se prăpădeşte. Nimeni ni vine să recupereze dolarii. Iar complicii săi par că spun adevărul când declară că nu ştiu nimic despre moartea lui. Atunci eu, mă întreb ceva. Este logic că nu au venit să recupereze banii. O epavă mai poate aştepta. Ilogic este că Gimondi s-a omorât singur, în accident. Fără pic de alcool în sânge. Şofer cu experienţă... L-au omorât?... De ce?... Nu omori un cărăuş în activitate...

Brichot se uită la pantalonii de pânză neînălbită. Foarte mândru de această achiziţie de dimineaţă, începea să admită, pe cât de ciudat

poate părea, având în vederea anglomania sa, că este normal ca în Midi să se îmbrace după moda mediteraneeană.

Cămaşa lui Aime Brichot era roz şi flutura pe deasupra curelei.

— Boris, zise el, regăsindu-şi cu greu gândurile. Şi dacă l-a lichidat cineva din afacere pe Gimondi?

Corentin deschise gura. Fata garajistului îl făcură se oprească: din cabina telefonică, făcea semn cu mâna că nu, dezolată.

— Circuitele sunt tot ocupate! strigă ea.

Corentin se uită la ceas: ora 16 deja... încă de când se trezise, la „replica” lui Lucien Dormaz, la ora 8 şi jumătate, o parte din el se gândea numai la o singură imagine: frumoasa şchioapă cu ochi de diamant negru care îl epuizase noaptea trecută cu o frenezie aiuritoare. Încă era frânt de oboseală şi, lotuşi, ceva din interior îl rodea. Trebuia neapărat să ajungă iar în braţele lui Muriel. Era ceva mai puternic decât el. Se

supărase pe el însuşi. Se înjura singur, chiar. Dar nu era nimic de făcut. Amintirea acestui uragan sexual îl rodea cu puterea unui drog pentru un toxicoman.

Strânse din dinţi.

— Meme, zise el, pui întrebări bune. Roger la Gaffe nu minte. Acest Alfonso Urbino era chiar picat din cer când l-ai interogat.

Tuşi.

— L-au omorât pe Gimondi… Cum? Mister. De ce? La fel.

Se întoarse spre soare, lăsându-se pe spate.

— Interesant, nu, totuşi?

La ora 11, după instrucţiunile sale, Brichot se dusese la bordul lui *Daphne III.* Corentin nu îndrăznise să se ducă şi el. Din motive personale… Când Lucien Dormaz, îi spusese la telefon de italian, tresări.

Una din rarele sale răsturnări de situaţii. Se gândise imediat la Muriel. Calculase consecinţele, pentru ce va urma – dacă s-ar afla cum toacă el

moşteniri în realitate.

Se îndreptă gânditor spre Porsche. Un cadavru de table, monstruos, părând că se strâmbă ca un demon, sub acţiunea flăcării de acetilenă. Dădu roată la ceea ce fusese un bolid şi trebui să se aplece foarte jos sub stâlpul strâmbat al portierei pentru a putea vedea tabloul de bord, splendid, intact în privinţa ramei din plastic antireflectorizant – în soarele care trecea prin parbrizul spart, petei de sânge de la Errol Gimondi nu mai erau decât ceva negricios.

Chiar deasupra volanului, în reflexiile tabloului de bord care proteja cadranele de lumina exterioară, văzu ceva curios. Un fir, acolo, lipit de două pete de sânge cu o formă ce nu putea să nu fie remarcată. Cea a unei inimi. Un pic ciudat, când te uitai printr-un geam deformat, dar era totuşi o inimă.

— Meme, vino! zise el. Priveşte aici! Acest tip a murit după ce a făcut dragoste şi este o inimă pe tabloul de bord…

Apucă uşor firul şi îl scoase. Era un fir strălucitor, foarte moale, verde.

— Satin, decretă Brichot aranjându-şi ochelarii rotunzi.

Corentin legănă firul în lumina soarelui.

— Totuşi, făcu el cu o voce schimbată, este frumos să fii poliţist, dacă ştii unde să te uiţi. Cu siguranţă, este de la cearşafurile în care a făcut dragoste… Îţi dai seama?

Aime Brichot aprobă forţat. Soarele îl ardea. Cureaua pantalonilor era prea strânsă şi transpira. Se săturase de această anchetă care se învârtea în cerc şi de Midi!… Începu să viseze la verdeaţa din locurile lui natale unde hălăduia cu Jeannette de mână spre un mic hambar unde o culca în fân. Cu o pasiune puternică. Desigur pentru a uita de episodul cu prostituata din Bangkok… Respectând ordinele medicului până la exagerare, o neglijase pe Jeannette două luni, în loc de trei săptămâni cum i se spusese, pentru a fi sigur că gonococul luat de la Claudine va dispărea

complet, dar şi, poate, pentru a se autopedepsi. Între paranteze, asta îl făcuse să suporte numai scene din partea lui Jeannette…

Trase nervos de mâneca scurtă a şefului său.

— Boris, se smiorcăi el, mergem?

Corentin tresări.

— Două secunde, trebuie să dau un telefon.

Aime Brichot se aplecă.

— Nu asta vreau să zic, reluă el pe acelaşi ton plângăcios. Să mergem, să ne întoarcem la Paris.

Corentin îl privi, mirat.

— Eşti bolnav, Meme? Ancheta abia a început.

Aime Brichot zise brusc:

— A, bine! Şi cum crezi că vei continua?

— Mai întrebi, mărturisi Corentin. Dar nu mă întorc înainte de a face lumină în acest caz.

Brichot clipi din ochi: prin lentilele lui de miop, strălucirea flăcării, care continua să lucreze, se multiplica până la durere.

— Atunci, rămân, concluzionă el, fatalist. La ce pot fi util…

Corentin îl proiectă la doi metri cu o lovitură bruscă.

— Acum este rândul tău să faci fiţe?

Corentin fu traversat de o explozie de imagini dionisiace. Saint-Tropez, localurile, fetele, minunata explozie de soare a acestei peninsule damnate la plăcere şi sex.

— Fiecare cu motivele lui! murmură el, gânditor.

Din nou, corpul cu sex de caracatiţă al lui Muriel Toscan îi provocă o senzaţie în stomac.

Vocea ascuţită a feţei garajistului îl trezi la realitate.

— Domnule, repede, aveţi legătura.

Alergă.

*

* *

— Ai o indigestie sau ce? strigă Aime Brichot.

Corentin îşi trecu mâna prin faţa ochilor:

— Ce?

— Eşti verde la faţă.

Şeful lui zâmbi forţat.

— Meme, mi-ai zis mai înainte că Lucien Dormaz se întoarce în seara asta cu avionul la Nisa.

— Exact.

Corentin întoarse privirea.

— Scuză-mă, Meme, dar nu sunt sigur că voi fi aici când el va veni la noi.

Aime Brichot alergă în urma lui spre cabrioletul 504.

— Boris, mă laşi aici! ţipă el.

Corentin răsuci cheia în contact şi făcu să vibreze cei şase cilindri cu injecţie.

— Ţi-ar părea curios, Meme, zise el verificând în oglinda retrovizoare dacă drumul este liber pentru a ieşi în şosea, dar intuiţia îmi spune că nu ajută la nimic să stăm de vorbă cu Dormaz.

Demară încet şi intră în sens giratoriu.

— Este ciudat, zise el visător trecând în treapta a treia, totuşi, putem avea încredere în viaţă, nu?

Aime Brichot se încheie grăbit la cămaşă: era cald, dar lui îi era frig. Chestiune de ambianţă. Nu se simţea în apele lui.

— Ştiu, continuă el cu un fatalism amical, intuiţiile tale nu te-au înşelat niciodată.

Corentin viră brusc la dreapta, spre Ramatuelle, abandonând litoralul.

— Ei bine, intuiţia îmi spune, în acest moment, că trebuie să plecăm.

— Unde? făcu Brichot uitându-se neliniştit pe bordul maşinii.

Corentin intră cu viteză în virajul de la Château Mimity.

— Pentru moment, zise el, ne vom face siesta sub umbrelă. Eşti împotrivă?

Brichot dădu bucuros din degete.

— Nu sunt împotriva la nimic! se bâlbâi el. Doar că mergi prea repede. Vrei să mori de tânăr?

Corentin ridică piciorul de pe pedală.

— Ai dreptate, recunoscu el. Nu ştiu ce am… Probabil intuiţia mă excită aşa de tare.

*

* *

Marc aranjă salteaua cu o atenţie demnă de o bonă.

— Este bine aşa? se strâmbă el afectuos.

Boris Corentin îl fixă cu privirea, fericit.

— Adică vrei să spui: „Aţi petrecut bine seara trecută?” Da, mulţumesc.

Barmanul izbucni în râs.

— Nu e nevoie să pun întrebări pentru a afla, zise el.

Se aplecă în nisip.

— Ştiu să citesc dincolo de lucruri, făcu el încet.

Zâmbi.

— O cunosc pe Muriel…

Boris Corentin se ridică pe coate.

— Imediat cum se lasă soarele, vă ofer un

Tribouren în cinstea ei.

Marc se ridică cu un salt puternic.

— Accept. Faceţi cinste. Trebuie mereu să bem în sănătatea fetelor care ştiu să facă dragoste.

Plecă în timp ce vrăjea din vorbe o starletă. O „bucată” care promitea multe în ziua respectivă. Marc nu avea probleme majore cu sexul opus. Doar, poate, numărul prea mare de reprezentante.

O toropeală uşoară îl cuprinse pe Boris Corentin. Indiferent la blonda de pe salteaua vecină care îl mânca din priviri încă de când venise, îşi propuseră doarmă. Se ascunse sub umbrelă, lăsându-şi de ar picioarele la soare şi se întoarse pe burtă.

Aime Brichot oftă, dezamăgit. Aşezat pe saltea, cu braţele în jurul genunchilor, admiră marea.

O voce de puşti îl făcu să tresară. Un mic vânzător ambulant. Cu umărul îndoit de geanta plină de ziare. Striga titlurile cu o voce mecanică

şi obosită. Pe geantă avea prins afişul unui săptămânal celebru care anunţa, ca pe o mare descoperire: „Cele cinci sute de femei ale lui Errol Gimondi”, iar formula era barată cu, „EXCLUSIV”.

Din milă pentru puşti, Aime Brichot scoase cinci monede din buzunarul cămăşii agăţate de umbrelă.

— Hei, făcu el, agitând spre Corentin ziarul, vorbeşte despre cadavrul nostru!

Corentin nu mişca. Se odihnea profund. Aime Brichot îşi scoase încet ochelarii şi, ajustându-şi slipul pe fese, se îndreptă cu paşi mici spre Mediterana pentru a se răcori.

Capitolul X

Alfonso Urbino căscă ochii de erau gata să-i iasă din orbite: Muriel Toscan înota. Complet goală, ca de obicei, făcea ture de piscină. Un crawl perfect. Singurul stil care nu îi afecta genunchiul stâng. Celelalte îi erau complet

interzise. Din nimereală, acest stil pe care îl practica era cel mai pur dintre ele. În fiecare zi, Muriel Toscan făcea treizeci de ture de piscină. Adevăratul secret al corpului ei de statuie.

Se căţără cu amândouă mâinile pe marginea piscinei şi se ridică în picioare cu o figură maiestuoasă. Doar piciorul drept îl folosea. Stângul îl ţinea aproape drept când se ridica. Se clătină spre prosopul de baie, redevenind Muriel şchioapa. Alfonso se uită în altă parte. Spre Jane, adolescenta care îl însoţea.

— Tu nu vrei să faci baie, scumpa mea?

Jane îl privi cu o mină infantilă. Încolăcită între pernele şezlongului ei, stătea îmbufnată de când sosiseră. Gelozie feminină clasică. Aici, nu mai era ea vedeta. Era obligată să o recunoască: şchioapa avea o clasă fantastică.

— Du-te să înoţi, insistă armatorul. Înoţi perfect.

Jane îl privi furioasă.

— Nu! răspunse ea.

El nu mai insistă. Cu Jane, nu prea îi mergea, trebuia să fie mereu prudent. Nu îşi făcea iluzii în privinţa asta. Mica englezoaică cu corp de liană, pe care o agăţase în urmă cu opt zile la o petrecere undeva în Saint-Tropez, nu stătea cu el decât pentru bani. În ce priveşte intimitatea, motivele lor de a rămâne împreună se rezumau doar la voyeurism: tot ceea ce era în stare italianul era să o privească pe Jane cum se mângâie. Sau face dragoste cu tineri racolaţi de prin port pentru o noapte.

El prinse din zbor prosopul de un roşu aprins pe care Muriel i-l aruncă după ce se ştersese peste tot… Se întinse lângă el pe saltea. Privea la ceea ce era în braţele lui.

— A venit un poliţai să mă vadă, şopti el aplecându-se ca să nu audă Jane.

Muriel aprinse bricheta Dupont.

— Ai! comentă ea simplu suflând primul fum.

Oftă.

— Adevăratul motiv. Este cel de care ţi-am

vorbit…

Ea începu să mângâie ceafa căţelei sale, întinse în faţa ei.

— Te-am prevenit, zise ea, să te fereşti de copilării. Ce poate să însemne asta? Eşti plin de bani.

— Distracţia, zise el.

Ea se mişcă pe coate şi sânii se balansară.

— Voi, bărbaţii, zise înţelegătoare, sunteţi nişte copii.

El nu răspunse.

— Toate astea fiindcă acest tâmpit de Errol a ratat un viraj.

— Errol? sări Muriel.

— Da, Errol Gimondi! Traficantul din Saint-Tropez la Paris, el era…

Muriel nu făcu niciun comentariu, nu se manifestă deloc. De ce să-i spună lui Urbino că actorul de cinema fusese în braţele ei în ultima noapte? Nu ştia nimeni. Asta nu o privea decât pe ea.

— Ce vrei să faci? întrebă ea liniştită.

— Să aştept, zise el plictisit. Pentru moment, nu m-a întrebat decât nişte detalii.

— Efectiv…

Muriel răspunsese distrată. Altceva o interesa, acum cât Alfonso Urbino, întors spre ea, nu putea vedea: în spatele lui, Rene îi făcea semne lui Jane, iar aceasta zâmbea.

— Nu ai uitat că dau petrecerea anuală mâine seară, făcu ea neglijent.

— Bineînţeles că nu, zise el. Sper să fie o sărbătoare.

Ea nu mai fu atentă la ce îi răspunsese el: Jane se ridica. O liană fermecătoare. Sări cu uşurinţă parapetul terasei şi merse pe gazon, spre stropitorile lângă care Rene o aştepta, îmbrăcat doar în slipul lui de piele neagră.

O trase imediat în spatele unei tufe mari de hortensie. Muriel Toscan zâmbi satisfăcută.

— Ce? făcu ea, realizând brusc că Alfonso o întreba ceva.

— Armăsarul, cine va fi anul acesta? repetă italianul.

La fiecare sărbătoare, Muriel avea grijă să prezinte un mascul frumos, cu care făcea dragoste în faţa invitaţilor, la sfârşitul petrecerii, când totul degenera în orgie generală, aşa cum era regula.

Ea râse.

— Vei vedea mâine seară. Este nou.

Plescăi din limbă.

— Regele armăsarilor… Uimitor!

El se ciupi de nas.

— Ştii bine că îl cunosc. Tipul de aseară…

Ea se arătă surprinsă.

— Da! este adevărat. Erai aici.

Îşi masă stomacul cu un rictus dureros: vezica îşi făcuse datoria. Băuse prea mult, ieri.

— Juliette ţi l-a găsit?

Muriel se ridică pe antebraţe.

— Uite, pentru că tot vorbeşti de ea, zise, cu urechea ciulită.

— Explică-mi, făcu el surprins. Nu auzea

decât susurul apei şi zgomotul greierilor.

Ea strânse din dinţi.

— Ţipă. I-am interzis. Cu atât mai rău pentru ea, imbecila.

Se ridică.

— Nu, nu Juliette mi l-a găsit. Eu singură. Totuşi, este treaba ei, nu, să agaţe? Dar crede-mă, o să fie mai activă pe viitor.

Muriel începu să se legene spre casă. Ocoli casă, urmată de Alfonso.

— Hei, făcu el, ştii unde este Jane?

Ea râse.

— Vom vedea după aceea. Acum, vino să vezi cum pedepsesc angajaţii care nu îşi fac treaba.

Delimitată de tufe de trandafir pitic şi flori în jurul puţului, grădina de zarzavaturi avea o poartă joasă vopsită în alb. Muriel o împinse iar Alfonso rămase nemişcat, cu inima bătând nebuneşte. Pe jos, peste rândurile de roşii, mărar, ţelină, varză, salată care coborau în pantă lină, o fată era lungită pe spate la umbra mişcătoare a unui pâlc

de floarea-soarelui. Goală. Cu picioarele depărtate, cu ajutorul a doua crengi de alun strânse una de alta şi ale căror capete bifurcate ţineau gleznele fixate cu sârmă de fier izolată. Încheieturile feţei erau prinse la ceafă cu ajutorul aceluiaşi fir de sârmă iar ceafa fixată de un ţăruş bine înfipt în pământ.

De sub trandafirii pe sub care şerpuia, o ţeavă de stropit galbenă îi ajungea până între coapse.

Introdusă în sex şi menţinută, în jurul coapselor cu mai multe legături de sârmă.

Apa îi ieşea din sex în jeturi mari după care se scurgea într-un canal săpat în cascade în pantă care ducea la o reţea de rigole.

În supliciul ei, Juliette făcea două lucruri: plătea pentru greşeala ei şi astfel niciun strop din apa glacială care venea din Alpi pe sub golful Saint-Tropez nu era pierdută pentru stropit: ce era în plus ajungea până la plantele aromate şi la lămâi, mai jos.

— Apa din puţ are mereu şase grade, comentă calm Muriel Toscan.

Se aplecă.

— Ţi-am interzis să ţipi, se răsti ea.

Tâmplele udate de lacrimi ale Juliettei se loviră de pământ când spre dreapta, când spre stânga.

— Milă, imploră ea. Eu… nu mai pot…

Dinţii îi clănţăneau.

Muriel Toscan depărtă piciorul stâng şi îl îndoi pe celălalt pentru a se apleca. Apucă ţeava de capăt şi dădu drumul la robinet şi mai tare. Trebui să se dea în spate pentru a se feri de stropii de apă care ieşeau din sexul Juliettei. Aceasta se arcui şi începu să urle. Muriel Toscan se aplecă iar, dintr-o parte de această dată şi o pălmui de câteva ori.

— Taci! Taci! urlă ea.

Cu respiraţia întretăiată, Juliette începu să se zbată disperată, în noroi. Dar nu putea scăpa de ţeava înfiptă în ea care îi urma toate mişcările.

— Rene, ajutor!… strigă ea rămânând nemişcată, cu mâinile lipite însemn de rugăciune. Carnea de pe abdomen se agita cu o viteză uimitoare. Dintre picioarele sale depărtate, apa ţâşnea până la un metru.

— Rene este prea ocupat ca să vină, răcni Muriel.

Alfonso Urbino înainta, cu inima la gât.

— Opreşte-te, zise el palid. Ajunge.

Muriel ridică din umeri.

El insistă.

— O răneşti.

Ea răcni mişcându-şi sânii în timp ce se întorcea spre el.

— Când încă mai erai în stare, tu nu răneai fetele? Puteau face ceva?

— Opreşte-te, se răsti el.

Ea zâmbi.

— Dacă insişti, făcu ea aplecându-se.

Când îi dădu drumul Juliettei, aceasta îi sărută mâinile. Muriel căută privirile lui Alfonso.

Dispăruse. Îl găsise unde se aştepta să-l vadă. În tufa de hortensii şi urmărind, cu ochii bulbucaţi, ceea ce se petrecea de cealaltă parte: Rene călare pe Jane în gazon.

— Hortensiile mele, Alfonso! ţipă Muriel. Nu eşti atent deloc, nemernicule!

Se clătină până lângă italian.

— Rene, zise ea, amuzată, după ce observase scena câteva secunde, după ce termini, du-te la Ramatuelle. Cooperativa se închide devreme, ştii doar, este aglomeraţie. Nu vreau să-mi lipsească nimic, pentru mâine seară.

Porni apoi clătinându-se să se întindă pe saltea, la soare.

Redeveni normală, calmă, liniştită, cu privirile în gol: imaginea armăsarului ei „mâncător de moştenire” începea să o urmărească.

Capitolul XI

Sub picturile naive reprezentând supliciul lui

Saint-Tropez – patronul martir al vechiului oraş, decapitat, apoi aruncat într-o barcă, fără cap, doar cu un cocoş drept companie, înainte de a eşua în golful care îi poartă azi numele – Pascal Cordoliani părea foarte obosit.

— Vă mulţumesc că aţi venit, se strâmbă Boris Corentin.

Celălalt coborî privirea, oftând, spre ceas: ajungea la timp înapoi la Saint-Raphael pentru a fi prezent la întâlnirea de seară, cu ambuteiajele de sezon, care abia începuse…

În sala de la *Marius,* la Ramatuelle, aproape pustie la acea oră, erau doar patru tipi ca într-o şedinţă. Corentin, Brichot, Cordoliani şi Dormaz, abia sosit de la Nisa.

Poliţistul de la secţia locală împinse în faţa lui cu un deget arătător bine îngrijit o bucată de carton gri legat cu un cordon înnodat artistic.

— Raportul cerut, articulă el.

Corentin îl deschise.

Cel puţin nu era obişnuitul limbaj dezlânat al

rapoartelor de poliţie. Nouă fişe scurte şi fără înfloriturі. Prezentarea a noua morţi prin accident de maşină după o noapte de amor.

— Scuzaţi-mă, domnilor, zise el concentrându-se.

Cordoliani se ridică să manevreze maşina de livrat alune. Dormaz şi Brichot se priveau unul pe altul.

În mai puţin de zece minute, Corentin terminase. Era bine aşa. Toate victimele aveau aceeaşi vârstă, în jur de patruzeci, cu câţiva ani mai mult sau mai puţin. Toţi mari, solizi, bruneţi.

Cunoscuţi pentru pasiunea pentru femei, căsătorite cu ei sau nu.

Dar nimic altceva în comun: nici cel mai mic indiciu care să le permită să descopere ceva. În afară de două aspecte, obsedante: maşină în şanţ, undeva în zona Saint-Tropez pe o rază de treizeci-patruzeci de kilometri. Fiecare îndreptându-se spre casă. Şi cu testiculele golite. De fiecare dată complet.

Corentin ridică nasul oftând.

— Vedeţi, este ceva inutil să căutăm un punct comun referitor la ceva, droguri sau devize sau trafic de carne vie. Doi medici, un antreprenor, un pictor suprarealist…

Enumeră profesiile care erau din cele pe care le poţi considera ca fiind notabile.

— Asta, cel puţin, zise el, este un detaliu interesant. Punctul comun este acelaşi mediu social…

Închise dosarul şi-şi aşează palma peste el.

— Trebuie să căutăm în privinţa femeilor, ce credeţi voi? zise el.

Se gândi.

— O singură femeie, poate.

Lucien Dormaz ridică din umeri.

— Visezi, bătrâne, la ceva frumos. Eu, îţi spun că aceste nouă cadavre golite de spermă au în comun ceva ce are legătură cu traficul, este evident.

Se frecă la ochi.

— Am ajuns să anchetez pe latura asta. Şi nu în altă parte.

Corentin îl privi atent.

— Ah, bine? Şi cum crezi că vei face?

Dormaz se întoarse încet spre Cordoliani.

— Putem totuşi să sperăm, zise el, tensionat, că secţia locală de poliţie ne va ajuta mai mult.

Cordoliani simţi cum i se năruie planul pentru acea seară.

— Bineînţeles, zise el moale. Pentru asta suntem aici.

Lucien Dormaz se uită scurt spre Corentin, cu subînţeles.

— Pentru început, zise el, am nevoie de o maşină şi de un inspector, fiindcă eu am venit singur.

Cordoliani sorbi o gură de lichior de anason.

— Sunt personal la dispoziţia dumneavoastră, zise el cu o tristeţe profundă.

Aime Brichot îşi muşcă buzele. De ceva timp, comedia „localnicului” îl distra copios.

Corentin îşi puse amândouă mâinile pe masă.

— Ei bine, făcu el bucuros, fiindcă navigăm în ape necunoscute, voi merge să-mi schimb puţin ideile…

Se uită spre pendulă şi se aplecă spre Lucien Dormaz.

— Am o întâlnire, bătrâne.

Arătă cu indexul spre Aime Brichot.

— Meme, povesteşte-i în detaliu lui Dormaz întâlnirea ta cu italianul. Fiindcă se pare că-şi imaginează că acolo trebuie să cerceteze.

Poliţistul de la Interne se revoltă:

— Degeaba râzi, Boris, de câte ori am avut dreptate…

Corentin plecă râzând.

*

* *

După ce trecu de cele trei viraje de după Ramatuelle, erau două drumuri care duceau la Cooperativa vinicolă. Pe cel de-al doilea venea un Mehari verde care îi tăie brutal drumul lui

Corentin, venind dinspre mare.

Barele de protecţie se opriră la cinci milimetri una de alta. Corentin îl privi furios pe tânărul brunet cu părul scurt, cămaşa deschisă lăsând să se vadă un piept slab şi fără păr.

— Nu merge, încăpăţânare? întrebă el.

Şoferul de pe Mehari se întoarse cu greu pentru a verifica dacă sticlele erau tot la locul lor.

— Este periculos să rămâi acolo, articulă el spre şoferul de pe 504 cu regret. Trebuie să vă daţi înapoi. Asta este cel mai bine să faceţi.

Zâmbea, ironic.

Boris Corentin bătea cu degetele pe volan, cu o nervozitate pe care nu încerca să o ascundă.

— Ar trebui poate să faceţi loc, domnule şofer nepriceput, zise el.

Celălalt replică:

— A, bine! Dacă este aşa, vă voi da o mână de ajutor.

Rânji.

— Mă rog, un mic „impuls”…

Barele de la Mehari se apropiară de cabriolet.

— Ah, porcule, vei vedea! şuieră Corentin printre dinţi.

Debreie, trecu în viteza întâi şi, fără să se grăbească, acceleră.

Sub forţa celor şase cilindri, Mehari alunecă. După cincisprezece secunde, roţile din spate atârnau în gol. Sticlele făcură un zgomot puternic, răsturnându-se în şanţ.

— Uite! Nu este posibil! exclamă Corentin coborând. S-a inversat totul, neîndemânaticule!

Îl ajută pe celălalt să adune încărcătura. Intactă. Sticlele de la Cooperativa din Ramatuelle, erau din cele mari.

Cu greu, Corentin se întoarse la maşină, dădu înapoi, apoi cuplă într-a-ntâia:

— Mă numesc Corentin, zise el din mers. Boris Corentin, inspector principal la Brigada mondenă de pe cheiul Orfevres, nr. 36, Paris. Pentru reclamaţii adresează-te la barul *Marius.*

Demară încet. Celălalt ieşi din Mehari.

— Târâtură, făcu el, cu gâtul întins spre panta pe care mergea cabrioletul cu viteză redusă. Te voi găsi eu.

Capitolul XII

Muriel Toscan se sprijini de braţul lui Boris Corentin. Se uita la el cu o figură caldă şi blândă.

— Ţie, şopti ea, pot să-ţi spun. Este bine să ai un braţ de care să te sprijini, când mergi mai greu.

Îi prezenta proprietatea.

Când îi auzise numele rostit la interfonul de la poartă, avusese o reacţie neobişnuită: se grăbise să-şi ia o vestă pe ea. Şi privise, în timp ce se înnoda la cordon, surprinsă că este aşa de emoţionată, cabrioletul 504 care arunca pietrişul de pe alee, dirijat de Juliette. Apoi, comandându-i acesteia să pregătească gustări, îşi întâmpină „armăsarul”. Juliette plecase spre bucătărie, încă

palidă dar supusă. Pedepsită. Fără niciun resentiment împotriva patroanei ei. Ca întotdeauna. Nu era prima dată când o pedepsea. Făcea parte din viaţa ei, acolo. Şi nu era elementul cel mai puţin important, din contră. Juliette avea nevoie să fie maltratată din când în când pentru a fi fericită. Făcea parte din libidoul ei complicat. Îndrăgostită de fratele ei, devotată trup şi suflet patroanei, era tipul de sclav. Fără remuşcări, fără revoltă.

Muriel se sprijini de parapetul de piatră. Arătă cu mâna imensa panoramă din faţa ei. Vasele care intrau în port, cu pânzele albe pe fundalul albastru al mării, pinii care se legănau încet, sub briză. Greierii aproape că tăcuseră. Singurul zgomot cu adevărat obsedant era cel al stropitorilor care aruncau încontinuu în grădina paradiziacă jeturile de apă.

— Vezi, acolo, deasupra vârfului Darmond, zise ea, totul este roz.

Râse.

— Semn bun pentru mâine. Aici, se zice: „Cer roşu seara, va fi soare a doua zi”.

Boris adulmecă miile de parfumuri care urcau din grădină.

— Şi noi spunem, completă el: „Cer roşu dimineaţa, ploaia este pe drum”.

Ea se sprijini pe umărul lui ca să se ridice:

— Ia uite şi tu ştii? remarcă ea surprinsă.

Îşi muşcă buzele.

— Crede-mă, nu este niciodată cer roşu seara, înainte să fie cerul roşu de dimineaţa.

— Şi eu îmi doresc la fel, zise el studiind-o cu curiozitate.

Era ciudată, acasă la ea. La fel de frumoasă, bineînţeles, ca în ajun. Debordând de feminitate şi de căldură animală, dar mai era ceva. Un fel de încordare ascunsă. Ca aceea a unei regine în regatul ei.

— Vino, zise ea, îţi voi arăta acum casa.

Când ea trecu pe lângă piscină, reflectarea ei, în apă, păru fantomatică, un fel de lăcustă cu

mers mecanic: soarele, trecând prin materialul fin al vestei lungi, proiectase în apă, ca o radiografie, conturul siluetei ei şchiopătând.

*

* *

Exact ca şi ieri, la *Papagayo,* se agăţase de umerii lui, aproape să-l rănească cu unghiile. El îi mângâie cu amândouă mâinile sprâncenele pensate în arc fin, apoi părul scurt de la tâmple.

— Calm, făcu el, calm…

Ea se lăsă în braţele lui şi se dădu pe spate, trăgându-l spre patul care se afla la doi metri de ei. O ridică de mijloc pentru a se putea întinde.

Cât făcură dragoste, Lilith sforăi, întinsă pe o canapea, pe peretele dinspre toaletă.

— Vezi, făcu ea revenindu-şi, este semn bun, nu a mişcat cât am făcut dragoste. De obicei…

El nu o asculta. Ochii priveau în spatele ei. La masa şifonată a cearşafurilor în care se foiseră.

Ea îi surprinse privirea din zbor şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui, strângându-l ca într-o

menghină.

— Nu mă asculţi, făcu ea, dojenitoare.

El nu mişcă. Ea căută în direcţia spre care privea el. Râse.

— Te miră? Cearşafurile se scămoşează, aşa este.

Dădu din umeri.

— Trebuie să recunoşti că sunt puse la grea încercare.

El se smulse din gândurile lui şi îi căută buzele din nou. Muriel gemu.

— Nu mă obosi prea mult. Vreau să-mi păstrez forţele pentru mâine.

*

* *

Boris Corentin număra razele de lumină care treceau pe deasupra perdelei. La un metru în stânga lui, sforăitul se opri brusc într-un horcăit de nări înfundate.

— Meme, făcu Corentin, fără să-şi mute privirea, te-am prevenit: poţi să te arzi la soare.

Aime Brichot îşi scoase capul de Pierrot lunatic de sub cearşafuri.

— Ai venit târziu tare, zise pe un ton de reproş.

Şeful lui îl ignoră.

— Meme, începu el, cu mâinile sub ceafă, nu îmi stă în obicei, dar, de data asta, îţi voi vorbi de treburile mele personale.

— Asta este! făcu Brichot.

Se cufundă cu faţa în pernă.

— Te ascult, zise răguşit.

Boris Corentin îşi trosni articulaţiile umerilor.

— Îţi aduci aminte, Meme, acel fir de satin verde lipit cu sânge uscat, în formă de inimă, pe bordul maşinii Porsche?

— Nu sunt încă amnezic, mormăi Brichot.

— Ascultă bine ce îţi voi spune, reluă Corentin întorcându-se spre coechipierul lui şi zi-mi, sincer, dacă m-am prostit sau nu.

Se opri.

— Meme, reluă el încet, este totuşi curios.

Ieri seară, am făcut dragoste pe cearşafuri de satin verde, într-o casă de un lux de nedescris…

Un vis îi invadă ochii negri.

— Sub capul lui Muriel Toscan, reluă el, faţa de pernă era din satin verde. Iar marginea era scămoşată.

Mustaţa lui Aime Brichot începu să tremure. Şi-o ascunse sub cearşaf.

Îl dădu la o parte şi căută pe pipăite ochelarii rotunzi pe noptieră.

De cum văzu limpede se revigoră.

— Îţi baţi joc de mine sau ce? bâigui el coborând din pat.

Corentin clipi dureros din ochi când lumina pătrunse în cameră.

— Nici gând, Meme, zise el trecându-şi degetul peste buza inferioară: Muriel Toscan, ultima dată când se împreunaseră, îl muşcase prin surprindere şi fără să vrea.

Ca şi cum ar fi fost nevoie de aşa ceva pentru a-şi declanşa plăcerea.

Capitolul XIII

Roger Cezanne îşi încheie gulerul cămăşii pe gâtul lui slab cu o pudoare de bătrânel.

— Mersi, zise el cu regret. Nu trebuie să exagerez.

Muriel Toscan prinse sticla de Suze şi-o ridică. Zâmbi.

— Vezi, nu am uitat care sunt preferinţele tale.

Amintiri care păreau că sunt de secole pluteau între fostul gangster şi văduva Toscan.

— Ce frumoasă eşti! oftă Roger Cezanne.

Muriel îl întâmpinase goală. Dinadins.

Ca pe vremuri, când Roger, încă superb la cincizeci de ani, chiar înainte de o prăbuşire brutală pe care nimeni nu o prevedea, era stăpânul ei, la Pigalle. El ieşise din afacere la patruzeci de ani. Ea, fiică de patiser din strada Ordener, traversase alergând când semaforul se

făcuse verde. El conducea un Cadillac alb plin de strălucire. Frânase la maximum.

Intrase în viaţa ei chiar când trebuia. Muriel Poiret nu voise, până atunci, decât să fugă.

După o jumătate de oră, într-o cameră de hotel aleasă la întâmplare pe cheiurile canalului Saint-Martin, ea ţipa pentru prima dată în viaţa ei în braţele unui bărbat.

La acea vreme, chiar dacă începeau să-i placă numai prospăturile, Roger Cezanne era încă în putere. Muriel nu se mai întorsese la părinţii ei.

Dispărută. Răpită.

În trecut, Roger Cezanne convinsese deseori fete pentru a le pune la treabă. Dar această cucerire târzie şi-o păstrase pentru el, cu un presentiment extrem de prudent asupra viitorului. O alesese pe Muriel exact ca şi cum ar fi fost oricare, dar avându-l drept „client” doar pe el.

În fiecare seară, la ora opt, când se întorcea de la biroul care, pentru „acoperire”, devenise principala lui sursă de venituri, ea îl aştepta la

intrare. Fardată, machiată şi parfumată excesiv. Şi goală.

Era pe vremea când el îşi mutase nevasta la Blanzy. Sub diverse pretexte.

Doi ani dementi în compania lui Muriel, dresată cu grijă să-i satisfacă cele mai mici dorinţe unui bărbat aflat în retragere. Ea se supunea orbeşte, cu o indiferenţă plăcută care îl uimea şi pe el. Adevărul era că făcea şi acum la fel de bine dragoste.

Totul se terminase cu un infarct.

Atunci, ea se schimbase complet. Îşi ceruse libertatea.

Pe perioada convalescenţei sale la Saint-Tropez, o lăsase să cadă în mâinile unuia dintre locotenenţii săi: José Toscan. Nunta nici nu l-a surprins şi nici nu l-a rănit – Roger Cezanne fusese mereu un generos.

Muriel se aşează în faţa lui. Aşa cum îi plăcea pe vremuri. Dreaptă, cu picioarele uşor depărtate, în afară de stângul care, acum, nu mai putea

îndoi.

El zâmbi, cu un clătinat din cap recunoscător.

— Mulţumesc pentru plăcerea ochilor, făcu, emoţionat.

Ea îl săgetă cu ochii negri.

— Ce vrea să însemne toată mişcarea asta subită? Alfonso este vizitat de un poliţai. Tu, vii de la Paris! Ce se întâmplă?

O sunase chiar în acea dimineaţă iar Muriel îl trimisese pe Rene să-l caute, pe mare, cu *Riva,* până la Nisa.

— Doar tu ştii că eu sunt aici, zise el. Să nu vorbeşti… Am fost consemnat la domiciliu.

Dădu din degete.

— Nu te nelinişti. Am acte false. Biletul a fost luat pe un nume oarecare. Plec mâine dimineaţă.

— Este numai bine, mormăi ea.

El îşi dădu seama imediat.

— Este adevărat… Petrecerea ta anuală…

— Ei da! zise ea, ştii că nu aş renunţa pentru nimic în lume.

Ea se aplecă iar sânii i se balansară. Se servi cu un pahar plin de Suze. Trecuse mult timp de când nu mai băuse aşa ceva. De pe vremea lui Roger…

— Acest tâmpit de Gimondi! bombăni Roger Cezanne.

Muriel se încordă.

— A, da, să vorbim de el! Aţi fi putut să mă anunţaţi că el era cărăuşul!

Bătrânul se aplecă mai mult, cu ochii fixaţi la orizontul înflăcărat de soarele la asfinţit.

— Eu sunt totuşi patroana, reluă ea, furioasă. Eu finanţez, eu îmi asum riscurile.

Se ridicase, splendidă, aşa goală.

— Ce îmi mai ascunzi de altfel? şuieră ea.

Roger Cezanne făcu un gest de regret.

— Ascultă, reluă ea acidă, înţelegerea noastră era clară. Tu te ocupai de tot, dar îmi şi spuneai totul.

Ea strânse pumnii.

— Ştii că şi noi suferim din cauza recesiunii?

Şantierele merg în pierdere. Fără a mai număra tot ceea ce am scos, bani lichizi, ca să poţi pune reţeaua pe picioare.

Ea arătă, cu indexul tremurând casă, piscina, parcul.

— Costă o avere, toate astea şi nu intenţionez să mă lipsesc de ele, oricât m-ar costa.

Ea se aşează la loc.

— Cât transporta, Errol Gimondi? gâfâi ea.

Bătrânul îşi muşcă buzele ca un puşti prins asupra faptului.

— Două sute de mii de dolari, mărturisi el.

Sticla de Suze se sparse de pavaj.

— Începând de acum, urlă Muriel, eu voi controla totul, ai înţeles! Te vei gândi şi îmi vei spune totul. Gata cu încrederea!

Ea rânji.

— După aceea, Juliette va aduce o altă sticlă de Suze. Numai după.

*

* *

Muriel Toscan strivi ţigara abia aprinsă în scrumieră.

— Numărul de telefon privat al lui Ronald Giralda? ordonă ea.

Roger Cezanne îşi trecu mâna peste ochi.

— Aşteaptă! făcu el jalnic, am un lapsus…

Ea bătu în masă.

— Adu-ţi aminte şi repede! Am de pregătit o petrecere şi este deja ora şase.

— 77 06 84 32 15, zise bătrânul.

Ea scrise pe a şasea pagină a carneţelului.

— Codul lui de legătură cu portavionul?

— *Omaha Beach, if you please.*

Ea se lăsă pe spate pe spătarul şezlongului.

— Perfect, zise ea, cu sprâncenele încruntate. Sper că nu îmi mai ascunzi nimic.

El oftă.

— Muriel, de ce crezi tu că am venit? În cine, dacă nu în tine, pot eu să am încredere?

— Gata, se arătă ea nemulţumită, opreşte-te din bocit. Ai venit la fix, asta este tot.

Ea visă, cu ochii îndreptaţi spre pânza unui iaht care făcea o manevră greşită.

— Vei avea cinci procente, hotărî ea.

El protestă dar se înclină. Aproape servil.

— Iar Urbino, riscă el o întrebare, cum facem cu el?

Muriel strânse din dinţi.

— Voi vedea.

Un aer de bunătate îi descreţi fruntea.

— Acest poliţist, Dormaz, ştie despre ce este vorba, exact?

— Absolut nimic! pufni el.

Ea râse.

— Cu atât mai bine.

Negrul ochilor ei se accentuă.

— Roger, reluă ea, nu mă minţi. Cine mai ştie că eşti aici?

El se îndreptă.

— Nimeni, îţi jur, protestă el cu o sinceritate evidentă.

Arătă cu bărbia spre Rene care mătura

terasa salonului.

— El, tu şi cu mine.

Ea râse.

— Asta e bine!

Se răsuci din coapsele ei brune.

— Rene, vino aici!

Când silueta slabă ajunse în faţa ei, arătă spre bătrân.

— Suze pentru Roger, zise ea.

Rene se înclină.

Când se întoarse, Roger Cezanne căscă ochii de plăcere: o sticlă de Suze nou-nouţă.

Muriel îi umplu paharul.

El bău trei înghiţituri deodată, ca un bărbat. Apoi plescăi din limbă.

— Nemaipomenit, aprecie el ducând mâna spre pahar.

Mâna nu-i mai ajunse. Revenind prin spatele tufelor de hortensie, Rene desfăcu braţele în spatele lui ca nişte cleşti.

Roger Cezanne muri fără să-şi dea seama, cu

gâtul rupt.

— Bietul de el, făcu Muriel Toscan contemplând corpul de la picioarele ei. Deci nu ai înţeles? Gaffeur…

Se întoarse spre Rene.

— Mâine, primeşti cinci mii în contul tău din bancă.

El zâmbi.

— Iar el? făcu el, placid.

Ea era absorbită de contemplarea mării.

— Corzi. Ciment… Este suficientă benzină în *Riva,* nu?

Făcu semn că da.

— Grăbeşte-te, reluă ea. E de muncă, după aceea.

*

* *

Cele două ajutoare terminau de strâns saltelele, umbrelele, măsuţele pe care toată ziua sucurile şi paharele cu vin potoliseră setea clienţilor.

Marc le adresă un gest amical.

— Hai, la revedere, o seară bună, zise el. Plecară pe acelaşi scuter. Pentru ei începea noaptea. Agăţat… Marc nu era niciodată sigur că se vor întoarce a doua zi dimineaţa.

În faţa lor, Pampelonne redevenea Pampelonne. Minunata fâşie de nisip, cea mai lungă de pe Coasta de Azur. Două sau trei cupluri de îndrăgostiţi. În depărtare un hippie chinuia chitara. Toate maşinăriile zgomotoase dispăruseră. Marea clipocea încet pe nisipul scânteind în lumina piezişă a soarelui gata să dispară în spatele colinelor Moulins-de-Paillas. Deja, farul Camarat trimitea fascicule alternative. Noaptea nu întârzia. Un ultim urlet de motor sfâşie liniştea. Philippe, cu părul în vânt, urca bărcile cu motor pe uscat. Coca de plastic frecă furioasă nisipul înainte de a se opri la cinci metri de apă.

Boris Corentin întinse mâna spre Pascal Cordoliani.

— Îmi permiteţi? făcu el.

Celălalt întinse ceea ce i se cerea. Corentin scoase pe bar nouă fotografii. Cei nouă morţi în cauză.

— Scuzaţi-mă, zise el, nu este nici turnătorie, nici denunţ în ceea ce vă cer, aveţi cuvântul meu.

Marc îl privi atent.

— Am încredere în dumneavoastră, zise el.

— Mulţumesc, făcu Corentin cu un zâmbet fugar, întrebarea este dublă. Unu: „Cunoaşteţi vreuna din persoanele din aceste fotografii?”. Doi: „Le-aţi văzut alături de Muriel Toscan?”

Marc se concentră.

— Despre ce este vorba? zise el.

Corentin îi susţinu privirea.

— Să mă ajutaţi să pun capăt unei liste deja prea lungi de asasinate în serie.

— Aşa… mormăi barmanul luând o gură de Tribouren.

Arătătorul lui apăsă de trei ori.

— Acolo, acolo şi acolo, zise el.

— Mersi, făcu Corentin, cu un fulger în priviri.

Se întoarse spre Philippe care venea dinspre apă.

— El poate să mă ajute?

Marc se aplecă.

— Nu îi plac poliţiştii, şopti el.

Corentin strânse fotografiile fără niciun comentariu.

În spatele lui era Lucien Dormaz.

— De o oră vă aştept! exclamă Corentin.

Bătrânul poliţist de la Interne îşi trecu degetele prin părul alb şi rar.

— Roger la Gaffe a dispărut, zise el. Unde? Nimeni nu ştie nimic.

— Drace! făcu Brichot, iată că se relansează totul.

— Ce, ce se relansează? protestă Dormaz.

Corentin îl trase deoparte.

— Lucien, ascultă-mă bine, zise el.

Pe măsură ce colegul său de la Mondenă

vorbea, Dormaz căsca şi mai tare ochii.

La sfârşit, izbucni în râs.

— Boris, suntem prieteni, zise el părinteşte. Te cunosc, eşti un poliţai cât se poate de serios, dar vreau să-ţi spun un lucru, eşti în Midi de trei zile şi fabulezi deja. Gata.

Îşi trase mai sus pantalonii, mulţumit. Verificând dacă poliţistul de la serviciul local era destul de departe ca să nu audă.

— Nu ţi-am spus totul. Din cauza lui Cordoliani. Nu am încredere în acest tip. Este băgat în multe combinaţii aici, o ştii şi tu… Am un om la aeroport la Nisa. L-a văzut coborând pe Roger la Gaffe la două şi jumătate din avionul de la Paris.

— Şi apoi? zise Corentin, curios.

Lucien Dormaz se îmbufnă.

— După, a pierdut contactul. Taxiul era prea rapid. Înţelegi că, de la ghişeu, recunoşti pe cineva. Să-l urmăreşti este altceva.

— Înţeleg, recunoscu Corentin. Nimeni nu

este perfect.

Căută o ţigară în buzunarul cămăşii.

— Ce vei face?

— Alfonso Urbino, zise liniştit Dormaz. Este singura mea pistă.

Corentin râse.

— Atunci, vino în seara asta acasă la mica mea cucerire. Îl vei găsi acolo.

Poliţistul băgă la loc pachetul de ţigări pe care îl scosese pentru a-i da una lui Corentin.

— Poate. Dar m-ar mira să fie acolo.

— De ce? aruncă întrebarea Corentin.

— Un anume Ronald Giralda abia a sosit la Nisa cu o cursă regulată Pan Am Chicago-Londra-Paris-Roma, cu escală la Nisa. La ora asta, face un duş în baia cu marmură de Carrara de pe *Daphne III.*

— Bine informat! făcu Corentin.

Şopti.

— Pot afla cine este exact acest Ronald Giralda? Sau este un secret profesional?

Lucien Dormaz studie cum Philippe arunca undiţele în apă.

— Chicago, zise el. Acolo începe şi se termină totul.

Oftă:

— Scuze, nu ţi-am spus totul. Gimondi, Urbino şi restul, inclusiv Roger la Gaffe lucrau de fapt pentru Mafia. Iar şeful, pentru ei, pe această linie, este Ronald Giralda.

Ochii lui începură să viseze.

— Ciudat, nu, că Giralda vine şi el, chiar acum?

— Ca şi noi, probabil a sesizat că se întâmplă ceva la Saint-Tropez.

Puse mâna afectuos pe umărul lui Corentin.

— Boris, zise el, îţi plac fetele, ai una minunată, după cum se pare. Îţi suceşte capul. Profită încă de vârsta ta. Distrează-te în seara asta. Mâine, îţi jur, te pun la curent cu ce este nou.

Boris Corentin îl privi plecând furios.

Aime Brichot se apropie.

— Boris, încercă el. Aş spune că te-a pus la punct.

Corentin îl privi drept în ochi:

— Are şi cu ce, Meme, ai văzut bine.

Privi uimit silueta masivă care pleca, însoţită de Pascal Cordoliani.

— Trebuie să aibă dreptate, sunt chiar prost, făcu cu jumătate de gură şi totuşi…

Brichot încercă să-şi ridice gulerul tricoului. Îi era frig în timpul brizei de seară.

— Ştiu, Boris, zise el cu o urmă de compasiune în glas. Faimoasa ta intuiţie.

*

* *

Mâna mare a lui Ronald Giralda prinse din zbor sticla de Roger-et-Gallet. Desfăcu dopul şi mirosi.

— Corect, zise el, începând să se parfumeze.

Alfonso Urbino se strâmbă. Deşi era bogat, nu îi plăcea să facă risipă. Dar celălalt era şeful.

— Te miră! izbucni americanul. Giralda vine

în persoană. Te aşteptai să vezi câţiva capi, nu?

Privirea concentrată a lui Alfonso Urbino zise că da. Niciodată nu îşi imaginase că moartea acestui actor, Errol Gimondi, poată să agite conducerea Mafiei de pe malurile lacului Michigan încât să-l trimită pe Capo Maggiore din Chicago personal. În locul locotenenţilor obişnuiţi.

Conversaţia se derula în italiană. Cu un uşor accent american din partea lui Giralda. Să fii născut la opt mii de kilometri de Palermo, se cunoaşte…

Ronald Giralda ieşi din cadă. Alfonso Urbino privi cu invidie muşchii de pe piept şi sexul mereu gata de atac. Un adevărat taur. Şi aveau aceeaşi vârstă…

— Ai riscat, se hazardă el, înveninat.

Americanul sicilian se lovi peste coapse.

— Ho! Alfonso, îţi dai seama că am îmbătrânit, ca şi tine! E bine că am venit la aerul din Saint-Tropez, nu?

Îl făcu să fie gelos.

— Tinere, făcu el părinteşte, cu o urmă de răutate. Încă mi se scoală.

Armatorul înghiţi insulta, demn.

— Tunul este pregătit, zise el.

Celălalt îşi trase pantalonii.

— Nu mai lipsea decât asta, să nu fie gata!

Luă o cămaşă neagră din mătase naturală.

— Îmi place fata, franţuzoaica, zise el pieptănându-şi chelia.

Alfonso Urbino îşi imagină că se puteau cupla, probabil în următoarele zile, chiar în următoarele ore, ceea ce el nu mai putea.

— Înţeleg, articula el rozându-şi o unghie.

— O voce frumoasă la telefon, continuă americanul. Clară şi concisă. O personalitate.

— Ştiu… murmură Alfonso Urbino.

— Mai întâi, reluă Giralda, prevăd ceva bun pentru ea. Îi mulţumesc, în orice caz, acestui Cezanne. El este, nu? Roger Cezanne?

Şopti.

— În fine, o să studiem asta, mă cam grăbesc.

Dar, vezi tu, Alfonso, ador să lucrez cu femeile.

Îşi studie înfăţişarea lui de beţiv cu nasul rupt.

— Sunt mai inteligente ca noi.

Puse mâna pe mânerul aurit al uşii.

— *Andiamo, caro mi-o!* făcu el bucuros.

*

* *

Lucien Dormaz începu să se agite ca un crevete pus pe grătar.

— Barca, acolo! urlă el.

Pascal Cordoliani se răsuci.

— Ce? Ce se întâmplă?

Parcă era un somnoros trezit din visul lui cel mai frumos. Ceea ce şi era. Pascal Cordoliani visa la fundul amantei lui. La care nu putea ajunge pentru moment. Din cauza prezenţei celuilalt pasager, în Renault-ul 5 pe cheiul din Saint-Tropez.

Lucien Dormaz se urcă în dreapta.

— Nu putem decât să pariem, făcu el acru:

vedeţi ce v-am spus? Să mergem la Muriel Toscan acasă.

Cordoliani puse contactul.

— Putem merge să vedem, dacă asta vă face plăcere, oftă el bruscând ambreiajul.

Râse în sinea lui, în timp ce demara. Foarte insistenţi poliţiştii din Paris. Nu ca el, totuşi. Cine îl aştepta, la localul „Toscan”? Ginette, bineînţeles, mica lui brunetă cu pielea mată.

Capitolul XIV

Slipul de piele neagră al lui Rene începea să ia proporţii exagerate. Era ceva ce nu putea controla. Jocul carotei îl excita la culme. În picioare pe marginea piscinei, luminate de proiectoarele dispuse în copacii din jur, ţinea întinsă o prăjină la nivelul apei. La capătul prăjinii, având grijă să nu se ude, un mănunchi de bancnote. Dolari. Cinci sute, în hârtii de zece.

Carota avea forma unui sex.

Principiul de joc era simplu: fata, complet goală, în piscină, trebuia să apuce cu dinţii „carota”. Dacă reuşea, cei cinci sute de dolari erau ai ei.

Problema, pentru blonda care se agita în apa fosforescentă, era că treaba nu era aşa de simplă. Regula jocului: concurentele trebuiau să înoate cu mâinile legate la spate. Plecând de la această regulă de bază, lupta pentru cele cinci sute de dolari devenea ceva foarte interesant pentru spectatorii înghesuiţi pe marginea piscinei.

De altfel şi ei participau la joc. Pariurile erau deschise. După numărul de mişcări ale gurii înotătoarei în direcţia carotei. Aşezată la o masă de bridge adusă special, Juliette juca rolul de „Bancă”.

Un uimitor cazinou în aer liber, în noaptea caldă din Saint-Tropez. Mizele nu se făceau decât în dolari. Fiecare jucător sau jucătoare punea miza, înregistrată imediat în contul fiecăruia de către Juliette. Câştigătorul sau câştigătoarea lua

totul. Câştiga cel sau cea care avea cel mai mare număr de încercări de a prinde carota. Încercări evident numărate şi trecute pe o foaie de hârtie de către Robert Taylor, un bătrân din Saint-Tropez, care primise de-a lungul anilor această poreclă datorită asemănării stupefiante cu celebrul actor de la Hollywood.

Rene trase scurt. Dinţii feţei clănţăniră în gol încă o dată.

— Nemernicule! strigă o tipă, o faci dinadins, ca să nu reuşească deloc.

În apă, fata începea iar să înoate în cerc, gâfâind, cu ceafa înţepenită din pricina poziţiei incomode.

— Linişte!… bombăni un bătrân îmbrăcat în cow-boy care îşi rodea unghiile mâinii drepte în timp ce pipăia cu stânga coapsele însoţitoarei lui, o puştoaică de abia şaisprezece ani.

Fata reveni încet spre carotă. Se vedea în lumina proiectoarelor cum i se ondulau omoplaţii. Cu nările strânse, gura întredeschisă, încerca să-şi

tragă răsuflarea, cu ochii numai la dolarii care săltau în faţa ei.

Muriel Toscan se apropie de Rene.

— Încă un minut, îi şopti ea, ca să nu se vadă că te influenţez, apoi laşi carota să o prindă. Ajunge.

Ea plecă, maiestuoasă ca o prinţesă, spre un grup de bărbaţi care discutau mai retraşi, indiferenţi la jocul de circ nautic.

— Lăsaţi deoparte afacerile, domnilor, zise ea, cu un zâmbet plin de feminitate. Nu sunteţi aici ca să vorbiţi politică, despre bani sau fiscalitate.

Ea agită mâna plină de brăţări marocane spre grădina plină de trupuri minunate de ambele sexe.

— Alegeţi, reluă ea. În această seară, toţi se pot combina, aici.

Ochii ei negri îi săgetă.

— Pentru asta v-am invitat.

Ei râseră, jenaţi.

„Nu aţi băut încă destul, nemernicilor”, mormăi ea pentru sine.

Pocni din degete.

— Juliette, comandă ea cu o voce dură, şampanie pentru bărboşi.

Apoi plecă, clătinându-se prin iarba mare.

— Totuşi, bombăni ea aprinzând bricheta Dupont la capătul unui Winston, de ce se gândesc numai la alegeri?

Adunătura de bărboşi din spatele ei era formată din notabilităţile peninsulei. Cei pe care trebuise să-i invite, orice s-ar fi întâmplat. Pentru a nu avea probleme în tot restul anului…

Se îndreptă spre un grup mai ciudat. Gaşca de hippie racolaţi, de-a lungul săptămânilor, de Juliette şi Rene. Cel puţin cu aceştia simţea că trăieşte viaţa.

Cântau, adunaţi în jurul unei chitare.

Dintre ei lipsea fata care încerca să câştige cinci sute de dolari în piscină pentru a-i excita pe cei bogaţi. Muriel Toscan oftă. Cunoştea

problema. La vârsta lor, cu metodele de pe vremea ei şi ea înotase, legată, pentru a prinde o „carotă”. Roger Cezanne o ţinea deasupra ei. Se întoarse spre piscină cu compasiune. Zâmbi: Rene era ascultător. Fata tocmai reuşise să-şi înfigă dinţii în teancul de dolari care îi asigurau întreg sezonul în peninsulă.

Izbucniră ţipete. La masa de joc, un saudit strângea banii. Arătă cu mâna plină de bani înspre fata care, pe jumătate ridicată pe marginea piscinei, se străduia din toate puterile să-şi recapete suflul. Arabul îi făcu semn.

— Tu, strigă el, vino!

Fata, fermecătoare, blondă, se apropie. Acesta îi arătă pachetul de bancnote şifonate.

— Înţelegi ce vreau să spun, zise el, grav, dacă îţi zic că depinde de tine pentru ca toţi aceştia să îţi aparţină?

Fata făcu semn din cap că înţelegea. Muriel Toscan rămase împietrită: fata era foarte frumoasă. Sânii i se ridicau în ritmul furios al

respiraţiei. Abdomenul supt. Smocul de păr abia conturat îi lucea în lumină, lăsând picături să cadă pe coapse.

— Noi, femeile, gemu Muriel Toscan, ce altceva să vindem?…

Fata îl urmă pe arab. Dispărură în spatele unui tufiş departe de lumina proiectoarelor.

Muriel Toscan îşi aprinse încă o ţigară. Rânji. Totul era la fel… Eterna exploatare a fiinţelor umane. De o parte, tinerii racolaţi de Rene şi Juliette, tineri care nu aveau de vânzare decât frumuseţea lor, un şeptel aşezat la expoziţie, sub lumina proiectoarelor dispuse aşa de către Muriel, gazda. De cealaltă parte, peste tot, bogaţii, bătrânii, puternicii, dotaţi cu ceea ce tinerii nu aveau: cont în bancă. Femei şi bărbaţi privind la carnea proaspătă cu poftă. Iar „carnea proaspătă” privind cu aceeaşi aviditate la ei.

— Rasa umană, zise Muriel Toscan, ce monstruoasă poate fi!

Ea luă din mers o cupă de şampanie de pe

platoul dus de un „extra” – un puşti de la ţară, cu ochii bulbucaţi de ceea ce vedea. Va fi plătit a doua zi, dimineaţa. Şi va pleca cu convingerea că o furase. Adevăratul lui câştig era ceea ce vedea aici.

Puştiul, pe lângă amintirile acumulate, nu avea de ce să se plângă: ca în fiecare an, petrecerea lui Muriel Toscan oferea ceea ce putea fi mai instructiv în Saint-Tropez.

Erau din toate categoriile. Cea care îi invitase cunoştea ce era mai bun în fiecare domeniu din acest centru dement al lumii, care era Saint-Tropez. Intelectualii erau cei mai mulţi, cu burţile lor de alcoolici şi însoţitoarele lor ciufulite artistic şi cu figurile dispreţuitoare şi fără vlagă în acelaşi timp. Cântăreţii la modă în compania unor manechine splendide originare din familii burgheze, sau starlete luptând în van pentru a părea elegante. Bogaţi din zonă, grei în talie şi cu pungi sub ochi. Străini – americani, englezi, italieni, marocani, iranieni, austrieci –

care savurau ambianţa din ochi. Apoi lumea clasică a arhitecţilor, ziariştilor. Totul provenea din pătura de mijloc, care se zbătuse cu cincisprezece zile în urmă pentru a obţine o invitaţie pentru ca apoi să se laude pe plajă. „Petrecere Toscan? Bineînţeles că am fost acolo! Începe să îmbătrânească”.

Muriel Toscan trecu pe la toţi, mari şi mici salutând, râzând, cu o replică pentru fiecare. Fără nicio reţinere. În fond, o interesa prea puţin ce credeau invitaţii ei despre ea.

Petrecerea din acea seară, o dădea pentru ea. Ceilalţi nu erau acolo decât pentru figuraţie.

Se îndreptă spre orchestră. Una din satisfacţiile ei personale. Reuşise să-i aducă, cu bani grei, pe cei de la „Der Kaiser Magnificat”. În acea noapte, la *Papagayo* trebuiau să se mulţumească cu discurile. Oricum, acolo, seara era ca şi ratată. Cheful ce mare era aici, acasă la Muriel Toscan. Un detalii comun pentru cei care veneau aici, uniforma clasică nopţilor din Saint-

Tropez: pantaloni şi cămăşi sobre pentru bărbaţi, rochii excentrice pentru femei. Dar când ştiai cum să dezvălui ceea ce se ascundea în spatele feţelor, aşa cum ştia ea, totul devenea pasionant.

Rezemată cu umărul de trunchiul parfumat a unui tamarix, observă atent în jur… Răspândiţi prin grădina ei, erau câţiva privilegiaţi de ambele sexe care, toţi la un loc trebuiau să valoreze peste zece milioane de dolari. Iar dacă ridicau un deget, puteau să cumpere tot restul invitaţilor.

Râsete ascuţite o atraseră spre casa. Pe verandă, homosexualii se adunaseră şi ei în grup. Bătrâni stafidiţi, plini de vitamina C, băteau frenetic din palme privind cum dansau protejaţii lor. Mai deoparte, un brunet de patruzeci de ani cu ochii lucind. Valery M. Şef de promoţie redus la sinucidere morală din cauza intoleranţei faţă de particularitatea lui sexuală: doar mirosul toaletelor îl putea face să se excite. O slăbiciune tragică. Din nefericire pentru oameni ca el, Franţa declarase război acelui gen de toalete. Se

consolase prin reuşita profesională: director adjunct al uneia din cele mai mari companii multinaţionale de engineering, călătorea pe toată planeta. Dar singurul său motiv de a se excita, era ceva pe cale de dispariţie: toaletele model Republica a III-a.

Muriel Toscan îi puse prieteneşte mâna pe craniul care scăpa de păr din ce în ce mai mult. Deja avea zone complet lipsite de păr. Sifilisul. O afecţiune frecventă la homosexuali. Valery M. Era la a zecea serie de tratament. De fiecare dată, se însănătoşea, bineînţeles, dar sechelele se acumulau. Iarna trecută, trebuise să poarte mănuşi timp de o lună. Descuamări digitale… Unul din primele semne ale contagierii pe viaţă…

Ridică fruntea bombată spre Muriel.

— Eşti frumoasă, spuse cu o strâmbătură specifică homofililor când vorbeau cu o femeie.

Ea nu se formaliză. Valery M. Era una din puţinele persoane căreia îi ierta măgăriile. Şi nu era prima pe care i-o făcea.

Dar toate astea, în fond, nu aveau nici cea mai mică importanţă. Trebuie să iei oamenii aşa cum sunt, mai ales când calităţile depăşesc cu mult defectele. Muriel Toscan îşi iubea prietenul pentru alt motiv: complicitatea, despre care nu vorbeau niciodată, a oamenilor fără scăpare, pe moarte.

— Sunt sigură, zise ea cu afecţiune, că duci lipsă de Davidoff.

Râse. Era adevărat. Era obligat să fumeze Yoritas.

Ea făcu semn unui angajat şi îi explică, îl privi pe Valery M. Aprinzând meticulos trabucul de tutun de Havana.

— Ce mai face Jean-Paul? întrebă ea.

Îl adora pe partenerul oficial al lui Valery. Un tânăr luxemburghez sensibil şi bun care nu reuşea deloc în viaţă. Era cu totul dependent de Valery.

— Este acasă, la părinţii lui, mormăi Valery în fumul ţigării lui.

Ea nu insistă: celălalt începu să viseze, cu

ochii în gol.

Se retrase în linişte.

Lesbienele o aşteptau. Lipite unele de altele în spatele rododendronilor. Femei la fel de disperate, în ciuda aparenţelor, ca şi Valery M. Şi ceilalţi din categoria lui.

O blondă platinată o apucă de braţ.

— Oh, pardon, făcu ea, Muriel se clatină pe piciorul ei nebun.

Muriel zâmbi cu greu.

— Jacques, să nu te recunosc, zise ea admirându-l.

Travestitul zâmbi, satisfăcut. Făcu o piruetă.

— Cum ţi se pare rochia mea cu trenă?

Muriel admiră cu o mimă amicală uimitoarele valuri de voal.

— Eşti ca o corolă, zise ea.

Privi în jurul ei.

— Vrei un partener? întrebă ea.

Travestitul făcu o faţă lacomă.

— Du-te la Juliette, reluă Muriel, ea are ce-ţi

trebuie.

*

* *

În fascicolul încrucişat al celor mai puternice două proiectoare, agăţate în ramurile eucaliptului care domina piscina, o grămadă de rochii şi de siluete masculine părea gata să explodeze. Se forma un cerc în centrul căruia două corpuri se dezbrăcau unul pe altul. Un băiat şi o fată. Amândoi uimitori de frumoşi. Se culcară pe salteaua pe care ziua Muriel făcea plajă. Şi începură să facă dragoste, acoperiţi de o ploaie de hârtii.

Dolarii celor care plăteau pentru a privi.

Muriel îşi muşcă încheietura mâinii drepte.

— Să înceapă sărbătoarea!... murmură ea.

Privi fugitiv cadranul ceasului cu ace de diamant.

— Miezul nopţii!... gemu ea. Boris îşi bate joc de mine sau ce?

Ea se blocă. Două mâini calde şi uscate î

cuprindeau umerii.

— Boris!… făcu ea fără să se întoarcă.

Imediat după aceea se lăsă pe spate.

— Mă răneşti! strigă ea.

Unghiile „armăsarului” ei i se înfipseră în umeri.

El se aplecă peste ea.

— Nu trebuia să fii atât de excitantă, murmură el în ceafa ei.

Ea izbucni în râs văzându-l cum tresare: Lilith apărută în spatele lui, începuse să-l apuce de glezne.

Capitolul XV

Ronald Giralda privi cum dansau în depărtare în faţa lui luminile portului Sainte-Maxime.

— Suntem în derivă, constată el dezamăgit. Alfonso Urbino se ridică deasupra capotei deschise a motorului.

— Îmi pare rău, făcu el aplecându-se. Cred că

nu mai avem combustibil.

Capo Maggiore strânse din dinţi. Dădu din mâna pe al cărui inelar purta un inel gros.

— Dacă nu ai cu ce să vâsleşti, zise el, te împuşc.

— Am, tremură napolitanul.

Mafiotul rânji.

— Atunci, vâsleşte şi taci. Nu intenţionez să ajung când toate gagicele sunt deja agăţate.

*

* *

— Întoarce-te, zise Boris Corentin.

Ea se supuse, pivotând pe piciorul stâng. Rochia de mătase verde pluti în jurul ei.

— Îţi plac? murmură ea.

El o examină încă o dată, cu sprâncenele aproape împreunate, atât de concentrat era.

— Mi-ar fi plăcut să te cunosc de mai mult timp, şopti el.

Ea se cambră, cu pieptul conturat clar sub materialul de voal care era ca o piele.

— Eşti simpatic! zise ea. De ce: de mai mult timp?

El visă, cu ochii spre farul Camarat care lumina sporadic:

— Nu ştiu. Ar fi fost mai bine…

În lumina proiectorului care îi făcea să lucească bijuteriile, ochii lui Muriel Toscan străluciră.

— Aş zice că tu… începu ea. Nu mai continuă.

— Ai zice că ce? zise el.

Ea se agăţă de gâtul lui.

— Nimic, făcu ea, cu o voce gravă. Avem altceva de făcut decât să filosofăm împreună.

Ea ridică ochii spre el.

— Urmează-mă, dacă vrei, îi spuse ea cu tandreţe.

Pe drumul spre casă, Boris Corentin văzu două lucruri care îl contrariară. Primul îl linişti: Aime Brichot era în dreptul unei uşi, foarte elegant, relaxat, cu lentilele lui rotunde reflectând

orchestra din faţa lui. Cea de-a doua observaţie, fu neplăcută pentru Boris Corentin: conducându-l pe Lucien Dormaz plin de curiozitate, Pascal Cordoliani înainta spre un grup de trei bărbaţi pe care el, Corentin, îi remarcase de la venirea sa, după inimitabila lui alură de boi de concurs agricol rătăciţi la a petrecere de lux: eternii poliţişti de provincie care veneau la cocktailuri, serate, dineuri imediat cum le mirosea ceva.

Muriel închise în urma ei uşa camerei.

Înaintă, aproape fără să şchiopăteze, atât de mult se controla.

— Boris, zise ea cu o voce schimbată, trebuie, acum, ca tu…

El zâmbi.

— Invitaţii tăi…

Ea ridică furioasă din umeri.

— Totul este aranjat, bombăni ea. Se pot lipsi de mine, ai încredere. Orchestra, băutura, bufetul… şi excitanţii pe care Juliette şi Rene încep să-i pună în băutură, numai asta îi

interesează. De Muriel Toscan nu prea îşi mai aduc aminte, fiindcă îi hrăneşte.

Rând pe rând, închidea ferestrele. Muzica orchestrei nu se mai auzi. Corentin îşi dădu seama că geamurile ferestrelor erau duble.

Muriel Toscan începu să traverseze camera, stingând lămpile una câte una. Se aplecă la ultima, pe care o aşează pe jos lângă pat, după ce o acoperise cu o revistă. O penumbră caldă, verde amestecat cu roşu, se răspândea în cameră.

Muriel se dezbrăcă imediat, lungindu-se pe pat, cu picioarele şi mâinile depărtate. Se ondula în faţa lui, cambrată, cu gura întredeschisă.

— După cum vrei tu, murmură ea. Tot, chiar şi ce nu poţi concepe. În această seară, suport orice.

El înaintă încet pe mocheta groasă.

— Muriel, zise cu efort, vreau să te întreb ceva.

Ea se ridică.

— Este grav? făcu ea neliniştită.

Dădu din cap în semn că da.

Încă îşi căuta cuvintele, când un zgomot de uşă, îl făcu să se întoarcă.

— Oh, pardon!… făcu Rene în deschizătura uşa. O căutam pe Lilith.

Muriel Toscan schiţă un gest rapid pentru a face să plece cât mai repede, dar se opri. Acolo Rene rămase blocat, cu o figură uimită.

— Poliţaiul! murmură el. Poliţaiul de la intersecţia spre Ramatuell!…

După zgomot, Boris Corentin ştiu că piciorul de sticlă al lămpii se spărgea în capul său. Dar nu văzu nimic din reflexul lui Muriel Toscan. Realitatea se transformă într-un vis.

Capitolul XVI

Boris Corentin avu impresia că pleoapele îi fuseseră betonate. Luptă mult timp pentru a deschide ochii.

Ceea ce reuşi să distingă nu îl surprinse; în

faţa lui, Muriel Toscan termina o ţigară, aşezată într-un fotoliu, îmbrăcată. Purta o rochie de casă roşie închisă până sus: vizibil, dragostea se terminase pentru ea, în acea seară. Dar altceva îi fu mai greu de recunoscut lui Boris Corentin. O faţă diferită. O metamorfoză totală. Ca şi cum o fiinţă nouă ieşise dintr-o larvă. Muriel cea dinainte, caldă şi suplă, dispăruse. În faţa lui, o fiinţă asexuată, dură, albă, cu degetele nervoase înfipte în catifeaua fotoliului. Gâtul aplecat în faţă lăsând să se vadă tendoanele. Deasupra, o faţă ascuţită ca o lamă de cuţit. Buzele care ştiau aşa de bine să sărute erau acum supte. Transformate în muşchi deshidrataţi.

Boris Corentin încercă să se mişte, imposibil. Mâinile îi erau legate la spate. Atât de strâns că simţea bătăile inimii în locul de unde se ia pulsul.

Era pe jos, lipit de un perete exterior al camerei, în lumina puternică a unei lămpi îndreptate spre el. Coborî ochii şi tresări: nu se mai recunoştea. O senzaţie atât de ciudată şi la

limita suportabilului. Cât fusese leşinat, îl îmbrăcaseră într-un costum de scufundător! În picioare, nu lopeţi, ci nişte şosete groase de lână, dublate cu nailon pentru a fi etanşe, pe care scufundătorii le iau pentru a rezista frigului.

— Ce înseamnă această mascaradă? făcu el, cu dinţii strânşi.

Şi ochii lui Muriel se schimbaseră. Erau bulbucaţi. În jurul lor, pleoapele păreau transformate în pungi de piele întărită. Întreaga înfăţişare era schimbată. Slăbită, cu maxilarele proeminente, tâmplele adâncite. Părul lipit de transpiraţie pe craniul care se contura. Furia o transformase pe Muriel în ceva ce semăna cu o insectă uriaşă.

Uşa se deschise. Apăru Rene, trăgând după el o cutie metalică mare încărcată cu prize, fire şi butoane. Din ce în ce mai surprins, dar şi curios, Boris Corentin studie asamblarea aparatului care se ridica puţin câte puţin în faţa lui ca un mecanism. O furcă, un proiector într-un bol, o

umbrelă de aluminiu…

Îşi aminti de o petrecere la un fotograf de modă ceea ce monta Rene, era un fel de blitz ultra perfecţionat pentru a lumina la maximum subiectul.

— Vom păstra amintiri cu tine, poliţaiule, scrâşni Muriel cu o voce sacadată.

Imediat după, ea se aplecă. Ca şi cum termeni atribuit bărbatului care ştiuse atât de bine să-i fii amant, era ceva prea dur şi pentru urechile ei.

Se cabră, redevenind Muriel de altă dată, amant lui Roger Cezanne, criminalul mereu în luptă e poliţia.

— Auzi, am agăţat un poliţist…

Izbucni într-un râs dement.

— Uimitor! strigă ea. Eu, în braţele unui poliţist!… Avu un nou acces de liniştire şi o senzaţie neplăcută îl cuprinse pe Boris Corentin: ea avea reacţii de nebună. Trecând de la o extremă la alta…

O succesiune de flash-uri repetate îl orbi pe Corentin. Întoarse ochii, cu capul învârtindu-se de lumină. Un puternic sentiment de ruşine îl cuprinse. Se simţea ridicol, legat pe mochetă. Se gândi să urle. Se reţinu, din mândrie. Oricum, ştia că în spatele geamurilor duble care absorbeau totul, era vacarmul dezlănţuit al orchestrei ritmând orgia devenită generală. Îşi imagină în ce situaţie era. Căzut în capcană în mijlocul unei lumi nebune de târfe de optsprezece ani, peşti, scule în călduri în noaptea caldă din Saint-Tropez.

Se opri deodată… Totul devenea evident. De ce nu se gândise mai din timp?

— Pot să vorbesc? făcu el un efort când Rene, se depărtase de mecanismul său.

— Dacă te amuză! zise Muriel Toscan, răutăcioasă.

În acelaşi moment, aparatul se declanşă iar. Gemu: primise explozia de lumină în plin pe retine. Acum nu mai vedea nimic.

Doar creierul său de poliţist. Unde totul

începea să se lumineze din ce în ce mai mult…

Îşi stăpâni furia.

— Ştii, făcu el încercând să se aşeze cât mai confortabil, fotograful tău tocmai mi-a răspuns la o întrebare pe care nu am avut timp să ţi-o pun ceva mai devreme.

Realitatea, în ochii lui, era o scânteiere nebună de lumini. Nimic altceva…

Ar fi trebuit să intre în panică. Parcă îi arsese definitiv ochii. Scrâşni din dinţi, enervat la culme de imposibilitatea de a se apăra.

— Criminalo! mormăi el înfundat, nu mă vei face aşa.

— Fiindcă încă mă interesezi, rânji ea.

O privi ca un judecător.

— L-ai orbit, se îndreptă el, când nu te-au mai servit. Cu proiectorul. De-a lungul timpului. Vicleano. Retina, nu este examinată niciodată, la autopsie…

Ea se ridică cu un trosnet de insectă la genunchi.

— Rene, şuieră ea, lasă-ne singuri.

*

* *

Mâinile lungi ale lui Muriel Toscan încercau, cu o urmă de tandreţe, să mângâie tâmplele lui Boris Corentin.

— Ştii ce este sifilisul, zise ea.

El se blocă, uimit.

Ea zâmbi.

— Te-am speriat, bineînţeles. Vei înţelege imediat. La optsprezece ani, m-am măritat cu bărbatul al cărui nume îl port şi acum. Era mare, puternică avea patruzeci de ani.

Ochii ei priviră în gol.

— Aţi fi semănat perfect!... Într-o zi, am avut nişte pete roşii. Înţelegi unde... Eu nu mă pricepeam. Au apărut, apoi au dispărut...

Se ridică pe mâini pentru a schimba poziţia, examinându-se în oglinda din stânga. Faţa îi devenea din ce în ce mai uscată. Sub cordonul rochiei ei, talia îi era incredibil de fină.

— Nu prea am dat atenţie la toate astea, zise ea. Exact greşeala pe care nu trebuie să o comit.

Îşi aprinse un Winston.

— Vrei? făcu ea întinzând ţigara spre gura lui.

El se dădu înapoi, cuprins de o senzaţie neplăcută.

— Fumez când vreau, zise el. Şi nu sunt gata să mor.

Ea ridică din umeri, indiferentă.

— Sifilisul secundar, cel care nu a fost tratat la timp, se manifestă sub diverse forme. Dermatoză, accidente sanguine, leziuni ale mucoaselor. Sau, nu se manifestă deloc. Atunci, se trece la stadiul al treilea. După doi sau trei ani, când este deja târziu. Atunci, poţi avea noduli cu supuraţii sau insuficienţă cardiacă. Sau chiar crize viscerale, început de paralizie. Toate astea duc la nevroză, meningită, tumori interne sau externe, nebunie. Ai citit? Aminteşte-ţi Maupassant. Într-o zi, subit, a început să meargă în patru labe,

lătrând ca un câine. Faza finală... Creierul este invadat de sifilis în câteva secunde.

Boris Corentin o asculta, nemişcat.

— Eu, reluă ea, am dobândit osteită.

Ea îşi mişcă genunchiul stâng.

— Ireversibilă... în trei ani, nici nu voi mai put îndoi piciorul. Apoi, va ataca altceva.

Rânji.

— Înţelegi ce vreau să spun? Altă dată, adori să dansez.

El nu zicea nimic, fiind bulversat. La ce ar ajutat? Deja ghicise totul: fata splendidă, a căi frumuseţe şi sănătate îi deschide toate drumurile, deodată: şchioapă pe viaţă. Aşteptând ca răul atace în altă parte.

Ea îşi stinse ţigara în scrumiera de onyx.

— Nu sunt contagioasă, zise ea.

El zâmbi. Deja, începea să înţeleagă. Retine începeau să-şi revină de două ori mai repede dec în mod normal.

— Ştiu, făcu el încet privind ca printr-o plasă

care se rărea puţin câte puţin. Este contagios început.

Ea îşi trase braţele spre ea, *cu* degete mişcându-se în aer ca şi cum ar zgâria ce imaginar.

— Soţul meu, reluă ea, ştia că era contaminat, nu mi-a spus nimic. M-a infectat…

Ea se dădu înapoi ca o insectă în apărare.

— Vezi, urlă ea. Mi-a dat boala în cunoştinţă cauză. Nemernicul! Un bărbat, indiferent, fără să intereseze consecinţele.

Se rupse parcă în două.

— Porcul! îl iubeam…

Boris Corentin îşi muşcă buzele.

— L-ai omorât, nu-i aşa?

Ea aprobă, dând din cap de sus în jos.

— Imediat cum medicul mi-a explicat.

— Iar ceilalţi, după, reluă el cu greutate, i-ai ales, de fiecare dată, fiindcă îi semănau. Şi imediat cum îţi dădeai seama că nu aveau curajul să vorbească despre genunchiul tău, îi condamnai la

moarte. Pentru a-i pedepsi că semănau atât de bine cu soţul tău…

El dădu din cap în stânga şi în dreapta.

— Totuşi, nu ei erau răspunzători.

Ea se ridică, trăgând piciorul.

— Toţi bărbaţii sunt nişte nemernici!

Ea arătă spre el cu degetul.

— Iar tu? Ce crezi? Poliţai… Ai venit. Mi-ai plăcut. Taci cu secretul tău. Ca José când mi-a dat sifilisul.

Ea zâmbi cu efort.

— Trebuie să recunosc, eşti puternic. Doar tu ai fler…

Se luă de cap cu mâinile.

— Prostule! gemu ea. Ai fost şi singurul care mi-ai zis: „Genunchiul tău?”

El strânse pumnii pentru a încerca să facă să circule sângele.

— Muriel, zise el, încetează cu nebuniile! Nu sunt singur… Oricum, eşti prinsă la mijloc.

Ea explodă din nou într-un râs dement.

— În noaptea asta, strigă ea, acum zece ani, l-am înecat pe José în puţ! A durat mult. Cât e nevoie ca apa gheţarilor să-i ajungă până la gură, pentru a trece de ea. Nu poţi şti cât a suferit! Dar ce mă interesa pe mine? Sărbătoresc asta, de atunci, în fiecare an. Este ultima dată? Poate… Mă îndoiesc! Oricum, voi sfârşi devorată de osteită înainte ca sânii să mi se lase. Până atunci, am timp să mă răzbun până la capăt. Adio, poliţaiule! Ar fi trebuit să găsesc un bărbat…

Apăsă un buton. Rene apăru. Arătă cu mâna spre Corentin. După un minut, cu faţa acoperită de o cârpă, înţelese ce îl aştepta.

*

* *

Muriel Toscan se aplecă pe margine.

— Cel puţin, la început, zise ea, vei sta pe uscat. Am golit până la fund pentru ca grădina să arate bine.

Ea întoarse capul spre invitaţii ei înnebuniţi, acolo, în urletele orchestrei.

— Ai cinci ore întregi, reluă ea, înainte ca puţul să se umple pentru a te îneca. Până atunci am timp să mă distrez.

Râse.

— Vezi, sunt drăguţă, poliţaiule! Cel puţin în combinezon de scafandru, nu vei muri de frig.

El nici nu o mai privea.

Ea se ridică, oprindu-se brusc, în spatele hortensiilor, o umbră…

— Rene! strigă ea.

Rene alergă.

*

* *

Ţinuta lui tropeziană i se păru deodată complet ridicolă lui Aime Brichot. Sosind, se găsise foarte elegant, chiar dacă nu avea nimic „british”. Apoi începu să cerceteze, cu atenţie de neofit. Făcând un semn discret, în treacăt, lui Lucien Dormaz şi Pascal Cordoliani.

Iar acum, mai retras, sub pretextul că ia o vedere de ansamblu a petrecerii, iată că avea un

coşmar. Un bărbat legat, într-un costum curios – cauciuc negru lucind, bonetă la fel care îi strângea ceafa, faţa acoperită cu o plasă – tocmai era coborât cu ajutorul unei corzi în puţ.

Ceva anormal, oricum. Aime Brichot înţelesese încă de la venirea lui aici că Saint-Tropez era nebunia făcută port la mare. Dar totuşi!… Să te joci de-a aruncatul invitaţilor într-un puţ fără să ai în jur o adunătură de spectatori, atenţi sau comici, ascundea ceva asta…

Când îşi dădu seama că cel care era coborât în puţ era Boris Corentin, şeful lui, strigase.

Şi l-au văzut.

„Dormaz, Cordoliani! îşi zise el. Repede, trebuie să merg să-i caut!”

Se întoarse.

*

* *

În prezent, cei doi pumni primiţi în stern, îl făcură pe Aime Brichot să reziste cu greu unei senzaţii de leşin. Nu din cauza cursei disperate

printre tufele care îl epuizase. Teroarea, mai ales, în legătură cu ceea ce văzuse: Boris, şeful lui, coborât într-un puţ la capătul unei corzi, care fu scoasă liberă înapoi. O femeie comanda totul. Muriel Toscan. Cea care îl văzuse, trimiţând după el un diavol negru slab ca un curpen, căruia reuşise să-i scape.

Se opri. Acolo, un dog german maro cu negru tocmai apărea.

Şchioapa în rochie de casă, se clătina furioasă printre acele de pin, asmuţind-o încet.

Alese singura soluţie logică: să se amestece prin mulţimea invitaţilor, după ce dădea ocol casei.

*

* *

Ronald Giralda îşi ridică pantalonul. Şopti:

— Este sus! făcu el, furios.

Ghidat de Alfonso, urca, de la plajă, cincizeci de trepte din piatră. Era dur, drumul plăcerii, la Saint-Tropez!...

Alfonso Urbino nu-i dădu nicio atenţie şefului său. În faţa lui, un bărbat venea cu toată viteza, mergând pe vârfurile picioarelor, spre ringul de dans plin de lume.

— Ronald, făcu el fără să întoarcă privirea, te simţi în stare să-l opreşti pe tipul acesta înainte să ajungă acolo?

— Ai motive serioase? întrebă americanul placid.

Aime Brichot avu impresia că tufele de tuia pe care tocmai le traversa *se* opuneau brusc să-i cedeze drumul. Două chestii dure şi noduroase ca nişte ramuri îl forţară să se oprească din drum.

— Ce faceţi aici? mormăi Alfonso, cu o privire de nebun.

Brichot fu incapabil să răspundă. O palmă îi acoperea gura.

— Îl ducem la Muriel, zise Alfonso. Începe să se întâmple ceva.

*

* *

Muriel Toscan îl admiră cu o privire bucuroasă pe chelul cu ochelari ce semăna cu un atlet adus de Alfonso în şuturi.

— Un poliţist? Iar!… gemu ea.

Se ridică.

— Bun, îl vom neutraliza pentru moment. Lilith se va ocupa de supravegherea lui. Curând, în zori, când celălalt va începe să se înece, ne vom ocupa şi de el.

Se opri, zâmbind brusc.

— Ah, ce văd… făcu ea, Giralda, dumneavoastră sunteţi…

Capo Maggiore se înclină, impresionat. Fata din Saint-Tropez despre care i se vorbea de ceva timp la Chicago îi plăcu de la prima vedere. Nu numai fizic. Ochii ei aveau străluciri de oţel care îi plăceau în munca lor.

— Dumneavoastră sunteţi şeful aici, zise el în engleză. Spuneţi-mi ce să fac.

Muriel Toscan îşi arătă dinţii de fildeş.

— În grădină cu el! hotărî ea întorcându-se.

*

* *

O disperare terifiantă îl făcea pe Aime Brichot să tremure. Îl legaseră cu mâinile prinse sub genunchi, în poziţia fetusului în burta mamei. Cu un căluş în gură, gâfâia.

„O să mor, îşi zise el. Iar Boris este în puţ”.

Încercă să se târască spre casă, spre mulţime. Acolo, erau cel puţin doi aliaţi: Dormaz şi Cordoliani. Îi văzu, printre crengi, în depărtare. Un suflu îl făcu să se oprească. Răsuci gâtul ca să vadă.

Dogul.

— Lilith, păzeşte-l bine! zise o voce de bărbat.

Brichot distinse silueta mai înainte. Închise ochii.

Rămas singur cu câinele, începu să tremure fără să se poată controla. Monstrul se plimba în jurul lui, cu fălcile deschise, cu ochii injectaţi. Un moment, îşi zise că îl va devora.

O panică revenită din copilărie îl cuprinse.

— Opreşte-te, coşmar! urlă el în căluş.

Nu ieşi niciun sunet, dar în schimb, faţa i se umplu de lacrimi.

Curios, atacul final pe care îl aştepta nu mai venea. Umbra cu patru picioare, atât de mare cum o vedea, parcă ezita.

Ea începu să se rotească în cerc în jurul poliţaiului chel tăvălit pe burtă în grădina devastată.

Aime Brichot îşi aduse aminte de o carte care îl făcea să se cutremure de fiecare dată când o citea, atât de fascinante erau povestirile pline de adevăr curat: *Dora, calvarul femeilor,* de Gertrude Meinn. Mărturisirea unei deportate evreice, într-o tabără de concentrare nazistă. Mai ales o scena îi marcase lui Aime Brichot viaţa: Gertrude Meinn povestea acolo cum, într-o seară, o tânără de şaptesprezece ani aşteptase, legată goală de stâlpul vilei şefului taberei, ca el să poată profita de ea. Douăzeci de dogi păzeau tabăra. Gertrude

Meinn văzuse cum a venit unul dintre ei, Mira, preferata colonelului. Un animal enorm. Căţeaua întinsese botul spre Gertrude, curioasă. Gertrude începuse să plângă. Atunci, ceva uimitor se întâmplase. Căţeaua S.S.-istului îi rosese legăturile evreicei. Lacrimile adolescentei declanşaseră în animal un aflux de instinct matern.

Aime Brichot începu să se gândească la ceva lacrimogen.

Explozia de lacrimi avu asupra lui Lilith un efect complex. Începu să bată în retragere. Uimită, începu să se învârtă în jurul lui Aime Brichot, masacrând grădina.

Se opri. Rene era în spatele lămâiului. El o privi, văzând forma culcată.

— O.K! zise el, al doilea poliţai este păzit bine.

Plecă, excitat, fiindcă Juliette dansa cu un negru. Putea ajunge la ceva interesant.

*

* *

Boris Corentin începea să nu-şi mai simtă picioarele. Apa rece îi ajungea acum la umeri. Şi năruia orice speranţă de a se dezlega. Fără eforturi necontrolate. Dar, pentru el, de ceva timp, nu corzile legate strâns erau problema cât frigul din apă. Încheieturile începură să i se umfle, reducând astfel şansele de a se elibera…

Începu să se gândească la José Toscan, nemernicul brunet cu ochi negri cu care, spre nefericirea lui, semăna. Atât de tare încât pe plaja de la Pampelonne, o criminală, frumoasă la culme, îl alesese pe el. Ca într-un înfricoşător marş al plăcerii rezervat femeilor.

Dădu din cap, exasperat de un detaliu: pe suprafaţa apei care se ridica în prezent până sub bărbia lui, o broască dădea din labe. Răutăcioasă. De parcă ştia foarte bine că avea toate drepturile asupra intrusului. Labele mici tocmai mângâiau bărbia lui Corentin. El strănută.

Îl cuprinse o mare senzaţie de ridicol:

broasca se distra lingând plasa aşezată în mai multe rânduri pe faţa lui. De fiecare dată când îl atingea cu limba, aspră ca a unei pisici, îi dădea fiori pe spate.

— Doar nu o să mor de râs! mormăi el furios, scuturând din cap ca un cal.

*

* *

Un cocoş cântă pe malul mării. Aime Brichot simţi că va începe să clănţănească din dinţi. Era la capătul puterilor. De trei ore cel puţin căţeaua se învârtea în jurul lui ca un mecanism cu fălci şi muşchi. Nu venea nimeni. Orchestra tăcuse. Nu se mai auzeau decât slow-uri din aparatura electronică. Distingea multe zgomote de portiere de maşini. Iar cei care rămâneau nu mai râdeau, ca mai devreme. Se auzeau gemete peste tot. Din toată agitaţia serii doar proiectorul giratoriu al formaţiei continua să funcţioneze ca un far. La fiecare cinci secunde, invariabil, Aime Brichot primea un fascicul portocaliu în plină figură,

printre ramurile joase ale gardului care îl despărţea de lume.

*

* *

Lilith se opri brusc din turul ei de pistă. Veni spre centru. Spre Aime Brichot. Sub urechile lăsate, ochii injectaţi străluceau odată cu trecerea fasciculului de la proiector.

Aime Brichot privi gura care aştepta deasupra lui.

— Lilith, gemu el, ai milă de mine!

Gemetele înfundate avură asupra dogului efectul unei revelaţii. Lilith înţelese că ea era femelă. Deci protectoare.

Întinse gâtul ca de taur spre braţul lui şi deschise fălcile. Aime Brichot scoase un ţipăt de copil înspăimântat de un coşmar teribil.

Lilith începu să devoreze ca o mamă legăturile lui Aime Brichot.

— Aşa, frumoasa mea, nu-ţi fie frică! murmură el.

Îi întindea încheieturile spre canini. Cambrat, cu ceafa înspre spate.

Ţipă: dinţii, neîndemânatici, îi intrară în carne. Se cabră cu mâinile depărtate la maximum.

— Încă puţin! făcu el, cu o voce care sughiţa.

Deodată, coarda cedă.

Se întoarse repede iar amândouă mâinile eliberate se uniră în jurul botului plin de bale.

Aime Brichot acoperi de sărutări nasul uimit al căţelei.

— Şi acum, şuieră el printre dinţi, la puţ!

*

* *

Boris Corentin se ridică pe marginea puţului.

— Meme… se bâlbâi el, după ce îi dădu jos de la gură fâşia de ţesătură, nu te-am iubit niciodată aşa de mult, dar de ce a durat atât?…

Când figura înfricoşată a coechipierului său apăruse, sus, în cerul pălind spre răsărit, Boris Corentin avea apa până la nivelul buzelor.

*

* *

Muriel Toscan desfăcu braţele ca doi cleşti.

— *Come to me,* şopti ea. *I love a man like you.* Ronald Giralda merse pe coate spre ea în cearşafurile verzi.

Începu să zbiere ca un copil: fata cu care voia să facă din nou dragoste îl muşcase de carotidă. Căutând sânge.

Se întoarse cu o mişcare frenetică a gâtului spre uşa care tocmai zbura din balamale.

— *Help!* urlă el. *I need help.*

*

* *

Pascal Cordoliani ezita între dorinţa de a omorî şi satisfacţia profundă de voyeurist care zace în toţi bărbaţii. În faţa lui, masacrând hortensiile de lângă peretele de nord al vilei lui Muriel Toscan, un spectacol care va rămâne mult timp în memoria poliţistului de la secţia locală: Lucien Dormaz şi-o trăgea cu Ginette, mica lui protejată...

Totul se petrecuse ca într-un vis amestecat cu coşmar, având în vedere whisky-ul băut în exces. Tot ceea ce îşi amintea, era râsul lui gras. Apoi se auzi şi râsul lui Lucien Dormaz şi, ca un ecou, cel al Ginettei. Apoi, lucrurile nu mai trenaseră. Ginette luase mâna bătrânului poliţist de la Paris şi îl forţase să o urmeze.

În hortensii.

Unde se culcase pe rochia ei de bumbac mov.

Plin de alcool, Pascal Cordoliani nu avusese nicio reacţie. Se lăsase în voia sorţii.

Cât îl priveşte pe Lucien Dormaz, un rest de conştiinţă îi spunea că este nebun. Dar Ginette îl făcea să redevină tânăr. Nu merita asta să rişte să se certe cu toată secţia locală de poliţie? Până la urmă, era în prag de pensionare…

O palmă uşoară pe umăr îl smulse din fantasmele lui.

— Lucien, făcu Corentin cu o voce jenată. Scuză-mă că te întrerup, dar am nevoie urgent de tine.

Capitolul XVII

Ochii mici ai lui Lucien Dormaz, cu cearcăne de nesomn, începură să clipească.

— Eu nu sunt poate decât un poliţist francez, zise el, dar nu sunt complet idiot.

Înaintă cu greutate spre Ronald Giralda. Americanul sicilian ridică din umeri, neputincios.

— Bineînţeles că am un mandat Interpol, care mă autorizează să vă cer să fiţi la dispoziţia autorităţilor franceze. Şi este pe adresa corectă, Strada Armengaud, nr. 31, Saint-Cloud.

Căută prin buzunar nervos. Hârtia îi tremura în mână. Ronald Giralda o luă şi o citi atent.

— Perfect, se linişti el. Dacă dispuneţi de mijloacele legale. Dar vă va costa scump, vă previn.

Dormaz îl ignoră. Cu ochii spre Corentin. Regreta episodul recent din hortensii.

Boris Corentin îl linişti cu o privire

indulgentă şi fără subînţelesuri. Nu fusese niciodată ranchiunos. Iar dacă era un lucru pe care îl putea ierta mereu, unui bărbat, chiar şi poliţist, era pierderea capului din cauza pasiunii pentru femei.

Se întoarse spre Ronald Giralda şi îi zise:

— Să discutăm de dolari, domnule american?

Ronald Giralda se arătă nemulţumit.

Corentin continuă:

— Ştiţi foarte bine că sunt falşi şi că mai este fără îndoială o rezervă undeva lângă Toulon, dacă sunt bine informat. Vom merge să vedem împreună.

Se întoarse spre Dormaz care aprobă, adăugând:

— Până se va hotărî altceva, veţi fi sub custodia mea, arătă cu indexul spre american. Aveţi interdicţie de-a părăsi Saint-Tropez. Dar să începem mai întâi prin a căuta pe *Daphne III.*

Brichot se uita la el cu gura căscată. Acest poliţist bătrân vorbind engleza. Impecabil. Tot

ceea ce cunoştea el din această limbă care ar fi dorit să fie limba lui maternă, erau câţiva termeni de îmbrăcăminte…

Lucien Dormaz arătă cu degetul spre Alfonso Urbino.

— Iar în privinţa dumneavoastră…

Se întoarse spre Brichot.

— De fapt, dragă colega, vă aparţine.

Aime Brichot se uită la miliardarul italian. Şifonat şi la haine şi la suflet.

Se întoarse şi ordonă:

— Jandarm, luaţi-l, iar după aceea cercetăm pe *Daphne III.*

Neraşi, dar în uniformă, jandarmii din Saint-Tropez veniseră imediat când fuseseră sunaţi. Nu înţelegeau nimic din ceea ce se întâmpla.

Lucien Dormaz luă o Gallia de la Boris Corentin.

— Vezi, am avut şi eu dreptate.

Corentin oftă:

— O.K! Dar momeala am fost eu, nu?

Tremură, amintindu-şi de susurul cristalin al apei din puţul infernal. Se aplecă peste margine. La doi metri de suprafaţă era nivelul apei.

Se gândi la José Toscan.

Revoltat, bineînţeles, pe nemernicul care deşi ştia că este contaminat şi se trata numai el, continua să se culce cu soţia sa în vârstă de douăzeci de ani fără a-i spune vreun cuvânt.

Ca să nu se lipsească de nimic…

Dar în acelaşi timp, Corentin încerca să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi reuşit să scape de creşterea nivelului apei glaciale.

Lucien Dormaz îl trase de mână.

— Când ţi-am spus că am avut dreptate… reluă el. Priveşte.

— Unde-ai găsit asta? făcu Corentin.

— În sertarul mesei prietenei tale din Saint-Tropez.

Zâmbi.

— Am recuperat timpul pierdut mai devreme. Corentin o privi pe Muriel Toscan cu înfricoşare.

Se fâţâia pe terasă. O siluetă lungă care şchiopăta în soarele care răsărea.

— Nebună!... murmură el.

Se întoarse spre poliţistul de la Interne:

— Lucien, făcu el, cu voce aspră. Ai văzut-o. Frumoasă ca ea... Tu care iubeşti femeile.

Lucien Dormaz tremură.

— Ei bine, reluă Boris Corentin cu amărăciune, această statuie în viaţă este o ucigaşi în serie. De fiecare dată când unul din amanţii ei, ales mereu pentru că semăna cu José, soţul ei, omorât tot de ea, se ferea să vorbească despre genunchiul ei, îşi semna singur condamnarea la moarte... Toţi au făcut la fel! Are şi ea dreptate că bărbaţii sunt nemernici. Adesea!...

Lucien Dormaz încreţi fruntea.

— În fond, zise el, aproape că şi-au meritat sfârşitul.

— În fond, da, aproape...

*

* *

Muriel Toscan îl lovi peste umăr pe un jandarm care o supraveghea.

Arătă spre genunchiul ei stâng.

— Imbecilule, unde vrei să merg aşa?

Ea izbucni în lacrimi.

În prezent, aşezată pe un postament care forma un fel de balcon în spectacolul strălucitor care ieşea din apă, visa nemişcată.

Muriel Toscan mângâie gâtul lui Lilith. Căţeaua se frecă de piciorul ei, gata să o dezechilibreze.

Ea râse, desfăcând braţele înspre soare.

— Gata! murmură ea. Niciodată…

Se întoarse. Boris Corentin se apropie de ea.

Ochii ucigaşei deveniră mari.

— Poliţist frumos, murmură ea, ai fi fost foarte bun… Prima calitate…

El dădu din cap, nemilos: în ziua care venise, ea îmbătrânise cu zece ani. Nu mai era decât o imensă insectă şchioapă.

Se auzi un ţipăt ascuţit şi Muriel se aruncă

spre Boris. El o prinse de mâini şi o imobiliză.

— Urăsc bărbaţii! Urăsc bărbaţii! repeta ea furioasă zbătându-se.

Brusc fu zguduită ca de o explozie internă. Căzu la pământ, în faţa lui Corentin uimit. Încercă să se ridice. Tot ceea ce reuşi să facă, fu să se aşeze în patru labe.

— Nu!… gemu Corentin.

În faţa lui, două animale se mişcau pe terasă. Adevăratul animal, Lilith, lătrând şi ţopăind şi unul mai *nou,* Muriel, târându-şi piciorul întins.

Ei începură să-i curgă balele. Sunete nearticulate îi ieşeau din gură. Lilith lătra. Muriel răspunse cu ceva care aducea cu un lătrat. Corentin se aplecă: ochii care îl priveau erau goi.

Ca un curent maritim, atacul surd şi lent al sifilisului îi invadase creierul lui Muriel Toscan într-o secundă.

Meningoencefalită acută.

Nu îşi va mai reveni niciodată.

*

* *

Boris Corentin privi, bulversat corpul agitat de spasme care era transportat pe o targă. Alături, Lilith se învârtea, apropiindu-şi nasul de faţa nebunei. Ca şi cum, deodată, îi plăcea că se coborâse la nivelul rasei sale.

Trebui să ţină căţeaua în dubă. Se zbătu înăuntru când portiera se închise în urma stăpânei sale.

Doar Aime Brichot reuşi să liniştească, cu vorbe, monstrul de şaizeci şi cinci de kilograme.

— Acum trebuie să o adoptaţi, zise un jandarm.

Boris Corentin se întoarse cu paşi mici spre Rene şi Juliette.

— Voi doi, cu siguranţă aveţi multe lucruri de povestit.

Oftă:

— Printre altele şi răspunsul la întrebarea: „De ce nu l-am văzut aici pe Roger Cezanne, în seara asta?”

Rene întoarse privirea fără să răspundă. Juliette izbucni în lacrimi.

Corentin privi visător spre căţea.

— Ştiţi cine era Lilith în mitologie? zise el unui jandarm de lângă el.

— Nu cunoaştem, rânji celălalt.

Corentin se frecă la ochi.

— Este numele soţiei lui Satan.

Se întoarse spre Rene şi Juliette.

— Haideţi, voi doi, urcaţi în maşină, nemernicilor.

Strânse din dinţi.

— Devotamentul pentru un şef nu îţi dă voie să fii criminal, reluă el furios.

Pleoapele lui Boris Corentin se întunecară. Cineva îi ţinea umbră. Deschise ochii.

Şi îi făcu mari. Pe cele două saltele învecinate cu a lui, două minunăţii de douăzeci de ani tocmai îşi scoteau sutienele.

Boris Corentin închise din ochi. Era stropit.

— Meme… făcu el supărat, de câte ori să-ţi

spun că nu e frumos să te scuturi de apă deasupra oamenilor?

Aime Brichot se dădu mai în spate.

— Pardon, papa, făcu el, ruşinat.

Se aşează lângă Corentin.

— Nu ţi-am spus că Maurice, vărul meu din Pont-Labbe, vrea să o înfieze pe Lilith. Este sportiv, face jogging, ca şi tine, prin pădure, sâmbăta şi duminica.

Reluă:

— Trebuie să fii fraier să ascunzi o sută de mii de dolari pe un vapor! Când am găsit dolarii, am fost uimit, era prea naiv!

Corentin oftă:

— Ştii, Meme, chiar şi cei mai mari gangsteri au momentele lor de naivitate.

— Noroc, oricum, reluă Brichot vesel, că Baba ne-a recompensat cu un weekend drept primă pentru reuşită.

Şeful lui îi puse pe bâjbâite mâna pe gură.

— Meme, eşti drăguţ. Fă-te că nici nu exist.

Se sprijini pe umărul lui, absorbit în admirarea celor două minuni. Îi zâmbiră amândouă.

Se întristă.

— Problema: pe care să alegi?…

Imediat după, îşi muşcă buzele: olandezele hotărâseră clar pe cine aleg: cea din stânga se ducea spre Aime Brichot.

— Hei, făcu Boris, neliniştit, nu merită, Meme. Gândeşte-te la Jeannette!

Aime Brichot îl privi cu disperare.

— Boris, te rog, ajută-mă, ia-le tu pe amândouă! Alergă spre mare cu viteza unui sfânt urmărit de tentaţii în slip.

Fata se arătă dezamăgită văzându-l dispărând într-un val de spumă. Se întoarse spre prietena ei. Aceasta era deja în discuţii cu atletul cu ochi negri.

— Hei, făcu ea, doar nu îţi imaginezi că îl vei păstra numai pentru tine!

Boris Corentin dădu din cap cu un fatalism

perfect când se văzu încadrat de două blonde.

— Meme, oftă el admirându-l cum se bălăcea în apă, sunt ca o adevărată doică pentru tine…

Se întoarse pe rând spre cele două fete.

— Mergem să bem ceva pentru a face cunoştinţă mai lesne? zise el cu o strălucire în ochii negri.

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul I 5
Capitolul II 14
Capitolul III 19
Capitolul IV 25
Capitolul V 34
Capitolul VI 42
Capitolul VII 48
Capitolul VIII 58
Capitolul IX 67

Capitolul X 76
Capitolul XI 81
Capitolul XII 85
Capitolul XIII 88
Capitolul XIV 97
Capitolul XV 103
Capitolul XVI 106
Capitolul XVII 117
Cuprins 122